

szilakos

Pénteki ráolvasások

Budapest
2026

Ennek a másfél éven át az *Élet és Irodalom* pénteki számaiban megjelent ráolvasás-sorozatnak a célja az volt, hogy a populista magyar vezérdemokrácia első emberének Közrádióban elhangzott pénteki ráolvasásait a politikai paródia – a túlzás és felnagyítás – irodalmi eszközeivel kivetkőztesse fenyegető komolyságukból, és a nevetés varázsfüvével enyhítse az émelygést, amit a mikrofon előtt handabandázó populista trickster giccsbeszéde kelt minden egészséges gyomorban. A ráolvasásparódia: ellenmágia. Nevetéssel igyekszik lerontani a mágikus mindenhatóság látszatába öltözött hatalom hipnotikus hatását. Ez az igyekezet Don Quijote-i vállalkozás. Írásművekkel a szakadatlanul hajtogatott átokformulák, csodatevő ígérek, félelemkeltő fenyegetődzések hipnotikus hatását nem lehet szertefoszlatni, mivel ez a hatás a kizárólagos hatalomgyakorlás szolgálatába állított tömegmédiák szuggesztíóján alapul. A hipnózis akkor érhet véget, ha a valóságnak hitt szavak és képek helyére maga a valóság nyomul. Valahogy úgy, ahogy Mihail Bulgakov *A Mester és Margarita* című regényének Varieté-jelenetében, amikor az est végén Woland, a Fekete Mágia doktora csodatételei után a moszkvai közönség rádöbben, hogy amit kezében szorongat, nem százrubelesek, hanem számológépek.

Szilakos

Pénteki ráolvasások

Szilakos

Pénteki ráolvasások

Közreadja
Szilágyi Ákos

Q.E.D.
2026

Copyright
© Szilágyi Ákos 2026
© Q.E.D. kiadó, Budapest, 2026

Kötet és borítóterv: Stáhl Eszter
Tördelés: Q.E.D. Kiadó

ISBN 978-615-6597-12-0

A kiadvány digitális változata
ingyenesen hozzáférhető minden fontosabb
digitális könyvtárban és repozitóriumban.

A könyv címlapján Pavel Filonov avantgárdista
orosz képzőművész 1914-ben készült
Parasztcsalád (A Szentcsalád)
című festményének részlete.

A hátsó borítón: Dmitrij Bulanov
A két kakas (Dva petuha) című,
1924-ben kiadott szovjet gyerekkönyvének
címlapja.

számok csupán – de tények-e?
nem ez a dolgok lényege
hanem hogy e jegyben – *Nike!* –
nem győzöl többé győzike.

örömtüzek – de fények-e?
nem számít – halva van szörnyike.
bilincs ha hullik – nincs oka:
Igéről perreg le így *ike*.

bukás bukása – törve nyak.
mi élt – nem él. csak holt anyag.
egy nyekkenés s a nyekkre nyekk:
halál halála – ennyike.

(Posztpetőfi Sándor: *Húsvéti álom*, 2026)

Ráolvasás és hatalom

„Jószérével a nevetés volt az, ami megmentett. Miután megjártam a gyűlölet és az elkeseredés valamennyi hőfokát, olyan magasságig jutottam, ahonnan nagyon tisztán látszik, ha valami nevetséges. Felkacagtam és meggyógyultam... Most, ahogy feljegyzéseimet olvasom, látom, hogy amikor félelmetesnek akartam ábrázolni őt, csak nevetségessé tettem, így büntettem, épp ezzel a régi, kipróbált módszerrel. Amit írtam, az tulajdonképpen ígézet, ráolvasás, így ezután már bárkinek módja lesz ráolvasni a rabságra.”

Vladimir Nabokov: *A zsarnokok kiirtása*
(Berlin, 1936)

Az itt összegyűjtött, másfél éven át heti-kétheti rendszerességgel az *Élet és Irodalom* pénteki számaiban közölt ráolvasás-sorozat szerzőjének feltett szándéka az volt, hogy a populista magyar vezérdemokrácia első emberének Közrádióban elhangzott *pénteki ráolvasásait* a politikai paródia – a túlzás és felnagyítás – irodalmi eszközeivel kivetkőztesse fenyegető komolyságukból és a nevetés varázsfüvével enyhítse az émelygést, amit a handabandázó populista giccsbeszéd minden hazugságra érzékeny magyar gyomorban kelt péntek regge-

lente. A paródiákban a vezéri semmitmondás az Igazság szívdobogtató kinyilatkoztatásának köntösét öltötte magára; a gyűlöletkeltő lelátói szitkozódás és fenyegetődés bohóckodássá silányult; a bárgyú okoskodások és hasznavehetetlen jótanácsok szent bölcsességekként dicsőültek meg; a szabadságellenes kirohanások a szabadság oltárán tett hűségesküeként, a méltánytalanság színjátéka lovagi becsületként fordult groteszk visszájára.

A paródia – mint ismeretes – valamilyen komoly alkotás elé tartott torzító tükör, melyben az eredeti karakterisztikumai felnagyítva, a nevetőségességig eltúlozva jelennek meg. A paródia az eredeti (stílus, modor, habitus, hanghordozás) komikus hatású imitációja. Jelen ráolvasásparódiák a politikai vezér *anakronisztikus rádiós ráolvasásait* imitálják, hogy felszínre jöjjön, tisztán hallhatóvá váljon a bennük kongó démonikus üresség. Mivel a „hatalom szakralitása”, a „vezéri karizma”, a „Jóistenhez” vagy a „Turulhoz” intézett fohászok a *varázstalanodott modern világállapotban* legfeljebb *felvett, megjátszott retorikai alakzatok* vagy egyéni egzaltáltságok, magánhóbortok lehetnek, hatásosságra törő metaforaként vagy politikai fantasy-ként vihetők színre a reprezentatív nyilvánosság mediatizált világszínpadán, azért már önmagukban is komikus hatásúak voltak, ha nem is a populista ráolvasások – átkok és fenyegetések, verbális csontropogtatások és lincselések – megbűvölt célközönsége számára, csak azoknak, akik

a hatalom emberének handabandázó szólamaira, melldöngetésére, öblögetésre, öntömjénezésére reflexszerűen nevetéssel válaszolnak. Ezek a ráolvasás-paródiák ezért csak *az imitációk imitációi*, a *paródiák paródiái* lehetnek. Arra irányulnak, hogy a lehető legneveveségebb módon felszínre hozzák az alkotmányos fékjeit vesztett, korlátait lebontó, ellensúlyait kiiktató, *elzsarnokosodó hatalom* fogadkozó, hencegő, fenyegetődző giccsbeszédének eredendően imitatív természetét, ahogyan a Turult röptető, keresztényesdit játszó, Jóistennel parolázó szuverén *Simia Dei*-vé, Isten Majmává válik. A középkori „gyógyító királyokat” imitáló – a véres európai háborút zengzetes békeszólamokkal, az inflációt kőkemény árstoppal, a milliókat sújtó öregségi és lakhatási szegénységet 14. havi nyugdíjjal, a munkanélküliséget közmunkával gyógyító – nagyszájú *populista trickster* a frusztrált, csodákra és rettentő leszámolásokra éhes publikumot másfél évtizeden át nagy szavak szotyolahéjával etette. Verbális bűvészmutatványaiiban a liberális demokrácia *illiberális* és *szuverén* demokráciává, a harmadik köztársaság majdnem-királysággá és valódi vezéri állammá, a szabad választások nemzeti konzultációvá, a vezéri önkény és a korporatív magánérdek a „brüsszeli igát” magáról büszkén lerázó „magyaremberek” hősi ellenállásává, a permanens rendkívüli állapot paradicsomi biztonsággá, az emberi és polgári jogok korlátozása *veszélytelenítéssé* és *kockázatmentesítéssé* vált, a liberális alkot-

mányosság utóvédharcosai a „Háború kutyáivá”, a brüsszeli Sátán ügynökeivé, Magyarország pedig a világ („európai civilizáció”, „kereszténység”, „hagyományos értékek”, „család”, „normalitás”) megmentőjévé, a béke és biztonság végvárává változott át. Nemcsak – és nem is elsősorban – a rádiós ráolvasások dadaista-szürrealista halandzsájában, hanem mindenekelőtt a hatalom – intézményes, szakmai, civil autonómiákat felszámoló, önkormányzatiságot korlátozó, civiltársadalmiságát romboló – mindennapi gyakorlatában.

Hétről-hétre, évadról-évadra, választási ciklusról választási ciklusra követték egymást az egyre fantasztikusabb verbális zsonglőrmutatványok, a lélegzetelállító ugrószámok, megnyerő bűvésztükkök, szórakoztató guignol-ok, vásári bohóctréfák. Ezekkel a hatalom szinte teljes kontrollja alá vont *offline* médiát, újabban pedig már az *online* médiafelületeket is elárasztó szemfényvesztő attrakciókkal, a valóságot „valóvilággá”, „fantasy-vá”, a tényeket alternatív tényekké, „saját tényekké” átváltoztató mágikus formulákkal, névmágiával, az *izgatás, uszítás, leleplezés, stigmatizálás* varázsigéinek szakadatlan ismételtetésével sikerült rabul ejteni azoknak a társadalmi csoportoknak a képzeletét, amelyeknek sem idejük, sem módjuk arra, hogy szert tegyenek az önálló gondolkodás képességére, boldogan lógnak a politikai mesék tején, be lehet adni nekik bármit és el lehet venni tőlük mindent, anélkül, hogy felfognák,

mit vesztek és miért. Így van ez szinte az egész világon – láncfűrész neoliberalizmustól a Grönlandra ácsingózó Amerika Kapitányig –, de sehol annyira, mint Magyarországon, amelyből röpke tizenöt év alatt a megvalósult paródia országa lett: Parodisztán.

Amikor a ráolvasás – vagyis a mágia – hatalmáról és a hatalom mágiájáról beszélünk, mindekelőtt az *átváltozás és átváltoztatás* hatalmára gondolunk. Az átváltozás nem lassú, folyamatos változást, hanem azonnali és teljes átalakulást – *ugrást* – jelent a létezésben: *csodát*. A csoda ugrás az időben, ugrás a térben és ugrás tárgyak és élőlények létezésében is. Elég, ha emlékezetünkbe idézzük a varázsmesék hőseit, ahogy menekülés közben a náluk levő varázseszköz segítségével alakot váltanak, és ezáltal az őket már-már utolérő Ellenség elől egérutat nyernek. De a mesei, a mitológiai és a vallási metamorfózisok, transzfigurációk csodái a mágikus realitásba vetett közös hiten alapulnak. A modern, azaz *varázstalanodott hatalom mágiája* más tőről fakad: nem a közös hiten, hanem a közös hit imitálásán, a *tudatos csaláson* alapul. Az átváltozás és átváltoztatás szemfényvesztő látszat, addig tart, amíg a csalást elhiszik a megtévesztettek. Ha kezdenek rájönni a csalásra, a Nagy Varázsló – Oz, Mario, Woland – azonnal előáll a következő, még szenzációsabb mutatvánnyal. A hatalom mágikus kabaréjában az előadás addig tart, amíg a mágus – a mutatványos ember – cso-

dák álomképeivel győzi. A hatalomgyakorlás nem más, mint szakadatlan csalás- és megtévesztés-sorozat. Azért szakadatlan, hogy a közönség ne ébredhessen fel a hipnózisból, ha pedig nagy ritkán fel is riad és rájön a tegnapi és tegnapelőtti csalásra, csak legyintsen – „Kit érdekel?” –, hiszen ott pereg már előtte a következő álomjelenet, a következő csodatétel. Ezen a színpadon csak igazi tricksterek rúghatnak labdába. Ha a csalás nem sikerül vagy a varázs kihuny, kimerül mutatványos-készlete és nem sikerül valami minden addiginál bődületesebb, az ébredezőket ópiumos álomba szédítő hazugsággal előállni, akkor a varázs szertefoszlik, a hatalom lelepleződik, a közönség fújolni és toporzékolni kezd, és a trickstert lekergeti a színpadról.

A modern hatalom bármit bármivé – a tegnapi ellenséget örökbaráttá, a barátot ellenséggé, a gazdasági hanyatlást csodás szárnyalássá, a háborút békévé, a békét háborúvá, az államot átszövő korrupciót eredeti felhalmozássá, a nemzeti függést és kiszolgáltatottságot szuverenitássá – átváltoztató mágiája a modern tömegműediumok – sajtó, rádió, televízió, online média – szuggesztióján, hipnotikus hatásán alapul. A minden területet elárasztó mágikus képek és varázsigék elengedhetetlenek ahhoz, hogy a rendszerszintű Nagy Csalásnak hinni akaró és hinni képes többség újra meg újra bedőljön a Csodatevő szerepében fellépő Trickster bűvészmutatványainak. Amíg a hipnózis tart, *a képernyők népe* a neki nagy csinnadrattával átnyúj-

tott felpántlikázott semmit (ha ugyan nem annál is kevesebbet) csodás adományként fogadja, mindannak – pénznek, paripának, fegyvernek – csinnad-ratta nélküli elvételét pedig a Csodatevő védelmező gondoskodásának látja. Mikor aztán a hipnózis végetér és ráébrednek a vigasztalan valóságra, már késő: ott állnak kábultan, szédelegve, 14. havi nyugdíj helyett inflációs millforintot szorongatva kezükben, mint Mihail Bulgakov karneváli regényében, *A Mester és Margaritában* a moszkvai Varieté közönsége, mikor Woland – a Fekete Mágus – csodatételeit követően, az est végén, dermedten veszik észre, hogy a kezükben szorongatott bankók színes számológéppel váltak át. Ebben az értelemben a ráolvasásparódia ellenmágiának, *varázstörő varázslatnak* is tekinthető: nevetéssel igyekszik lerontani a mindenhatóság látszatába öltözött, handabandázva bűvészkedő, *agyrohasztó* hatalom ráolvasásainak delejes hatását.

A modern világállapot legdöntőbb vonása az, hogy felszabadul a *vallási* varázs alól. Max Weber jellemezte a „varázstalanodás/varázstalanítás” – *Entzauberung der Welt* – műszavával azt a folyamatot, amelyben lépésről-lépésre minden élet-szféra – politikától a művészetekig, sőt, a vallásig – a kalkulatív piaci, a bürokratikus állami és a tudományos technikai *racionalitás* uralma alá kerül. A világ eredeti vallási varázsának kihunyása, amit Max Weber korában olyan metaforákkal fejeztek ki, mint „Isten – halott” vagy „Isten elhagyta a vi-

lágot”, a reformáció korában a kereszténységet is elérte. A reformáció szinte teljesen spiritualizálta a kereszténységet, szemernyi mágiát sem tűrt meg a kultuszban, még a liturgiában sem: *sola fide*. A keresztény kultusz mágikus – a katolicizmusban és az ortodoxiában változatlan – elemeit (csodákat, jelenéseket, átváltozásokat, átlényegülést, szentkultuszt, ereklye- és képkultuszt) úgy magyarázta, mint az Isteni Pedagógia szemléltető eszközeit, amelyekkel Isten mintegy lehajol a még gyermekkorban leledző emberiség érzékies gondolkodásának fogalmi szintjére. A világ modern varázstalanításának azonban nem a keresztény vallás a legfőbb terepe, itt csak különösen szemléletes formában mutatkozik meg, miről is van szó, mi maradhat az Abszolútumba vetett vallási hitből, ha „kivonunk” belőle minden mágiát, ha – úgymond – demitologizáljuk a kereszténységet: a minden érzéki-anyagi közvetítéstől mentes, tiszta hit, amit Kant az ész *salto mortaléjának* nevez. De varázstalanodik a természet, a hatalom, a gazdaság, a csillagászat, a művészet, egyszóval: minden emberi művelés alá vett terület a világban. A vallási varázs helyett minden a racionalitás – a kalkulatív ész, a bürokratikus ész és a tudományos-technikai ész – varázstalan varázsa alá kerül. Ez persze nem jelenti azt, hogy megszűnik a varázs – most már inkább: az elvesztett varázs – iránti igény, amit a legkülönfélébb módokon és csatornákon elégít ki a varázstalan világállapotot sivárnak, a racionalitás uralmát terro-

risztikusnak, a bürokrácia terjeszkedését szorongatónak érző, rossz közérzetű modern ember. De ez a varázs már másodlagos: imitált varázs, esztétikai varázs, privatizálódott varázs vagy a kapitalizmus-vallás (Walter Benjamin) varázsa, amelyben a kalkulatív racionalitás lép a világ teremtője helyére, a Pénz vagy a Tőke csodatevő, átváltoztató hatalma pedig a tegnapi vallási hit varázshatalmának helyére. Hosszú történet ez, amelyből számunkra most csak a bürokratikus racionalitáson alapuló Hatalom mágikus látszata, a „politikavallás” imitációi érdekesek.

Az itt olvasható paródiákban a nevetés nem általában mindenféle mágia ellen irányul, hanem csak *a mágia racionális* – kalkulatív piaci, bürokratikus állami és technikai-tudományos – eszközökkel történő *imitálása* ellen, az erkölcsi, jogi – és tegyük hozzá: vallási – kötöttségeitől megszabadult hatalom látszatkeltő, embermegvető, önistenítő mágiája ellen, az abszolutista szuverén, majd a totális vezéri állam – a kötözetlen Fenevad vagy Leviathán – diabolikus varázshatalma ellen. Már Max Weber óva inti a politikát hivatásának választó embert, hogy a hatalom, különösen az erőszak legális monopóliumával felruházott államhatalom – *diabolikus eszköz*, amely nemcsak könnyen kicsúszhat a kezéből, elszabadulhat, önálló életre kelhet, de őt magát is diabolizálhatja és a megbízatása szerint a közjóról gondoskodni hivatott politikai vezért veszedelmes, társadalomellenes lény-

nyé változtathatja át. A vallási mitológia ördöge, a vallási Gonosz, akinek hatalma csak a *vanitas* világában lehet, mert nincs igazi, tehát ontológiai realitása, és akit leggyakrabban Ellenségként (Sátán), Rágalmazóként (Diabolosz), a Hazugság Atyjaként emlegetnek, mindenekelőtt Csaló (nemhiába nevezte valaha a népnyelv az ördögöt *csalókának*). Épp az ellentéte annak, akinek kiadja magát: becsap, megtéveszt, átver, félrevezet, mégpedig azzal a szándékkal, hogy testileg-lelkileg tönkre tegye, elpusztítsa az embert, följe kerekedjen, Isten helyére tolakodjon. Jóllehet ő maga az igazi realitás síkján nem létezik, hatalma a *vanitas* világra korlátozódik, e világi pusztítása, rombolása, öldöklése már korántsem látszat. Mindaz, ami tőle jön mindig ellenkezőjére fordul: örökbékét ígér, amelyből örökháború lesz, rendteremtést, amelyből zúrza-var, szeretetet hirdet, amelyből gyűlölet lesz, hitet, amelyből hitetlenség és így tovább. Ennek megfelelően a diabolizálódott hatalom beszéde is ördögi. A modern hatalom leggyakrabban a Nagy Csábító szerepében lép fel és nincs az a trükk, amit ne vetne be, hogy áldozatát – a társadalmat, a tömeget, a többséget – elcsábítsa a rosszra, a lehető legrosszabbra, amelybe végül, így vagy úgy, az elcsábított maga is belepusztul.

Minél tündökletesebbek, minél vonzóbbak a hallgatóságnak tett ígéreték és épületes fogadalmak, minél döbbenetesebbek a leleplezések, legtaglózóbbak az ellenfélre zúdított vádak, minél

megnyerőbbek az öndicsőítő szólamok és otrombább az ellenfél ócsárlása, annál nehezebb átlátni a hatalom szőtte beszéd szitáján, annál megfoghatatlanabbá válik a megtévesztés mögött meghúzódó valódi szándék és érdek, a szabadságtipró önkény és az emberellenes erőszak, annál nagyobb tömegek kerülhetnek a hatalom ördögi szuggesztíója alá, és megadva magukat a hatalom akaratának egész népek menetelnek önként és dalolva a szakadékba. Olvasnivaló *szövegekkel*, irodalmi paródiák varázstörő nevetésével visszatántorítani őket ettől lehetetlen vállalkozás. A lélektani hadviselés totális marketing-eszközeivel dolgozó digitális hatalom szuggesztíóját az algoritmusok, az MI, a deepfake korában *olvasnivalóval* – értelemhez szóló, értelmi erőfeszítést igénylő irodalmi szövegekkel – megtörni képtelenség, olyasféle bolondság, mint Don Quijote-ként lovagregényekből tanult hősiességgel rontani neki dárdákkal szélalmoknak vagy lovashadsereggel menni tankok ellen, nyilakkal lődözni drónokra.

A spektákulum társadalma, a posztmodern élménytársadalom a képernyő, a digitális kép fogóságában él, vagyis a *sivatagban*. A köz ügyeinek alakításában aktívan részt vevő és magának részt követelő politikai ember izolált magánemberré, a történelem formálójából annak nézőjévé vált, aki hovatovább saját végpusztulását is elsőrendű látványosságként páholyból fogja végignézni. A képernyő megállás nélkül pattogó képeinek

kandallótüzében elhamvad az értelem, elsatnyul a képzelőerő. Minden képpé akar válni, képbe akar kerülni, ha létezni akar, ha figyelmet, ismertséget és elismertséget akar. Minden, ami a világ összes helyén egyidejűleg történik, van, egyetlen apró képernyő terében is folyamatosan, egymás mellett, egymás után látható. De csak látható, a legritkább esetben érthető is. A világ értelmi artikulációja megreked a képfolyam képei közötti ugrándozás, a lājkolás, az emoji-k, az egyszavas kommentek, harminc másodperces Reel-videók szintjén. Sem erő, sem idő az óceánná dagadt képözön értelmezéséhez. A képernyők népe ingerült türelmetlenséggel fogad minden két percnél több időt és értelmi erőfeszítést igénylő olvasandó szöveget. A képernyő fogságában élni annyi, mint lemondani a gondolkodásról, lemondani a nyelvről, *vakká válni az értelemre*. A képernyőkön szakadatlanul hömpölygő képfolyam épp erre is szolgál: az értelem szeméinek (*oculi mentis*) elvakítására. A technikai kép – fotó, mozgókép, MI generálta kép – a *tényszerűség látszatát* kelti, hogy a kép magáért beszél, könnyen, mindenféle értelmi erőfeszítés nélkül érthető, ellentétben a szöveggel, ami megértésre és értelmezésre szorul, tehát fárasztó, időigényes, igazsága kétséges, bizonytalan, megfoghatatlan. A technikai kép a modern tény rokona. Mindketten azt hazudják, hogy a kép nézéséhez nincs szükség szellemi erőfeszítésre, hosszadalmas és fárasztó megfejtésre, a kép maga a bizonyíték, csak rá kell nézni és

mindent tudunk. Ez a fajta mindent tudás azonban egyenlő a semmit nem tudással. Igaz, az utóbbi tíz-tizenöt évben a *deepfake* és a *factchecking* műfaji színrelépésével a technikai képnek ez a korábban is légből kapott igénye a szemmel látható igazságra (szemmel nem látható igazság pedig nem létezik), a látható kép kétségtelenül cáfoló, bizonyító erejébe vetett hittal egyetemben kezd elenyészni. De ettől nem lett kevesebb a néznivaló, nem csökkent a kép mágikus – megbabonázó, rabul ejtő – hatalma. Képeket nézni olyan, mint amikor tűzbe bámul az ember. Nem kell hozzá értelmi erőfeszítés, mint az olvasáshoz. Az előbbi kikapcsol a gondterhes világból, az utóbbi bevon, megértést és értelmezést igényel, állásfoglalásra készítet, felelősséget ró az emberre – megannyi kellemetlenség. A hatalom szempontjából viszont valóságos áldás ez az új *condition humain*. Nem kell többé számolni az írástudókkal, a máskéntgondolkodókkal, a kritikai értelmiséggel, elég pár celebet, influenzszert, sztárt megvenni, és a hatalom oldalán felsorakoztatni, velük mutatkozni, tőlük nyerni elfogadást. Az emberek túlnyomó többsége nem egyszerűen a képek fogságában él, hanem szomjazza, elvárja, igényli ezt a fogságot. A képernyőre tapadva élni annyi, mint ebből a nyomasztó, terhes-bajos világból átköltözni egy virtuális másikba, egy álomvilágba, ahol nem kell szembenéznie sem önmagával, sem az emberi élet értelmével, nem kell semmiért felelősséget vállalnia, nincs valóságos tétje semminek.

„Semmi, csak kép, semmi más; teljes a feledés” – vetítette előre a jövőt a huszadik század elején Kafka. Az írástudók felelőssége már Kafka korában sem abban állt, hogy rendületlenül (vagy megrendülten) kitartanak az igazság mellett, és „sziszegve sem szolgálnak aljas, nyomorító hatalmakat”, hanem abban, hogy kitartanak a Szó – az Értelem – mellett, nem paktálnak le a Kép mágikus hatalmával és ezáltal, *amíg csak lehetséges*, fenntartják a kivonulás lehetőségét a Képernyő sivatagi fogságából – a kivonulását az értelem világába.

Pénteki ráolvasások

I. Ráolvasás az inflációra

Azt kérdezik itt, a rádió mikrofonja előtt, tőlem, a Föld Bolygó Kormányfőjétől, a Planetáris Rendszer Fekete Lyukainak Urától, Világfelügyelőtől, hogy mit csináljanak a magyaremberek az inflációval? Nem kenyerem a mellébeszélés, a szerecsenmosdatás és a köntörfalazás – e három, de a köntörfalazás kiváltképpen –, úgyszólván nyílt szóval, födetlen arccal felelek: ragadják nyakon az inflációt és penderítsék ki az országból, hogy a lába se érje a földet! A taknyán csússzon Brüsszelig! Tanulja meg az az infláció, hol a helye! A Történelem szemétdombján! Mit szemétdombján?! A Történelem pöcegödörében! Ott, ahol a töküket vakarászó brüsszelita hazaárulók – *vragi naroda!* – tanyáznak. Akarom mondani: tenyésznek.

Kérem, ne higgyenek az infláció brüsszeli hiénáinak, akik úgy állítják be az inflációt, mintha valami kivédhetetlen istencsapása lenne. Demokrata az inflációtól nem fél. Bátran szembenéz vele. Szuverén demokrata pedig nemcsak szembenéz, hanem keményen le is sújt azokra, akik tápot adnak neki, szítják, babusgatják, keblükre ölelik.

Mi azt mondjuk: itt az idő, most vagy soha! Lépünk a tettek mezejére. Fogjuk meg az inflációt és üssük agyon! Sújtson le rá a SZUVÉHÁ vasökle! Ha

akarat és erő van, akkor meglesz az eredmény is. Az infláció, hölgyeim és uraim, olyan, mint a tigris: ha az ember nem találja el, akkor felfalja őt, és az nem jó. De mi most már ágyúval lövünk rá, úgyhogy biztosan eltaláljuk. Év végére, állítom, kezesbárányt csinálunk az inflációból. Egy számjegyre faragjuk. A végén kénytelen lesz az országból lesunyt fejjel a kertek alatt elkullogni.

Mert ha hiszik, ha nem, mi sem ma jöttünk le a falvédőről! Nem a napot lopjuk fenn, a Karmelita-ban! A legutolsó kormányülésen az az egyhangú döntésem született, hogy ha az infláció nem kotródik az országból, akkor a Jóisten segedelmével kitekerjük a nyakát. Személy szerint én meg sem várnám a nyaktekerést, szívem szerint már most kettéhasítanám! Kitaposnám az infláció belét! De mint a Turul Államegyház feje ragaszkodnom kell ősi törvényeink betartásához: előbb koncolják fel az inflációt, azután pedig – lehetőleg köztörvényes lopásért – fogják le, hallgassák ki és állítsák a Történelem Vésztörvényeszéke elé, ahol én már várni fogom őt.

Kedves hallgatók, tisztelt Dankó Népe Rádió! Mint tudják, az inflációval nem lehet kesztyűs kézzel bánni! Ha az infláció nem adja meg magát – ne kerteljünk most már, hanem beszéljünk mint férfi a férfival, magyarnóta-énekes a magyarnóta-énekesssel –, falhoz kell állítani és végezni kell vele! Elég volt az infláció brüsszelita mentegetéséből, li-

bernyák babusgatásából, genderista etetéséből és sorosista simogatásából! Jól tudjuk, hova vezet az ilyesmi! A temetőbe vezet. Ámde korai még az illiberális spin-demokráciát, az információs választásos autokráciát, nemkülönben a vezérállamot siratni, a Szuverén demokráciáját temetni. Nem oda Buda! Ezt közlöm e hajnali órán innen, a rádió stúdiójából az infláció hidrájával, a világ közvéleményével, az inflációpárti Brüsszellel, valamint miheztartás végett Ukrajna egész lakosságával.

II. Ráolvasás a világszerváltásra

Ha jól látom – de mért látnám rosszul, ha egyszer itt áll előttem feketén-fehéren a papíron –, ma reggel az a kérdés kerül a magyaremberek terítékére – he’de favilla, fakanál, fatányér! – van-e válaszuk a világszerváltásra? Nemhogy van, de mi magunk vagyunk rá a válasz! Teljes valónkkal válaszolunk rá! Végtére magunk között vagyunk. Mi ketten. Donald meg én. Donald mint kép szobám falán. Itt hányjuk-vetjük meg nap végén a világ ezer gondját és baját. Főleg hányjuk. Ezt szeretem magunkban. Szeretem és tisztetem. Magunk szerelme. Magunk országa. Magunk milliárdjai. És igen – Magunk világszerváltása! Több tiszteletet a magunknak, ha szabad kérem!

A világszerváltás amúgy magyar szabadalom. Most fogják bejegyezni az Európai Unió Találmányi Hivatalának Elmeosztályán. Már ha nem torpedózzák meg hiénahatalmakat szolgáló brüsszelita paraziták, nagy gondolatok törpelelkű mézárosai, akiknek folyvást egy jár csak az eszében: hogyan rontsák el a magyaremberek jókedvét, hogyan tiporják le a Nemzet zsendülő vetését, hogyan tegyenek keresztbe a magyar szuverenitásnak. Egyesegyedül csak azért, mert sikeresek vagyunk. Pokolian sikeresek! Szerencsétlen, jobb

sorsra érdemes nyugati népek – a Fáradság Gyermekai – fejüket verik a falba, hogy nem ide születtek, ahol biztonság van, siker van, győzelem van és mellesleg én is vagyok. Én magam. A magyaremberek sikere a brüsszelitának olyan, mint a köröm alá fúródott szálla. Fáj. Fáj neki, hogy ismét hasít a magyar. Hogy örökké győz e had. Győz a szittyá fergeteg. Mert győz. Egyik győzelmet aratja a másik után. Már alig győzi.

De hiába, brüsszelita hisztériázás ide, magyarrá kukorékolás oda, nem engedünk a 2010-ből: a világrendszerelváltás nem maradhat el. A világrendszerelváltásról még ez év elején Tusványoson határoztak a magyaremberek a Semlegességi Nyilatkozat kibocsátásával, én magam pedig szívem ércébe vésve e néphatározatot, megfogadtam, hogy 2035-ig az egész világon be fogjuk vezetni. Azóta kísértetként járja be Európát a Tusványosi Gondolat, és most már döngő léptekkel ott menetel a magyarembereknek kijáró tiszteletet immár megadó Amerikában is. Világrendszerelváltás ellen nincs apelláta! Biztos vagyok benne, hogy így fog egyszer bekerülni – a világ új időszámításának kezdeteként – a História aranykönyvébe is: a 2024-es Tusványosi Világrendszerelváltás előtt, illetve után – tuvi.e és tuvi.u. Hadd tudja meg minden leszakadt nyugati ország, honnan fúj a szél. Hadd igazodhasson az új széljáráshoz, mely magyar lesz és fergeteges, mert magam fújom, ha pedig néha lélegzetet veszek, a fújást átveszi tőlem Kína, Oroszország és

Biszau-Guinea. Ennyit a szelek járásról, hölgyeim és uraim, úgyhogy fel a fejjel! Semmi kishitűség! Csak előre, ne hátra – és akkor a magyarok világ fölötti győzelme nem marad el. Hajrá Világrend-szerváltás! Hajrá Tusványos! Hajrá Biszau-Guinea!

III. Ráolvasás a nemzeti konzultációra

Hogyan akarja megvetni a kormány a nyolcvanöt évre szóló „Tegyük mindenkit milliárdossá” gazdaságvédelmi akcióterv fundamentumát? De miért tőlem kérdezi ezt, amikor a választ egy nyeretlen kétéves is tudja. Hát persze, hogy *nemzeti konzultációval!* Aki ennél szilárdabb fundamentumot tud, az hazudik. Természetesen mi egyfolytában konzultálunk a Nemzettel: konzultálunk reggel, konzultálunk délben, konzultálunk este... A kérdőíves konzultálás csak kihangosítása az örök, néma, angyali konzultációnak, mely szavak nélkül zajlik a Kárpát-medence szívcsakrájában – köztem, vagyis a Fiú, a Nemzet és a Turul között. A Szuverén három személyi valósága, három arca vagy három hüposztázisa ez. De e hajnali órán nem szívesen bocsátkoznék politikateológiai kérdések taglalásába. Hagyjuk meg ezt Carl Schmittnek és a Szuverén angyali ügyintézőinek, a rendkívüli állapot repdeső napszamosainak: Nagy Mártonnak, Hankó Balázsnak és Gulyás Gergelynek. Ők hárman mindent tudnak, mindent mernek és mindent tesznek is. Ők a Nemzet mindenesei.

A kibicek, az ellenfél csapatának szurkolói, a képtel és a konkoly ügynökei persze még most is csak a szemüket forgatják – szemforgatásból jeles! – ,

úgy tesznek, mintha nem tudnák, mi az a nemzeti konzultáció. Mi az, mi az, hát a nagy semmi – az! Hahahaha! De félre a tréfával! A nemzeti konzultáció, gyerekek, kisfiúk és kisleányok, pontosan az, amit mi folytatunk most is itt, a rádió mikrofonja előtt: ön kérdez, a Nemzet pedig válaszol. Miféle demokrácia az, ahol úgy gyakorolják a hatalmat, hogy semmiről nem kérdezik meg a Nemzetet? Megmondom miféle: sehonnai bitang demokrácia. Tüdőn lőtt demokrácia, gyomorszájon rúgott demokrácia, magyarul: brüsszeli demokrácia, ahol csak a szavazatok puszta számát nézik, a hazáért dobogó szíveket nem! Szomorú dolog ez. Krokodilkönnyeket csal a szemembe. A népszavazás hanyatló nyugati intézményét próbálják szembeállítani a mi friss hajtású, organikus nemzeti konzultációkkal. Kutya fajzatok! De hisz a nemzeti konzultáció nem más, mint a szuverén demokrácia méltóságával egyedül összeegyeztethető népszavazás! „Több mint népszavazás – nemzeti konzultáció!” – nem ez áll a szavazásra buzdító plakátokon is? Ugye! Több, mert szuverén! Nem szólhat bele kívülről senki! Még a megkérdezettek sem! Mihelyt valaki bele akar szólni, azonnal kívül találja magát a Nemzeten. Úgyszólván katapultálja őt a szuverenitás önvédelmi rendszere. De hát mondják már meg nekem, hogyan lehetne kívülről szuverén valaki? Meddig túrné ezt a Nemzet, a magyaremberek? Hát nem sokáig, ahogy én ismerem őt.

Ezért van az, hogy a konzultációs kérdőívek hosszú kérdéseire adható válaszok csattanósak, mint a maszlag, és rövidek, mint a tördöfés: szinte hallani, ahogy a válaszadók kórusa egyemberként vágja rájuk a helyes választ: „Jawohl!”, „Úgy van!”, „Hajrá!”, „Csak így tovább!”. Ahány válasz, annyi közfelkiáltás. Akklamáció. Én proklamálok, a Nemzet akklamál. Érted kérdezünk, nem ellened! De ha te nem válaszolsz, ha benned nem szólal meg a Nemzet, ha csak a brüsszeli nihil gomolyog sötéten és félelmesen és a nyolcvanöt évre szóló nemzeti akciótervre pofákat vágysz, akkor jobb is, ha a szent kérdőívet félreteszed és elhúzol a kertek alatt Ukrajnába.

Ismeretes, hogy az emberek összevissza szavaznak. Nem ismeretes viszont, hogy az emberek összevissza konzultálnak. Az elfajzott nyugati népszavazás káoszhoz vezet és megosztja a nemzetet, a szuverén nemzeti konzultáció ezzel szemben rendbe teszi a dolgokat, gatyába rázza a nemzetet, lélekben pedig egyesíti. Aki nem vesz részt benne, kihull a Nagy Egészből, nemzetidegenné válik, szuverenitástagadóvá, közellenséggé. Az ilyenek fel is út, le is út! Mehet az első migránstranszporttal Brüsszelbe!

A választási háborúk, a vizsályt szító népszavazások hívei, a káosz és fertő brüsszeli vámszedői persze lesajnálják a magyaremberek békés, barátságos, kiegyensúlyozott nemzeti rangadóit: a

konzultációkat. Rossz néven veszik, hogy nálunk nincs káosz, nincs háború, nincs migránsveszély, nincs gendertéboly. Hogy minden labda kapura megy és minden kapura menő labdából gól lesz. Igen, előfordul, hogy öngól. De hát az is csak gól! De nem baj, nemsokára arcukra fagyasztja majd a gúnymosolyt a Történelem Angyala: elkerekedik a szemük a – merem állítani – világtörténelmi jelentőségű nemzeti konzultáció óriási számadatain, és az ő saját elkerekedett szemükkel láthatják a csodát, hogy a magyarok fittyet – bakfittyet! – hányva Brüsszel packázásainak, megingás és széthúzás nélkül, egyemberként az egymillió forintos átlagbérre szavaznak. Hajrá nemzeti konzultáció! Hajrá bakfitty! Hajrá egymillióforintos átlagbér!

IV. Ráolvasás a szegénységre

Kezdjük ott, hogy Magyarországon nincsenek szegények. Hol van például ma már szegény liberális demokrácia? Szegény egyetemi autonómia? Szegény médiaszabadság? Szegény jogállam? Hol van szegény CEU? Szegény SZFE? Mondom, hogy Magyarországon nincsenek szegények! Ne jöjjenek nekem itt az Eurostat adataival! Egyáltalán: semmiféle adattal ne jöjjenek! Az adatoknak nincs szívük. Az adatok morális érzékenysége a nullával egyenlő. Az adatok hazafias elkötelezettségéről pedig jobb nem is beszélni. Különben az adatokkal még számolni fogok, kicsit túl sokat engednek meg maguknak az utóbbi időben! Hagyjuk a szegénységi rést, a szegénységi küszöböt, a szegénységi bizonyítványt és az ehhez hasonlókat! Ne hagyjuk viszont, hogy szuverenitásunkat a liberális gondolatrendőrség – a sötétben bujkáló brüsszelita puccsistákkal karöltve – szegénységi adatokkal ássa alá: „Minden tizedik magyar a szegénységi küszöb alatt él.” Szép? Tessék – *így ásnak ők!* Nem, hölgyeim és uraim, nem él! Már nem! A szegénységi küszöböt a parlament kétharmaddal eltörölte. Nem fogjuk megengedni, hogy választóvonalat – poverty line, hogy Brüsszelben is értsék! – húzzanak jövedelmi szegények és jövedelmi gazdagok

közé. Mit számít a jövedelem?! Jövedelmi különbségek – a nincs és a van – nem verhetnek éket a magyaremberek közé. Más kérdés természetesen a magyarsági küszöb. De ezt nem statisztikai adatok, hanem a szív húzza meg. Én csak jóváhagyom. Aki a magyarsági küszöböt nem éri el, értelemszerűen idegenrendészeti problémává válik.

Ami most már a szegénységi küszöb eltörléséről rendelkező törvényt illeti, rovásírással vés-tük fel Magyarország tartóoszlopaira és – ránk ne szakadjon – az égboltozatra is. A Parlament egyidejűleg kezdeményezte, hogy nyilvánítsák hungaricumnak a Szegénységi Küszöb Eltörlését (*The Abolition of Poverty Line* – csak hogy Brüsszelben is értsék), törvénybe foglalásának napját pedig nemzeti ünneppé, melyet a Parlament előtt, a Szuverenitás Terén rendel a törvény lépényevéssel és zsákban futással megünnepelni. Igen, tudjuk: van, aki százezerből él, van, aki kétszázezerből, van, aki egymillióból. Hát aztán? Senkinek sincs megtiltva, hogy egymillióból éljen! Ne azt nézzük, mennyiből, hanem inkább azt, részesül-e a magyar szuverenitás olyan áldásaiból, mint a szegénységi küszöb eltörlése! Igenis részesül! Bátran mondhatom és mondom is, hogy a szuverenitás bőségszarujából nálunk mindenki egyaránt vehet.

A szegénységi küszöb eltörlésével Magyarországon megszűnt a szegénység. Kihúztuk a talajt az álszent liberita-baloldalnyák siránkozók lába

alól. Most esik majd igazán pofára a szegényeket faltörő kosként maga előtt toló Brüsszel. Eddig is lámpással keresték nálunk a szegényeket, hát most már lámpás nélkül is kereshetik. Nincs küszöb – nincs szegénység. Keresik erre, keresik arra – hova lett? Ezen is lehet most pánikolni. Mert ameddig szem ellát a Nagy Kárpát-medencétől a Kis Unióig, mindenhol arat a pánik. Csak a magyaremberek őrzik ázsiai nyugalmukat. Nix pánik! Pánik nélkül törvénybe foglalták, hogy nix szegénységi küszöb, nix infláció, nix demográfiai katasztrófa, nix ugribugri! Ha pedig valami nix, akkor nix! Szegénység nincs, lakhatási válság nincs, ezzel szemben van: béke, normalitás, rend, fegyelem. Más helyeken persze, Szent-Magyarország határain kívül, ahol a turul sem jár – ilyen hely például Budapest –, van minden csőstül: szegénység, lakhatási válság, hajléktalanság, hadd ne soroljam. Azt hiszem, eljött az ideje, hogy ezt is törvénybe foglaljuk: Magyarország fővárosa nem Budapest. Főváros kerestetik. Fölmerült a nertársak körében Ugocsa, föltündökölt Felcsút, de a döntést a Jóisten segedelmével a magyarembereknek kell meghozniuk. Én nem szólok bele. Csak jelezni szeretném, ha mégsem Felcsút, kompromisszumos megoldásként el tudom fogadni Tusványost is. Vagy a Közszolgálati Rádió pénteki stúdióját.

V. Ráolvasás a migrációs paktumra

Mindenki tudja, hogy a migrációs paktumnak vége. Ki kell hajítani az Európa Ház ablakán. A migránskérdésre teljesen új válaszokat kell adni. Kettőt adok, három lesz belőle. Az egyik az, hogy a migrációs paktumot ki kell hajítani az ablakon. Ha ez nem tűnne teljesen újnak, akkor még mindig ott a másik válasz: a migrációs paktumot össze kell tipporni, le kell köpni, és ki kell hajítani az ablakon. Ebből viszont egyenesen következik a harmadik válasz: hajítsuk ki a migrációs paktumot lehetőleg máma még! Honnan hajítsuk ki – világos. De hová hajítsuk ki? Személy szerint én a történelem szemétdombját ajánlanám. Persze, akkor még hátra van az a kérdés, ki vállalja magára értünk, európai emberekért – *propter nos homines* – a paktum kihajításának felelősségét? Ki fog eljönni fentről, hogy kihajítsa? Ki lesz a kihajító ember? Kiben van meg hozzá a bátorság, az akarat és a képzelőerő? Nem tudom. Egyet tudok, hogy a magyaremberekben megvan. Kihajítunk mi szuverénül bármikor bármit, ami megérett a kihajításra. Kihajítjuk, mint a pinty, ha édesgazdánk, a tűzről pattant Semleges-ség azt parancsolja nekünk, sokat próbált öregharcsáknak, tettekre-sz janicsároknak, keménycsávó opricsnyikeknek – Aya Sophián innen, Kremlen túl.

Kihajítjuk a paktumot, azokkal a parazitákkal, töketlen puhányokkal, köcsög árulókkal együtt, akik kötötték. Pulóvert kötögess otthon, hazaszomorító mutáns, ne paktumot!

Mi elejitől fogva megmondtuk: „nincs paktum a migrációval!” Ahogy megmondtuk azt is – nem egyszer, nem kétszer –, hogy nincs paktum a háborúval, az inflációval, a coviddal, a klímakárosszal, magyarul: nincs paktum Brüsszellel. Ez az első szabály, ha paktumot akarsz kötni: *nix paktum*. A migrációnak megállj-t kell mondani. Ha ettől sem állna meg, akkor megadásra kell kényszeríteni. Fegyverletételre. Ha pedig nem teszi le a fegyvert, ki kell ütni a kezéből. Nehogy már a Rációt kelljen feladnunk a Migrációért! Ne nevéssenek! Nem szóvicc ez, hanem tragédia! Ha a mutáns Brüsszelnek elment az esze, mi ne menjünk ész nélkül utána! Törkök vagyunk, nem turisták. Ne legyünk mi is mutánsok. És nem is leszünk! Nálunk még minden férfinak helyén van az esze, hogy egyebet ne mondjak. A nőknek is helyén van, de a nő esze – a férfi. Ezt alkotmányba is foglaltuk. Úgyhogy átlátunk a brüsszeli szitán! A libernyák kamarilla összes cselvetésén és bolondériáján! A paktumkötés bolondériáján is. „Rendben van, Felséges Úr – kérdezhetik esetleg tőlem Európa kishitű népei – a paktum ki lesz hajítva, de mi lesz azután?” Azután meglátjuk, mi lesz. Már a nagy Napóleon megmondotta: hajítsuk ki, a többit majd meglátjuk – *et puis on voit*, hogy Brüsszelben is értsék. Habár jobb, ha nem ér-

tik. A mutánsok mindent csak félreértének. Tizen-
négy év alatt még azt sem tudtuk megértetni velük,
hogy minden mérkőzés addig tart, amíg a magya-
remberek meg nem nyerik. Pedig ezt is a nagy wat-
terlooi középccsatar mondta. Mindegy, az idők le-
teltek. Új világ jön. A migrációs paktumnak mennie
kell. Kihajítjuk, mind a huszonhat maffia-állammal
együtt, akik bűnrészesek voltak a megkötésében.
Ki velük az Unióból! A Trump legyen hozzájuk ir-
galmas! Ha a huszonhétből csak egy marad benn,
de az ártatlan, mint a maszülettett bárány – az Unió
meg van mentve. Ott áll majd fényárban, tisztára
söpörve, bűnös paktumok nélkül, megvesztegethe-
tetlenül, a Béke Házaként – *Dar al Szalam*, hogy az
Arab Emirátusokban is értsék. Ettől fogva az Unió
a Bárány Háza lesz. A Magyar Bárány Háza. A Bá-
rány fog bárányszemet nézni a Házon kívül rekedt
ordasokkal. Szám szerint huszonhattal. De ez a né-
zés a haragvó Bárány nézése lesz. A fogcsattogtató
Bárányé, akivel szemben tehetetlenek a töketlen
libernyák ordasok. Huszonhatan vannak, de a vál-
lán elviszi őket a Bárány. Hiába vonyítanak, hiába
vonják össze busa szemöldöküket, csattogtatják
élesre fent szankcióikat, ezzel csak még nagyobb
haragra gerjesztik a Bárányt. A vége az, hogy a Bá-
rány szőröstül-bőröstül felfalja a farkasokat. Nem
tartom kizártnak, hogy a fejedelmi lakomához egy-
két megtért, kezesbáránnyá változott kisebb farkas
is csatlakozni fog a szomszédból. Nem kenyerem
a jósolgatás, de könnyen meglehet, hogy bárány-

közösségre lépnek a Kárpát-medence Nagy Báránnyával és megalapítják az Ezeréves Birodalmat. Persze, nem ripsz-ropsz, az ilyesmit nem szabad elkapkodni, de mondjuk két év múlva, 2026-ban. Ennél korábban ígérni az idők végezetét felelőtlen-ség volna. Mindenesetre azt tanácsolom a brüssze-lita ragadozóknak, addig se álmodozzanak nyál-csorgatva a Bárány elveszejtéséről. A libernyák mainstream felől érkező fuvolahangok nem fogják letéríteni a Bárányt arról a pályáról, amelyen ha-ladva újra széppé és gyönyörűvé teszi Magyaror-szágot, mindenesetre gyönyörűbbé, mint a nagy-világ. És nagyobbá is! *Make Hungary great again!* A Nyugatnak kampó. Magyarország lép a helyére. Már így is tiszta Amerika. Mostantól pedig Ameri-ka is tiszta Magyarország!

VI. Ráolvasás a gazdasági semlegességre

Tisztában vagyok vele, hogy amit most fogok mondani, nem mindenkinek tetszik majd. De hát nem vagyok én velőcsont, hogy minden brüsszeli kóborkutyának tetsszem! Azt is tudom, hogy erre a mondatra azonnal ráugrik két brüsszeli fogdmeg – egy emberjogi fogdmeg és egy állatjogi – és szövegkörnyezetéből kiragadva úgy értelmezi, mintha én azt mondtam volna: „Nem vagyok én velőcsont, hogy minden brüsszeli kóborkutyának tetsszem!” Szóval hogy én lekóborkutyáztam a brüsszeli kóborkutyákat. Na ne! Ezt kikérem magamnak a velőcsontok nevében! Nekem semmi bajom a kóborkutyákkal! Két kóborkutyám is van otthon! Különben pedig éppen azt mondtam: „nem vagyok én velőcsont, hogy minden brüsszeli kóborkutyának tetsszem!” Egy kis különbség, ugye! Tisztelettel kérem a brüsszeli fogdmegeket, lassabban a testtel! Legalább a nyilvánosság füle hallatára elhangzott szavaimat ne hamisítsák meg ilyen szemérmetlenül!

De hadd folytassam ott, ahol a brüsszeli fogdmegek belém fojtották a szót. A világ, mint ismeretes, bajos hely. Sokféle kórság, rákfene, métely gyötri. Van, aki okozza a kórságot, és van, aki gyógyítja. A Dankó Népe Rádió hallgatói emlékezhetnek még

golya-golya-gilice véres lábára, amit a brüsszeli gyerekek megvágott, a türk gyerekek pedig gyógyított. Ma sincs másképp, csak már nem vagyunk gyerekek. Nem lógunk a mesék tején. Felnőttünk. Benőtt a fejünk lágya. Kicsit talán el is türkösdöttünk, el is basásodtunk. De ettől csak még tekintélyesebbek, még felnőttébbek lettünk. A világ azonban nem nőtt fel hozzánk. Ellenkezőleg! Egyre kisebb: töpörödik, zsugorodik, ráncosodik, maholnap a bokánkig sem ér már. A kór neve, amely megtámadta: *blokkosodás*. Egyetlen orvosság létezik ez ellen a brüsszeli kórság ellen, amit most Isten segedelmével és Trump doktor remélhető közreműködésével be is fogunk adni a világnak, akármilyen gyerekesen kapálódzik ellene: a gazdasági semlegesség.

Egyelőre még tombol a betegség. A világ eléggé lehangoló képet fest: egyik oldalon áll a méregkeverő Brüsszel, másikon a méregtelenítő türk népek langyszívű sihederje. Amíg ők a gender-szabadság halálos mérgével itatják a világ népeit, mi a szuverenitás ellenmérégevel gyógyítjuk. Mert ne tévedjünk el: semlegességünk alapja – szuverenitásunk. Szuverenitásunk alapja viszont semlegességünk. Ha befordítom – szuverenitás, ha kifordítom – semlegesség. Szuverén jogunkban áll semlegesnek lenni, semlegességünk viszont alapot teremt szuverenitásunkhoz. Azért lehetünk semlegesek, mert szuverének vagyunk, és azért lehetünk szuverének, mert semlegesek. Nem ragozom tovább. A magyar nép ezeréves álma teljesül ezzel a semlegesség-

gel. Többé senki nem tilthatja meg a magyaroknak Brüsszelből, hogy Csáddal és a Száhel-övezettel kereskedjenek, olyan együttműködési partnerséget építve ki velük, amilyenről Ötvenhatban a semlegességet követelő magyarok nem is álmodhattak! A Turul mostantól oda száll, ahova akar, ahol előítélet nélkül, tiszteletteljes térdhajtással fogadják, és a Türk Világ legmagasabb lovagrendjével ismerik el békeintéző szállongását.

Ami most már a gazdasági semlegesség ügyét illeti, ebben a magyarembereknek két hatalmas szövetségesük is van Brüsszellel szemben: a Valóság és a Tények. A harmadik szövetséges Trump doktor, akit csak azért nem említek külön, mert ő talpig férfi, és a férfiak világát nem ismerő töketlen brüsszelitákkal ellentétben mindig is a Valóság és a Tények, vagyis a nép oldalán állt. Legutóbbi kormányülésünkre – remélem, ezzel nem árulok el államtitkot – meghívtuk a Valóságot. A Tényeket is hívtuk, de ők sajnos nem tudtak eljönni, mert tényellenes brüsszeli aktivisták valamilyen korrupciós ügybe keverték őket és most az aktivista strassbourgi bíróság előtt kell megvédelmezniük a magyaremberek becsületét. A Valóság azonban eljött a Karmelitába, és azt a rossz hírt közölte velünk, hogy az európai gazdaság tüdőlövést kapott. Nagyon vigyázzunk – mondta –, a tüdőlövés ragályos, nehogy elkapjuk mi is. Egyelőre annyit tehetünk, hogy felvesszük a harcot a tüdőlövéssel. A semlegesség védőmaszkja nélkül egy lépést sem

teszünk a világpiacon. Így még orrunkat sem kell befogni. Körkörös semlegesség! *Bargin is bargin*, ugyebár. Kereskedünk bárkivel, bárhol, bármivel. Mert bárhonnan jön is – a nyereségnek mindig jószaga van! Mi, a Nagy Selyemúton poroszkáló türk kereskedőnépek – Azerbajdzsántól Szaud-Arábiáig, Pekingtől Moszkváig és Csádtól Biszau-Guineáig – ehhez az ősi keleti bölcsességhez tartjuk magunkat. A legjobb szaga természetesen annak a nyereségnek van, ami már a zsebünkben van. „Non olet!” – ezt mondta állítólag orrát fintorgató fiának, Titusnak a talán legnagyobb türk császár, Vespasianus, aki a római türköknek még a vizeletét is megadóztatta, és gazdasági semlegesség terén olyan messzire ment, hogy olaszul a vizeldéket máig *vespasiano*-nak hívják. Ki tudja, egy szép nap talán az Unió vizeldéi is a gazdasági semlegesség tréfájában humort nem ismerő nagy ataturk vezér – és itt, ha megengedik, illő szerénységgel rámutatnék a Kárpát-medence Géniuszára – nevét fogják viselni!

VII. Ráolvasás a bírói aktivizmusra

Nem olyan régen barátságos mérkőzésre hívtam meg az Európai Politikai Közösség csapatát a Puskás stadionba. Egymagam álltam ki ellenük, hogy a küzdelem igazságos legyen. Egy a negyvenhét ellen. Egy focizik, a többi nézi. Nézi, mi a pálya. Az a pálya, hogy sporttörténelmet írtunk. Egyszál szuverén akarat triumfált negyvenhét kutyaütő libernyák fölött. Persze, nem kellett ehhez magamfajta virtuóznak, labdaördögének lenni, bármelyik magyareMBER megcsinálja, ha olvasta *A győzelem zsebkönyvét* és van benne egy csepp labdaszeretet. A világraszóló győzelemhez azonban még valami kellett: fel kellett számolnunk a játék örömét megmérgező bírói aktivizmust, szakítanunk kellett a játékszabályok fetisizálásával. Éppen azért hívtam meg a Puskás Arénába a negyvenheteket, hogy egész Európa kapjon egy kis ízelítőt szuverenitásból. Meg akartam mutatni a globális bégetőknek, mit jelent a kivételes játékrend, az újfajta futball – békefutball, szeretet-futball, rendeleti futball –, amivel Magyarország kápráztatja el a világot tizennégy év óta. Mert ne szerénykedjünk: elsőként mégiscsak mi mutattuk meg Európában, hogy van játék a játék után: aktivista bírók és mindenkire kötelező játékszabályok nélkül is lehet játszani.

Only game in town? – nevetnem kell! És nevetek is! Mert az nevet, aki a végén nevet. Amikor a többiek sírnak. Mi saját játékszabályaink szerint szuverén futballt játszunk. Ez olyan foci, ahol egyedül a Szuverén rúghat labdába. Egyedül ő mondhatja meg, mi a szabály a pályán. Attól függ. Hol ez, hol az. Szükség szerint. Amilyen szabályra a győzelemhez szükség van. A többi szabályt, amire éppen nincs szükség vagy akadályozza a győzelmet, félre kell söpörni.

A negyvenhetek jöttek, láttak, és *nem* győztek. Esélytelenek voltak. Folyton a játékszabályokon lovagoltak, a bírói sípszót várták, a büntetőket hiányolták. Azon kérődztek: mi lesz így a független igazságszolgáltatással? Mi lesz, mi lesz? Először talán azt kérdezzük meg: *mi van?* Mármint az igazságszolgáltatás függetlenségével. Mi az, hogy független? Mitől független, kutya fajzatok? Talán a néptől? A nemzettől? Az emberektől? Köszönjük szépen az ilyen függetlenséget! Az ilyen igazságszolgáltatás szarvát le kell törni, mielőtt kárt tesz az igazságban! Még mindig jobb egy szarv nélküli igazságszolgáltatás, mint egy olyan, amelyik a szarvával a Nemzet szuverenitását döfköli! És akkor az igazságszolgáltatás periratok fűrészporát kapáló patáiról még nem is beszéltünk! Bírói ítéletekkel terrorizálni a Világtörténelmi Hőst? Jogállami hercehurcával felülírni a Globális Többség akaratát?! Hát még mit nem! Úgy felülírlak én mindjárt, kisfi-am, hogy arról kódulsz! Ami azt illeti, felül is írtam.

És arró' is kódult! Mert mi itt, e szankciók lángjaitól ölelt kis országban már 2010-ben fellázdunk a bírói aktivizmus ellen. Letörtük az igazságszolgáltatás szarvát. Előbb az alkotmánybíróság szarvát, aztán szépen sorban az összes szarvakat. De biztosíthatom önöket, hogy amit Magyarország meg tudott csinálni odahaza, meg fogja csinálni idehaza – mármint az Unióban – is. A Globális Többség toporzékolva várja! Ha kell, kényszerzubzonyban szállítjuk tébolydába a két ámokfutót: a jogállamiság furkósbotját lengető, szankciók késeivel hadonászó Európai Unió Bíróságát és az emberjogi furkósbottal fenyegetődő Strassbourgi Bíróságot. Elég volt!

A szuverén demokrácia fejére nőtt bírói hatalmat egyetlen suhintással le kell nyisszantani a fejről. Ennek a suhintásnak az a neve, hogy különleges jogrend. De tőlem nevezhetik kivételes vagy rendkívüli állapotnak is. Persze, az ilyen suhintáshoz szuverén is kell a gátra. Mint a Dankó Népe Rádió hallgatói tudják, nálunk akadt egy ilyen szuverén, aki a magyaremberek akaratából, a Jóisten áldásával már 2010-ben suhintott egy nagyot. Legelőször az Alkotmánybíróság feje gördült a kosárba, aztán az összes többi aktivistáé. Mert nemcsak az alkotmánybírói aktivizmusnak kellett megállj-t parancsolni. Véget vetettünk a Parlament aktivizmusának, az ellenzék aktivizmusának, az ügyészség aktivizmusának, a sajtó aktivizmusának, az egyetemi és akadémiai aktivizmusnak és

így tovább. Jelenleg a civiltársadalom, az NGO-k aktivizmusánál tartunk, és ha a SZUVÉHÁ jól végzi munkáját, nemsokára ennek a szuverén demokrácia fejére nőtt szörnynek is kosárba gördül a feje. A kígyó feje azonban Brüsszelben van. Ezt kell levágni. Végeztünk a *jurisztokráciával* idehaza, végezni fogunk Brüsszelben is. Akkor majd nem Péternek fogják nevezni Brüsszelt gúnyosan, hanem Viktornak, illő tisztelettel köszöntve a Brüsszelbe bevonuló fehérvári huszárokat és a Terrorelhárító Központ seregeit. Jól jegyezzék meg: a szuverén demokráciában egyetlen aktivizmus létezik: a Szuverén aktivizmusa. Minden más aktivizmus az ellenség aktivizmusa, amit le kell törni. Mi megcsináltuk! Ledobtuk vállunkról a nemzetet terrorizáló bírói aktivizmus igáját, véget vetettünk a jog bálványozásának. Azt mondtuk: „Lázadás! Nem leszünk tovább a szuverenitásromboló uniós jog játékszere! Inkább leszünk homok a gépezetben, bot a külők között, túske a köröm alatt. „Vessen az áruló elit! Éljen a hűséges nép!” És győztünk. Győztünk egyszer, győztünk kétszer, háromszor... már nem számoljuk. A kettő – nép és elit – Eggyé lett. És ez az Egy – maga a Szuverén.

Eljött az ideje, hogy az európai emberek is fellázdjanak és ledobják magukról Brüsszel járszalagát! Mi már le is dobtuk. Nézzünk szét gazdaként, a vidéki ember egészséges életösztönével az Unióban! Mi már szét is néztünk. Alkossunk Magyarország hasonlatosságára és képére új Európai

Uniót! Mi már alkottunk is! Végre kezét nyújthat egymásnak a két Unió, az európai és az amerikai, a két Nagy Testvér – a kisebbik Nagy és a nagyobbik Nagy –, Európa Legyőzője és Amerika Legyőzője, a Világbéke Védelmezője és az Emberiség Vigasztalója! Nem csodálnám, ha a meghatottságtól könny szökne az eurázsiai emberek szemébe és rázendítenének az *Örömódára*.

VIII. Ráolvasás a magyartiszteletre

Bármelyikre is nézek a három térkép közül, amik dolgozószobám falán függenek, ugyanazt látom rajtuk: a világ magyaremberek felé áradó tiszteletét. Magyarország tiszteletet parancsol. Azzal parancsol tiszteletet, hogy nem parancsol neki senki. Nincs az a parancsadó hely. Kivéve természetesen a Gazda, a Vezérlő Tábournok, a Nagy Kormányos, a Nagy Testvér (egyres türk nyelvjárásokban: a Szuverén) helyét. De ami innen jön, az nem is egészen parancs. Inkább valamilyen szívélyesen dörrenő válasz a nép imájára, a nemzet fohászára, a közáhitatos kérdésére: „Mit parancsolsz édes Gazdánk, drága Szuverénünk?” És hát a parancs – az parancs. Még ha ilyen szépen kéri is a parancsot, teljesíteni kell. Azt parancsolom, hogy fogd be! Erre aztán befogja. Ne szólj szád, nem fáj fejem! Ezért hangzik ma a Magyarország gyémánttengelyére felvéselt Nemzeti Hétparancsolatból az első im-ígyen: „A parancs – az parancs. A férfi – az férfi. A nő – az nő.” És mindjárt ezután a második: „A család – az család. A suverén – az suverén. A magyaremberek – az magyaremberek.” Úgyhogy csöppet sem csodálkozom rajta, miért árad Magyarország felé a tisztelet. Mert árad. Árad alulról és felülről, szélről és közétről, délről és északról, keletről és

nyugatról. Csak Brüsszelből nem árad. Brüsszelből a Tisza árad. Brüsszel – az egész világgal szembe helyezkedve –, nem tiszteli a magyarembereket. Brüsszel egyetlen magyart tisztel, aki viszont nem is igazi magyar, talán nem is egészen emberek, viszont kiköpött Brüsszel. Brüsszel egyszülött fia. Bizonyos Péter, de nem az, aki a kakas megszólalása előtt háromszor letagadta, hogy ismer engem, hanem maga a nagyhangon rikoltozó kiskakas. Az egész világ csak „brüsszeli rémként” ismeri, aki arról nevezetes, hogy két tökvakarás közt rendszeresen gyalázza a Hatalmat, pocskondiázza a Dicsőséget, sértegeti az Országot. Egy ideje már a Jóisten is csak fejcsóválva bírja hallgatni őt.

A helyzet tehát a következő: a világ tiszteli a magyarembereket, Brüsszel azonban nem tiszteli. Belétörli a sáros bakancsát. De ennél nagyobb tiszteletlenségektől sem riad vissza. Vegyük Brüsszelnak azt a tiszteletlenségét, hogy nem adja oda az uniós támogatásokat, amik a magyarembereknek járnak, vagy azt, hogy tiszteletlenül beleüti az orrát a magyar jogállamiság magánügyeibe. Sértő tapintatlansággal azt firtatja, nem deficitese-e a szuverén demokrácia. Nemhogy nem deficitese, de szufficitese! A szufficit – a szükséges plusz – maga a Szuverén! Mondjuk ki, hölgyeim és uraim, Brüsszelből nem a Tisza, hanem a puccs szaga árad. Nem is árad – terjeng. A puccs különösen bántó tiszteletlenség a magyaremberekkel szemben. „Elég egy puccs – és a rendszernek fuccs!” Állítólag Übü papának ezen

a mondásán nevetgélnek titkos találkáikon a genderaktivista összeesküvők. Sebaj, szolgálataink rajta vannak a témán, mi pedig köpünk Brüsszel legújabb tiszteletlenségére. A magyar Szuverén Tíz Köpéséből, azt hiszem, ez lesz a legnagyobb, a legméltóságteljesebb.

De ha Brüsszel ennyire nem tiszteli a magyarembereket, tisztelhetné legalább a tényeket! A tények makacs következetességgel tizenöt éve egyfolytában azt mutatják, hogy a magyarok tarolnak. Egyik brutális rekordot döntik meg a másik brutális rekord után. Övék ma minden dicsőség, minden siker, minden vívmány és eredmény. Ne feledjük, hogy az elmúlt 100 év legsikeresebb 15 évét tudhatjuk magunk mögött. Az elmúlt 15 évnek pedig a legsikeresebb egy évét, tíz hónapját és huszonkét napját. Úgyhogy joggal vetődik föl a kérdés: *Warum?* Hogy vagy képes ennyire nem tisztelni a magyarembereket, Brüsszel? Minálunk, Euráziában még a talponállókban is azt tudakolják egymástól a dülöngélő vendégek: „Tisztelsz te engem?” Nem tudok eurázsiaiul, hacsak nem két pohár vodka után, akkor viszont folyékonyan, de annyit tudok, hogy ez a kérdés így hangzik a mi ősi turáni nyelvünkön, melyet elfelejtettünk ugyan, de tudat alatt – némi finnugor beütéssel – ma is hallunk és értünk még: „*Ti menja uvazsajes?*” Ha „uvazsajes”, vagyis készen állsz megadni nekem a kellő tiszteletet, ha vagyok valaki a szemedben, akkor meg kell tiszteljél azzal, hogy együtt iszol velem.

Ha ezt visszautasítod, akkor nem tisztelsz, és akkor úgy váglak pofán, hogy kiköpöd a fogaidat. Eddig a példabeszéd.

Az Európai Unió persze nem talponálló. Bár a Holdról nézve, ez nem annyira biztos. Mindenesetre felmerül a kérdés: mi okot adtam én, magyaremberek, neked, Brüsszel arra, hogy ennyire ne tisztelj? Én áldomást innék veled uniós járandóságunk átutalásának ünnepnapján, te meg azt mondd: nix átutalás, nix ünnepnap, nix áldomás!? Hogyhogy nix, amikor 4900 milliárd jó magyar forintok vesztegelnek azon a számlán, amit te égbekiáltó módon zároltál? Sírnak az égben az angyalok! Hol marad a tisztelet? Hogyhogy nem akarsz áldomást inni velünk a Nagy Átutalásra? Hogyhogy feltételeket szabsz? Az Alapjogi Chartán lovagolsz? A szexuális mutánsok jogait kéred számon a keményen dolgozó magyarembereken csak mert ők még nem mutánsok? *What the fuck!* – hölgyeim és uraim, hogy egyebet ne mondjak. De inkább nem mondok, mert még azt hinnék, káromkodom. És ezek után van bőr a képeden, Brüsszel, hogy tiltakozz az átoktábla ellen amit a normalitás pártján álló magyar emberek kívánnak fölállítani a Rezsicsökentés tere (volt Hősök tere) és a 13. Havi Nyugdíj sugárút (volt Andrássy út) találkozásánál? Legjobb tudomásom szerint ez áll majd rajta: „Ahogyan az 1991-ben szétesett, halott Szovjetunió nem tud beszélni vagy szólni, ugyanúgy essen szét és ne tudjon beszélni az Európai Unió, fogja be száját –

shut up! – az Európai Bizottság, és ne tudja zárolni a magyaremberek számláján a milliárdokat. Ahogy a halott Szovjetunió Legfelső Tanácsa és Főügyészsége nem kell többé sem a földieknek, sem az égieknek, úgy ne kelljen se földieknek, se égieknek a Strasbourgi Emberjogi Bíróság és a Hágai Nemzetközi Büntetőbíróság...” És így tovább. Hát ezt akarod, Brüsszel? Átoktáblát? Szégyenoszlopot? Nem volna jobb az Elbánál parolázni a fehérvári huszárokkal? Meginni velük az áldomást a zsebükből tiszteletlenül kivett 4900 milliárd forint ünnepélyes visszaadásakor? Mért nem veszel példát Biszau-Guineáról: neki soha nem jutna eszébe tiszteletlenül beszélni a magyaremberekkel! Nem kapunk tőlük semmit, nem adunk nekik semmit, de a legnagyobb tisztelettel vagyunk egymás iránt. „Ti menja uvazsajes?” – kérdezi Biszau-Guinea és Csád Köztársaság felel neki: „Uvazsaju!”

IX. Ráolvasás a jogállamisági dzsihadra

Nem tudom, láttak-e már önök karón varjút. Mert én láttam. Nem is egyet. Több varjúval kifejezetten jó, baráti viszonyban vagyok. Ezek már messziről megismernek és vidám károgással, derűs topogással fogadnak az Unió parlamenti ülésein – a csapatban. Mármint a feketeöves, feketemezes, feketezubonyos-bakancsos patrióták seregében. A Brüsszel büszke várát ostromló új Fekete Seregben. Holnapra talán Fekete Unióban. Miért ne! A varjak új többséget hoznak létre és eltiporják a varjúellenes brüsszeli koalíciót. Holnaputánra pedig fekete lesz az egész világ! *Black New World!* Még szép! Varjak vagyunk, nem madarak! Az a Hitchcock filmje volt. Mi egészen más filmből jövünk. Mi, ha kell, pusztá károgásunkkal szétzúzzuk az eget.

Igen, igen! Harctéren vagyunk, hölgyeim és uraim, nem nászai ágyban. Brüsszel megtámadta a törvényes magyar kormányt. Csapatunk harcba állnak. Jogállamisági dzsihad folyik ellenünk. Süvítenek a drónok, robbannak az aknák, ropognak a csontok. Ennek a kereszténység ellen folyó új vallási háborúnak az arénája, jobban mondva teátruma: a brüsszeli parlament. Itt sújtunk le a szeretet vasöklével újra meg újra a brüsszelita nihilistákra. Aprítjuk őket, mint a répát. A nihilistasimogató

Manfred Weber most majd megtudja, hol lakik a magyaremberek istene! Mi fán terem a huszárvágás! Százezernyi parittyás Dávid indul meg a gyáva brüsszeli Góliátok ellen! Csurka István jól látta. Horthy Miklós még nála is jobban. Puskás Öcsi is jól látta, bár nem ezt. A Nemzeti Hitvallás idegenből hazatért szerzője pedig – harmincéves szolgálati idővel és egy brüsszeli ereszcatornával a háta mögött – nemcsak jól látta, hanem még most is jól látja, sőt, jól hallja is régi idők régi rádiójából: „Delet harangoznak szerte Magyarországon. Ez a harangszó a nándorfehérvári hősökre emlékeztet. Ma ismét harcol a magyar. Az önvédelem adta kezébe a fegyvert, és ő bátran elfogadta...” Mi mindig azt mondtuk, hogy a háborúból ki kell maradni. De nem minden háborúból. A nagy eurázsiai honvédő háborúból nincs kimaradás! A türk népek léte a tét. Hát legyen! Ha Brüsszelnek háború kell, tőlünk megkaphatja! Ilyenkor van az, hogy a kalandozó magyar törzsek ősi harcmódorát felvéve, támadás helyett menekülést színlelünk, aztán – „Fordíts – ordíts!” – neki a nihilistáknak! Óbégassanak csak: „*A sagittis hungarorum libera nos Domine!*” Ilyenkor persze „Domine!” De hiába, itt már „Domine” sem segíthet! Nagyharagú Etele jött büntetni világot, nem állíthatja meg őt menny és pokol minden hatalma együttvéve sem, nemhogy holmi uniós jog, menekültpaktum, hazugságkampány, dolgozó magyaremberek szüntelen sértegetése!

Ahol háború van – ott háború van. Nincs idő a sebek nyalogatására. Az emberjogi nyavalygásra. Nincs szükség a harcoló Hazát – *Patria Militans* – hátba döfő nihilista ellenzékre, ahogy nincs szükség nihilista jogállamra, nihilista menekültjogokra, nihilista fékekre és ellensúlyokra sem. Az ilyesmi a hátráló, gyenge kormányok menedéke. Mi nem hátrálunk sosem! Az erős kormányok kihajítják szótárukból az emberjogi dumát, mint a taknyot. Leszámolnak a befurakodó ellenséggel; elkapják a szuverenitásukat aláásó, sötétben bujkáló külföldi ügynökök grabancát; lefóliázzák a médiában menetelő szodomita-gomorrita-genderista hadosztályokat. Félreértés ne essék: semmi kifogásunk az ellen, hogy otthon, a négy fal között valaki szodomita-gomorrita-genderista legyen. Szíve joga. A kormány nagyszabású lakásépítési programmal biztosítja mindenki számára a négy falat. Nem megyünk utána kamerával. Csak ha ott sem nyugszik, ha még ott is a magyaremberek ellen genderista dzsihadot folytató Brüsszel szekerét tolja. Akkor nincs mese!

Kérem a Schmidtmária Rádió hallgatóit, ne dőljenek be az agresszív brüsszeli háborús propagandának, mintha azért folytatnának jogállami dzsihadot ellenünk, mert Magyarországon nincsen jogállam, mert a hatalomnak nincsenek fékjei és ellensúlyai, mert megrokkant a demokrácia és jön a többi szivárványos genderista dumcsi. Lári-fári! Mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás? A brüsszeli dzsi-

hád vagy a magyar jogállam halála? „Halála”? Megbolondultak? A jogállam én vagyok és a legjobb egészségnek örvendek. Sőt, ha a békének, és Brüsszel 400 milliárd forintos tartozása kifizetésének ez az ára – a háború költséges multság ám! –, nem bánom, leszek én az ellenzék is, a szabad sajtó is, a független bíróság is, leszek a fék és az ellensúly, de addig – nincs alku! A háború – az háború. És a puccs – az puccs. A pankráció pedig pankráció. Ne csodálkozzon hát az a brüsszelita kollaboráns, aki nek az élete a kezemben van, ha szembetalálja magát egy-két sallerrel, arcul csapja őt egy-két képébe üvöltött trágár szó. Ne sápadjon, amikor lerántják róla a maszkot, és ott áll pőre brüsszeli valójában a köztelevízió népbírósága előtt: „Tessék, lehet gyönyörködni a szép mákvirágban! Így néz ki Brüsszel Helytartója! Így néz ki a Rágalmazó, a Kártevő, az Ősellenség: Bérenc Bérencevics, Ügynök Ügynökövcics, Zsoldos Zsoldosovics. Ők hárman – egyszemélyben.”

Honvédő háború folyik. Szent Háború. Nem maradhat rés a Haza bástyafalán. A Pártot és az Államot meg kell tisztítani az Ötödik Hadoszloptól. A SZUVÉHÁ figyel. A TEK készenlétben áll. A kommunikációs főpankrátor fogadkozik és melle domborodó pajzsát döngeti a brüsszeli Helytartóval tervezett nagy ringbe szállás előtt. „A falakra! A falakra!” – hallom a varjak károgasát mindenfelől. Mert igen, megint a Kereszténység Védőfalaként – *Antemurale Christianitis* – magasodik az égig

Magyarország, csak most a nihilista Brüsszellel, a kereszténységgyalázó Nyugattal szemben. Valaha a Kelettel szemben védelmeztük Európát, most a Nyugattal szemben védjük. A győzelem, ahogy a múltban, most sem marad el! Eurázsia összes varjait, egyesüljétek!

X. Ráolvasás az egyetértési pontokra

Akik ismernek, tudják, hogy nem vagyok a nagy szavak embere. Nem kenyerem a hencegés, a dicsekvés és a melldöngetés. E három, de a melldöngetés kiváltképpen. Annyit azonban mondhatok, hogy nagy dolgok csak akkor születtek, ha voltak bátrak, akik mertek. Mertek kimaradni. Mertek semlegesek lenni. A gyáváknak, a megfutamodóknak, a fizetett rettegőknek, akik még a semlegességgel szemben sem tanúsítanak semlegességet, akik ágálnak a semlegesség ellen, hátba döfik a semlegességet, nekik – ne köntörfalazzunk – veszniük kell. Vagy pusztulniuk. Meglátjuk, hogy döntenek a magyaremberek. Egyelőre a Semlegességvédelmi Hivatal vizsgálja a Gyanúsakat, akiknél nemrég hátba döféshez használatos hosszú késeket találtak. Most talán már jobban értik, miért lett éppen a gazdasági semlegesség azoknak az egyetértési pontoknak egyike, melyeket a teljes gőzzel zajló nemzeti konzultáció kérdéseivel igyekszünk kitapogatni. Nem könnyű, de hiszem, hogy sikerülni fog, ha számlálóbiztosaink is úgy akarják. És hogy úgy fogják akarni, abban olyan biztos vagyok, mintha magam számlálnám össze a konzultációs ívek adatait.

Ismeretes, hogy a kérdőíves konzultáció a Nemzeti Szuverenitás nagy erőpróbája. Idáig tizenhárom ilyen erőpróbára került sor és mindegyikből a Nemzeti Szuverenitás került ki győztesen. Remélem, így lesz ez most is, és a világraszóló győzelem nem marad el. Az eredmények ismeretében Brüsszel nem beszélhet többé fokhegyről a magyaremberekkel. A kormány azonban nem várhatja, hogy a nemzeti konzultáció sültgalambja a szájába repüljön. Szép dolog a konzultáció, de nem lehet minden nap minden órájában a Nemzettel konzultálni. Márpedig a genderhelyzet fokozódik, a pedofilek már a spájzban vannak, az ukránok világháborújának lángnyelvei pedig határainkat nyaldossák – elvárható hát, hogy a politikusok – a pillanat legionáriusai – szuverenitás dolgában is naprakészek legyenek. Ezért úgy döntöttünk, hogy a nemzeti szuverenitás tesztelésére minden városban Egyetértési Pontokat állítunk fel, ahová a magyaremberek folyamatosan eljárhatnak egyetérteni. Olyan lenne ez, mintha az egész ország kétharmados parlamentté alakulna át. Mert – ne feledjük – a magyaremberek parlamentje volt az első, a mintateremtő Egyetértési Pont, ahová a képviselők kétharmada idestova tizennegyedik éve jár egyetérteni.

A magyarembereket senki és semmi nem foszthatja meg egyetértési joguktól, melyet – a Jóisten egyetértésével – az Alaptörvényben is rögzítettünk. Olyan jog ez, amely minden 18. életévét betöltött és semlegességi fogadalmat tett magyar állampol-

gárt megillet. Az Egyetértési Pontokon ügyeletet tartó személyzet, ha az egyetértő kéri, köteles igazolást adni arról, hogy ott járt, és az aktuális pontokban tételesen egyetértett a Szuverén Nemzettel. Természetesen nem kötelező egyetérteni – Apage Satanas! –, mindazonáltal erősen ajánlott, mivel az egyet-nem-értés, különösen a konok, visszaeső egyet-nem-értés nem szül jó vért. Ezen kívül termékeny táptalajul szolgál az Ötödik Hadoszlop aknamunkájához is. Egyszóval semmi jó nem származik belőle a Nemzet számára, hacsak az nem, hogy a Semlegességvédelmi Hivatal könnyebben kiszűrheti a fizetett semlegességtagadókat, a jogállami dzsihadistákat és más liberita brüsszelnnyákokat a keményen dolgozó magyaremberek derűs közösségéből.

Így jutunk egyről kettőre, sőt talán háromra is. Megduplázzuk, de ha minden jól megy, és a Jóisten sem fordít nekünk hátat, talán meg is triplázzuk a GDP-nket. 3 pillér, 21 lépés, tripla GDP, milliárdosok Magyarországa! – ez a gazdaságvédelmi semlegesség akcióterve a következő száz évre! Mert a következő száz év a miénk lesz! Nekünk áll a zászló! Nekünk, meg a kínaiaknak. És talán még a csádiaknak. Egyszóval, a kemény csávóknak áll. Ha pedig a magyaremberek a 2026-os „Szeretlek Semleges Magyarország” vetélkedőt is megnyerik, olyan növekedési pályára állítjuk Magyarországot, hogy a lendület a Holdig fogja röpíteni. Sőt, ennél is tovább! És akkor talán még Elon Mask rakétáit is megelőzve csapódhat a Marsba.

XI. Ráolvasás egy népszínműre

Nemrég kezdte el telt házak előtt játszani a „Magyarország meg tudja csinálni” című népszínművet a Posztpetőfi Sándor Teátrum. A páratlan magyar sikerre az egész európai színházi világ fölfigyelt, Amerikában pedig már hirdetik a népszínműből készült musical jövőévi bemutatóját. A színművet, amely a „Szeretlek Nemzeti Konzultáció” témájára az Identitásvédelmi Alapítvány által kiírt drámaíró-pályázaton elnyerte az egymilliárd forinttal járó első díjat, maga a Szuverén állította színpadra. A bemutató utáni pénteken a Szuverén látogatást tett a Dankó Népe Közrádióban és a mikrofonállvány kérdésére, hogy vajon tényleg meg tudja-e csinálni Magyarország, így riposztzott: „De még mennyire hogy meg tudja! Úgy megcsinálja mint a pinty! Beszéltem a pinttyel, úgyhogy ezt biztos forrásból tudom.” A továbbiakban egy sor fel nem tett rázós kérdésre a világhírű rendező elmondta még: „A nemzeti konzultáció négy szereplős tézisdráma a szuverenitásról. Tézis, antitézis, szintézis. A néző úgy járja ki a szuverenitás iskoláját, hogy észre sem veszi. Mire felocsúdna a meglepetéstől, már le is vizsgázott, sőt, papírja-pecsétje van róla, hogy az iskolát elvégezte. Maga a színdarab voltaképp a Szuverén önmagával folytatott demokratikus pár-

beszéde a kivételes jogrend jótékonyan feszült légkörében. Egyetlen kérdés sem marad a levegőben. A szerző minden kérdést lehúz a valóság rögs talajára, hogy a keményen dolgozó magyar emberek a kérdés gazdáiként ismerjenek magukra és így találják meg rá a helyes választ. Ahány kérdés, annyi összefeszülése jónak és rossznak, annyi összecsapása igen-nek és nem-nek, annyi párviadala alantának és nemesnek, tisztának és szennyesnek a Világ Színpadán – *El Gran Teatro del Mundo*. A tézist – az intrikus, a rágalmazó, az örök vádaskodó hálátlan szerepkörében – Vannak-Akik képviseli. Ki ne találkozott volna már a Vannak-Akik gyászos népségével, ezekkel a Vannak-Akijevicsekkel, akik valahogyan mindig Brüsszelre sandítanak, az Amerika Hangját és a Szabadejrópát bömböltetik, rémhíreket terjesztenek, ilyesmi. Az antitézist az igazságszerető kormányzat felkért védőügyvédje, Dr. Ezzel-Szemben szólaltatja meg. Az ő feladata, hogy szívekre, fejekre és zsebekre ható érvekkel megkönnyítse a választást Igazság és Hazugság, Mennyek Országá és Átokföldje között az ingatag, nádszálként ide-oda hajladozó, kétségekkel viaskodó harmadik szereplő: a szintézisre törekvő Ön-Mit-Gondol számára. Ön-Mit-Gondol a középkori moralitásokból és mirákulumokból jól ismert Akárki: *Everyman*. Ő hivatott tartós békévé oldani tézis és antitézis ádáz háborúját. Neki kell a hosszú tusakodás után meghozott döntéssel a józan munkás-paraszti ész alapzatán szintézist alkotnia. Dön-

tenie kell – nincs mese. Nincs kibúvó. Nix ugribugri. Minden jelenet – összesen tizenegy – azzal ér véget, hogy Ön-Mit-Gondol magasra emelve a normalitás lyukas zászlaját, leteszi voksát a Nemzeti Szuverenitás ügye mellett. Egyszer-egyszer a nemzeti kérdőív levesébe a Kártevő – a Nemzeti Szuverenitás ősellensége – Brüsszel is beleköp. Legtöbbször alattomosan – Vannak-Akik háta mögé bújva – a migránsbujtogató és gendersimogató intrikus szerepében akadályozva tézis és antitézis lovagi tornájának szabályos lefolytatását. A végső verdiket azonban a színpadon nem látható negyedik szereplő, a Nézőtér mondja ki, amikor követve tézis és antitézis – Vannak-Akik és Dr. Ezzel-Szemben – öszszecsapását, a kulmináció katartikus pillanatában a tétova Ön-Mit-Gondol vállairól saját erős vállaira veszi át a szuverenitás próbatételét és vastapssal foglal állást a Haza, a Gazdasági Semlegesség és a 13. Havi Nyugdíj mellett. *Finita la commedia!*

XII. Ráolvasás a globális bégetőkre

Javaslom, ne sokat teketóriázzunk, ragadjuk meg a dolgok üstökét, vágjunk a közepibe, és tegyük fel magunknak a kötelező kérdést: lenni vagy nem lenni? Lenni brüsszeli járszalagra fogott globális bégető vagy nem lenni brüsszeli járszalagra fogott globális bégető? Megmondom kertelés nélkül, úgy, ahogy van, én ebben a sarkalatos nemzeti sorskérdésben kerekperec a „nem lenni” pártján állok: egyáltalán nem lenni, a legkevésbé sem lenni, soha többé nem lenni. Mármint bégető. Fogjuk meg hát azt a járszalagot, és hagyjuk, hogy elvezessen oda, ahonnan rángatják, ahol a gyalázat a kezdetét vette, ahol a rossz gyökeret vert, ahol az abnormalitás fészket rakott: Brüsszelhez.

„Láttátuk feleim, mik vogymuk? Isa, pur es Brükszel vogymuk!” De már nem sokáig! Lerázzuk az igát! Ahhoz, hogy mi ne legyünk „Brükszel” – el kell foglalnunk őt! *Marcia su Bruxelles!* Az lesz csak a Nagy Menetelés! De nem ám az intézményeken át, ahogy a – bocsánat a népies kifejezésért – puhapöcs hatvannyolcasok képzelték! Nem, mi a Nagy Menetelésből magából csinálunk intézményt. Intézményesítjük a Nagy Menetelést. Egyetlen évtizedekig tartó menetelés lesz egész Magyarország! Mint Kína volt Mao elnök alatt. Mint Amerika lesz

Trump elnök alatt. Ahogy az Európának hátat fordító Oroszország menetel Szibériába most Nagy Putyin alatt. Menetelni fogunk, míg csak földet érzünk a lábunk alatt. Partizán leszünk, felszabadító néphadsereg, vámháború, tűzoltó, katona, migránst terelő juhász! Menetelünk, ha kell, a világ végéig! Ott vesszük be Brüsszelt. Két vállra fektetjük. A hasán ugrándoznak. Olyan Uniót csinálunk itt, hogy még az Örömóda is táncra perdül, és az Örömódát énekeli majd! Magyarországot már naggyá tettük, most Európa következik!

Látom, nem meri megkérdezni tőlem – de akkor majd én! –, hogy esetleg nem valami nagyzási hóbort-e ez? Hogy én, az európai földek egyesítője nem az amerikai földek – Kanadától Grönlandon át a Gáza-övezetig – egyesítőjét, Trump-elnököt utánzom-e kissé ezzel a naggyá tevással? Nem kis-sé, hanem egyáltalán nem! Mert mi más a patrióta, mint Nagy Hazafi?! *Velikij grazsdanyin*, ahogy Putyin elnök szűkebb pátriájában mondják. Kis hazafi nem létezik. *Contradictio in adjecto* – ahogy annak idején a jogi karon tanultuk. Mármost a Nagy Hazafi arról ismerszik meg, hogy egyfolytában nagyot gondol, nagyot akar és nagyot csinál. Mert meg tudja csinálni. Mindent meg tud. Két Nagy Patriótának tehát egyáltalán nem kell utánoznia egymást ahhoz, hogy úgy hasonlítsanak egymásra, mint két tökké vált római császár Seneca gyászbeszédében. Vagy – hogy mást ne mondjak – mint két tördöfés a hazaárulók hátában.

A világban tektonikus változások zajlanak. Jelenleg a patrióták egyre hatalmasabbra duzzadó tábora néz farkasszemet az Európai Parlamentben három kispárttal: a Migráns Párttal, a Gender Párttal és a Háború Párttal. És mit látnak farkasszemük? A Migráns Párt visítva menekül, a Genderista Párt sápadtan hátrál, a béke pedig már a spájzban van. Elég volt tavaly féléves magyar uniós elnökség ahhoz, hogy Trump elnök győzzön Amerikában, a békét gatyába rázzuk Európában, a trianoni határokat pedig köröskörül eltöröljük. Emlékeznek még a schengeni ütközetre? Ahogy Nagy-Magyarország Nagy-Romániával kart karba öltve páros lábbal ugrálnak Trianon oszló tetemén! És már látni, hogy mindjárt csatlakozik hozzájuk Nagy-Szlovákia. Felkészül: Nagy-Szerbia. A Négy Nagy! És ez csak a kezdet! Mert lehet gyáván térdre esni Brüsszel előtt és lehet bátran térdre kényszeríteni őt. A globális bégetők térdre esnek, a patrióta préri-farkasok térdre kényszerítik. Ennyire egyszerű.

Egyébként, ha a Schmidtmária Rádió hallgatói kicsit közelebb hajolnak a tényekhez, látni fogják, hogy ma minden patrióta Trump-elnök szakasztott mása. Ahogy megfordítva: Trump-elnök minden patriótáé. Lélekemelő ez a hasonlóság! De tény. Úgy is mondhatnám – engedtessek meg nekem ebből az alkalomból ez a kis szójáték –, minden patrióta – trumpióta! Mi is azok vagyunk – s már mióta! *Már mióta – trumpióta...* látják? még a magyar nyelv is ünnepel! Nem hiába mondjuk el

újra meg újra: a legnagyobb már azzal megtörtént velünk, hogy magyarnak születünk. Igaz, ez a legnagyobb Trump elnökkel még nem történt meg, de ami késik, nem múlik. A Turul Nézőpont Intézet lélekvándorlási szakosztályának legfrissebb számításai szerint biztosra vehető, hogy Trump elnök valamelyik előző életében magyar volt. Hogy is lehetett volna másként? Az én képzelőerőmet, pedig az szárnyal, mint az egerésző ölyv, ez meghaladná. De ne ragozzuk tovább! Egy hungaricumról, egy globális Ego-márka nevééről beszélgetünk. A Trump márkanév egyesíti ma világszerte a Brüsszel-mentes Unióért harcba siető európai patrióták büszke hadait. Je suis Trump! Je suis Marine! Je suis Fico! Je suis Dodik! Je suis Orbán! Hát ti kik vagytok?

A név, hölgyeim és uraim, szent. A politikai áru neve is. Ami a márkanév varázsa alá kerül, azonmód eladhatóvá válik. A régi keresztény világban felszentelés előtt a szerzetes egy általa választott szent nevét vette föl: mintegy a név isteni erejének védelme alá helyezte magát. Így állunk ma itt mi is, patrióta europaták – a *szentek tábora!* – Szent Trump neve alatt, az ő hazafias Bibliáját, az ő nevével lepecsételt kegytárgyakat szorongatva kezünkben, vezényszóra várva, teljes menetfelszerelésben, ugrásra készen! Már csak egy karlendítés és mindannyian együtt leszünk – odaát, az Ezeréves Birodalomban!

XIII. Ráolvasás egy ereszcSATORNÁRA

Brüsszel megbolondult. Mutánsok lepték el Európa parancsadó helyeit. Ocsmány hóbortok korcs hódolói. És pártfogói. És most ők, a mutánsok akarják nekünk, keményen dolgozó magyarembereknek megmondani, mi az, hogy mutáns és mi az, hogy nem mutáns. Sehonnai bitang szörnyek akarnak kitanítani minket, hazaszerető szörnyeket a szörnyetegség természetéről? Na ne marháskodjunk! Hölgyeim és uraim, kedves rádióhallgató szörnyek, kérem, nézzenek magukba és tegyék fel a kérdést: *mutáns-e vagy?* De ne álljanak meg itt, kérdezzenek tovább: a mi mutánsunk vagy az ő mutánsuk? Békés, családszerető, patrióta magyar mutáns vagy áruló, gaz, genderista-migránsista-brüssze lista mutáns? Mert ez itt a kérdés, Kicsi!

A hazaszerető magyar mutánst normalitásáról lehet messziről felismerni az ordenáré korcsok és ocsmány rémek elfajzott brüsszeli karneválján. *Entarteter Karneval!* Ezen kívül arról, hogy *értünk* mutáns, nem ellenünk. Végül pedig arról, hogy ezerszer mutánsok a magyar mutánsok. A magyar mutánsok bizarr egzotikuma, furisága, *weird*-sége – ahogy most már nálunk, Amerikában mondják –, abból adódik, hogy egyáltalán nincs bennük semmi furi, semmi egzotikus, semmi *weird*. Pont, mint

Trump elnökben! Éppen a normalitás ütközik ki, a normalitás hat vadul, bizarr, meghökkentő furcsaságként az eszement genderista bohócok brüsszeli gyülekezetében. Feje tetejére állt a világ, hölgyeim és uraim, legfőbb ideje, hogy mi, eurázsiai magyaremberek Trump elnök vezetésével a talpára állítsuk. Ezen vagyunk.

Nálunk az LMBTQ-propagandát betiltó gyermekvédelmi törvény már életbe lépett. Most a felnőttvédelmi törvényen dolgozunk. Nem járja, hogy a genderista propagandának talán még a gyerekeknél is inkább kitett, veszélyes világunkban gyámoltalanul tévelygő felnőttek ne kapjanak ugyanolyan védelmet, mint a gyerekek. Legjobb lenne két kardos angyalt állítani minden felnőtt mellé, hogy tőlük csapják le a kezüket, amikor olyan irányba indulna el, ami a genderista Szodomába és Gomorába vezet. De – bár az angyalok, mint tudjuk, megszámlálhatatlanul sokan vannak – még a cölibátusban élő papok mellé sem jut belőlük elég. Vagy ha jut, kard már nem jut. Úgyhogy ez a megoldás elesik. Marad a romlás gyümölcseinek lefóliázása. A hermetizálás. A tisztátalanság leválasztása a tisztaságról. A mocskok, a bűn, a gyalázat elzárása az avatatlanok elől. És hát ki mondhatja magáról e tekintetben, hogy avatott?

Közismert, hogy mi a jóérzésű magyaremberek politikai közösségeként határozzuk meg magunkat. Ezen a platformon állunk. Rosszérzésű magyaremberek a mi politikai közösségünk értékrend-

jébe egyszerűen nem férnek bele. Jóérzéssel úgy kipenderítjük őket innen, hogy a lábuk sem éri a földet. Egytől-egyig. Ezért – és ezt már most szeretném leszögezni –, nálunk az elfajzást – elfajzásnak, a genderbohócot – genderbohócnak, az ereszcstartornát pedig ereszcstartornának nevezik. Ha a nemzetközi baloldal a feje tetejére áll, akkor is! Nem fogjuk tűrni, hogy Brüsszel jóézésű, családszereető, békés magyar alkotmányjogászok identitásába gázolva karikatúrát csináljon belőlük.

Ha – teszem azt – egy ilyen magyar alkotmányjogász, akivel különben harminc éves szolgálati viszony köt össze – ő engem szolgál, én a Nemzetet, a Nemzet pedig jópéldával szolgál a világnak –, maga csinálna magából karikatúrát, ha üres óráiban csak úgy szórakozásból magának vésne tabletje virtuális márványtáblájába nemzeti hitvallást és alaptörvényt, ha a maga örömeire ücsörögne naphosszat az európai parlamentben, és a maga vigasztalására csusszanna le egy brüsszeli ereszcstartornán, akkor az kétségtől az ő magánügye lenne: rossz az, aki rosszra gondol! De ha mindezt békepárti, család-szerető patriótaként a Haza szolgálatában teszi, az már más tésza, az már az én asztalom, az a Szuverén szolgálati csizmájának illetékességi köre. És illetékességénél fogva úgy rúgja – tisztesség ne essék szólván – tökön az egész nemzetközi baloldalt, hogy varrógép és ereszcstartorna találkozási helyének nézi majd azt az asztalt.

De libernyák bulvárfantáziák helyett nézzük inkább a való tényeket! Hadd kezdjem azzal: miért kellett volna nekünk elhinnünk harminc brüsszeli ezüstért fogantatás szerinti nemüket is eladni kész genderaktivistáknak, és a kommunista brüsszeli sajtó által megfélemlített brüsszeli rendőrségnek, hogy egy patrióta magyar mutáns, akivel vállt-vállnak vetve, mondhatnám egy Laokoón-szoborcsoport példás elszántságával küzdöttünk harminc éven át a nihilizmus nemzetközi hidrájával, egyszer csak hátat fordít ennek a harminc évnek, hátat fordít a hidrának, és egy talán nem is létező brüsszeli ház talán nem is létező ereszcatornájába kapaszkodva próbál elmenekülni a razziázó brüsszeli macskajancsik elől? Miért tette volna ezt? Előttünk, patrióták előtt kezdettől fogva világos volt, hogy az ereszcatorna – provokáció. Sejtettük persze, hogy Brüsszelben előbb-utóbb vitorlát bont a fondorlat és a nemzetellenes merény, de nem feltételeztük, hogy ez ilyen messzire mehet. Ereszcatornát helyezni egy ártatlan lélek útjába, aki szokásos útján ég és föld között gyanútlanul éppen hazafele tart?! Mindennek, de erre nem voltunk felkészülve. Annál is kevésbé, mivel nálunk, Euráziában minden ereszcatorna rég le van fóliázva, úgyhogy a rajtuk való csúszkálás gondolatáig sem juthat el senki! Nyugodtan mondhatom, hogy a nemzetközi baloldal nálunk ereszcatornába sem rúghatott volna! A mi játékszabályaink szerint csúszás és mászás csakis férfi és nő között megengedett, férfi és ereszc-

csatorna között határozottan tiltva van! Egyébként pedig tartjuk magunkat az ősi türk bölcsességhez: van ereszcatorna – van lecsúszás, nincs ereszcatorna – nincsen. Mellesleg, a Csurka István Nemzeti Összeesküvés-kutató Intézet munkatársai nemrég kiderítették, hogy a brüsszeli ereszcatorna mögött alighanem Cion bölcsei állhatnak, amit az is alátámaszt, hogy pár héttel később a szóban forgó ereszcatornát sietve leszerelték, és azóta a New York-Tel-Aviv tengely szolgálatában áll. Csak persze erről már elfelejtettek beszámolni a nemzetközi baloldal csicskásai. Nem illett bele a képbe.

Egyvalamivel azonban nem számoltak a brüsszeli nihilisták: a jóézésű magyaremberek politikai családjában senkit nem hagynak az út szélén, akár kicsinált patrióta az illető, akár ki nem csinált. Ilyenkor hatályba lép a nemzeti Hétparancsolat hetedik pontja: „Egyetlen magyar sincsen egyedül.” Megfoglaljuk a kezét és el sem engedjük többé. És még valami, hölgyeim és uraim, jól jegyezzék meg: haza csak addig van, amíg van, aki készen áll az ereszcatornán is lecsúszni érte! Ezért lett mára e Brüsszel ellen protestáló, hazafias lecsúszás helye – ég és föld között – nemzeti zarándokhely. Hajrá ereszcatorna! Hajrá magyarok!

XIV. Ráolvasás a pankráción

Ahol nincs tovább – ott nincs tovább. Nincs miről beszélni. Ütni kell. Nem verset szavalni. Ütni és vágni. Odacsapni nekik. Beverni Brüsszel nagy pófáját. Kitaposni a belét. Hülye hájpacni! Pankráción ez, nem lájkbajnokság! Itt nem létezik meg nem engedett fogás, meg nem engedett fegyver. Nincs tipródás, finomkodás! Libernyák *babyface*-eknek sok fű itt nem terem. Itt nem jó *karakterekre*, hanem harcosokra van szükség. Keménycsávókra. Ha tetszik, ellenszenves karakterekre, rosszfiúkra. Mert lehet, hogy a Történelem – végső soron pankráción ez is, nem? – itt és most rájuk osztotta a rosszak szerepét, ám a következő pillanatban már ők a jók! Ezt nevezik az amerikai pankrációnban – a *wrestling*-ben – *double turn*-nek: a szörny kecses gyermekóriássá válik, a kecses gyermekóriás pedig szörnnyé. Egy biztos: ide olyanok kellene, akiket nem lehet eláztatni a genderpszichológia limonádéjával. Nem csinálják össze magukat Manfred weberektől meg egy kis jogállamisági hercehurcától. Nincs duma. Beszéljenek a tettek! Egyik akció a másik után! Így döntöttünk, ezt akarjuk, kész, slussz-passz!

Nem mi hoztuk be ezt a pankrácións harcmódot az európai politikába, hanem Brüsszel. Mi a

türelmes párbeszéd, a kölcsönös tisztelet és a tárgyalásos megoldások hívei vagyunk. Egyszerűen csak azt akarjuk, hogy gurítsák ide deazonnal azt az egymilliárd eurót, ami emberemlékezet óta jár a magyar szuverenitásnak. Hát olyan nagy dolog ez? Feltétlenül félre kell lökni a magyaremberek egymilliárd euróért barátságosan kinyújtott kezét? És ahelyett, hogy Brüsszel a gubát küldené, ránk küldi Góliátot? A név ne tévessze meg a kedves rádióhallgatót. A pankrációnk közönsége csak „a Kicsi”-ként ismeri: „Kicsi, a Hőbörgő”. Lehet, hogy tényleg kicsi, de Góliátnak nem kicsi. Valóságos monster, ahogy Amerikában mondanák. Aligha véletlen, hogy éppen őt küldték ide. Aljas húzás volt: Brüsszel tudta, hogy két Kicsi nem fér meg egy csárdában. Mordor galádsága ezzel túlment minden határon. Megértettük: nincs mese – a Kicsit kezelésbe kell venni. Sok mindent elnéztünk már Mordornak, de ezt a kesztyűt nem hagyhattuk a ring padlóján heverni. Fel kellett venni. Az orkok pontosan ezt akarták. Csakhogy alaposan ráfáztak. A Sötétség Urának idáig már négyszer nem sikerült letaszítani szuverenitása trónusáról a legitim magyar uralkodót, megannyi választási pankráción bajnoköves győztesét. Ötödszörre, úgy látszik, be akarja vetni csodafegyverét: a Kicsit.

Rendben van – mondtuk –, ha Brüsszelnek elment az esze, és a demokratikus párbeszédéből pankráción akar csinálni, kapjon olyan pankráción, hogy egy életre elmenjen a kedve tőle! Ne-

künk mindenre van emberünk, de percig sem volt kérdéses, ki fog kiállni közülünk Vargáné ellen, ki fogja a Nemzet Dávidjaként megállítani a brüsszeli Góliátot, ezt a rém kellemetlen alakot, bár talán csak rémeket látok: a Helység Kommunikációs Kalapácsa – Tohonya. A közönség adta neki ezt a becenevet, bár „Pacal”-ként is emlegetik, mert aki szembekerül vele a ringben, azt pacallá veri. Néha még a bíró sem menekül. Tény és való: nem a szép szavak, hanem a parittyás tettek embere. Nem kimondottan Terézanya-típus. De hát balszerencsés időket élünk. Most nem irgalmas, kegyelemosztó Terézanyákra, hanem irgalmatlan, senkinek nem kegyelmező harcosokra van szükség. Aki most terézanyáskodik, bármilyen hűséges harcosunk is máskülönben, annak nincs helye a Harcosok Klubjában. Így történhetett, hogy az utóbbi évben két Terézanya is röpült. A szorítóban harcosok kellenek, akik vérezni is hajlandók az Igazságért. Vérezni és vérengzeni. Aki nem véres, az harcosként annyit is ér. Tohonya vérbeli harcos. Dicséretére legyen mondva: úgy összevérezte már magát, hogy néha én is alig ismerem rá. De hát ő még álmában is harcol. Lehet, hogy álmában többször győzte le a Kicsit, mint ébren. *Tohonya Furioso* – Őrjöngő Tohonya –, ahogy a nemzetközi baloldal rettegi a nevét.

Persze, munkamegosztásnak a harcban is lennie kell. Valahol az égben is zajlik egy pankráció, amit titánok – *patrióta monsterek* – vívnek Brüsszel el-

len. Ezt a harcot a sors kifürkészhetetlen végzése folytán én vezetem. E gigászi erők között zajló küzdelem porondjáról a titán nem ereszkedhet le a Kicsi szintjére. Neki nem pálya a Kicsi. Azért van neki Tohonyája – kommunikációs pankrátora –, hogy ne kelljen leereszkednie. Csak megismételhetem, amit egykor a bolgár nagyfejedelem válaszolt a bizánci császárnak, mikor az felajánlotta neki, hogy a csata kimenetelét ne hadseregeikkel, hanem párviadallal döntsék el: „A kovács, akinek fogóvasa van, nem fogja a kezével kivenni az izzó vasat a parázsból”. Ha Trump elnöknek jó egy ex-pankrátor – egyébként a legnagyobb amerikai pankrátor-dinasztia ősanja – oktatási miniszternek, mért ne lenne jó nekem pankrátornak a Párt kommunikációs igazgatója, ha már így áll a helyzet: Brüsszel – fittyet hányva minden ténytudásnak és viselkedési kultúrának – pankrációt akar csinálni a világból. A feladat – ellátni az agresszív brüsszeli hőbörgő: a Kicsi baját – nem túl bonyolult, de egész Tohonyát kíván.

De még mielőtt a Dankópista Néprádió hallgatói azt hinnék, hogy ez valami kocsmai bunyó, adjuk meg a pankrációnak, ami pankrációé. A pankráció, kérem tisztelettel, a testi és lelki erők latba vetésével vívott ősi rituális párviadal Jó és Rossz között, amelyet minden korban, minden társadalomban ismertek, de nálunk most vált először egy választási kampány fő cirkuszi attrakciójává. Brüsszel nagyon is tisztában van ezzel. Épp ezt akarja ki-

használni, hogy lépéselőnybe kerülhessen velünk szemben. Kerül ám, majd megmondtam hová, nem lépéselőnybe! A maszkos-jelmezes párviadal tétje: elnyeri-e méltó büntetését a Galádság Bajnoka, jelen esetben az agresszívan hóbörgő Kicsi. De van még egy tétje is: elnyeri-e méltó jutalmát – a legnagyobb nézettséget – a látványosság maga? A pankrációnban az a szabály, hogy nincsen szabály, még ha ezt a szabályt Brüsszel galád módon lépten-nyomon felrúgja is: alattomosan szabályokra mutogat, tilt, előír, szabályokat kér számon a szuverén harcosokon, így próbálva örületbe kergetni őket. A közönség persze tudja, hogy ez csak ugratás, hergelés, színjáték, úgyhogy nem marad el a brüsszeli számonkérések jutalma: a harsogó farkashota. Mindenesetre olyan színre vitt adok-kapok ez, amelyben az Igazságért ropognak a csontok, a Szuverenitásért nyekkenek a testek, az egymilliárd euróért roppannak a csigolyák, csattannak kelttésztafént a ringpadlóra vagdosott hústömegek. Az egész világ láthatta, hogy megy ez, amikor pár napja a pécsi Befogadó Gyermekotthon kapuja előtt Tohonya földbe állította a Kicsit. Aki mást látott, tartok tőle, egyéb aljasságokra is képes, és megérett rá, hogy Tohonya őt is földbe állítsa.

De hát ilyen már a harc örök törvénye. Az élet is szakadatlan harc. Struggle for life! Mindenki harca mindenki ellen. Nem tagadom, én is a harcosok közé tartozom: elbontok kordont, elkötök tankot, feltépek utcaköveket, de percig se gondolják, hogy

örömömet lelem a vérben, az erőszakban, a kegyetlenkedésben. Mindent elkövetek, hogy még a legélesebb pengeváltások, legvéresebb csaták se keményítsék meg végzetesen a szívemet. Tohonya, Kicsi, Vargáné, Pacal – számomra csupán a hatalom atlétáinak névmaszkjai, melyek mögött ott látom az esendő embert, a verdeső emberi szívet. Én is tanultam valaha, hogy *minden ember fenség, izé, hogyishívják*, északfok, idegenség... Vagy talán azt hitték, én nem érzékenyülök el, amikor felcsendül *A börtön ablakába* kezdetű Auróra-dal?! Hát hogy a fenébe ne?! Legszívesebben megcirógatnám a Kicsi fejét, mikor ezt énekeli. De nem lehet, mert a kezembe marna. Úgyhogy ütni kell a fejét, kíméletlenül ütni! *Bity, bity i sznova bity!* – ahogy Rettegett Iván legjobb grúz tanítványa mondotta egykoron. Nincs mit tenni. Brüsszel csak a győzelem nyelvét érti: a földre dörgölés, az orrcsavarás, a pofánverés, a hasba rúgás nyelvét. Ilyen sok nyelven ért, de csak a szankciók nyelvén beszél. Sebaj, láthattuk, mire megy alattomos szankcióival, amikor a pécsi gyermekotthon kapuja előtt egymásnak estek Dávid és Góliát: Eurázsia Kalapácsa és Kicsi Brüsszel.

Egy percig sem állítom, hogy Tohonya a legsúlyosabb kalapács a fiókban, de filozofálni vele is lehet. Most is milyen lendületes csapásokkal verte a Kicsi fejébe a lesújtó igazságot: „*Eddig tartott! Vége van, Kicsi!*” A pankrációnhoz értő szakemberek egyöntetű véleménye szerint Tohonya legnagyobb erénye a kikezddhetetlen stratégiai nyugalom, a hí-

res tohonyai flegma, amely váratlanul őrjöngésbe csap át. Tohonya két dologban verhetetlen: huszár-vágásban és egyszeregyben. A stratégiai gondolkodás egyszeregyében. Ha egyszer egyet *stratégiailag* odaszóval valakinek, akkor az nemigen kel fel többé a ringszőnyegről. Most is mi történt? Tohonya végtelen stratégiai nyugalommal kivárta, amíg a Kicsi feltűnik a Gyermekotthon kapuja előtt, a közönség és az újságírók gyűrűjében, és nekikezd agresszívan hóbörögni. Ekkor lépett oda hozzá ő. Úgy csapott le a Kicsire nagyhirtelen, de mindvégig a ténytudás talaján maradva, mint héja a napos csibére. A jól időzített entrée – fél győzelem. VIP-pályából, ahonnan az összecsapást követtem, csak azt hallottam, amikor Tohonya az ítéletvégrehajtó pribék nyájasságával a Kicsi arcába tolta arcát és Petőfi Sándort idézte neki: „Igazolja magát kend, // Vagy akkép vágom fültövön, // Hogy azonnal megsiketül bele.” A Kicsi „szólni akart, // De a szó elakadt gégéjén. // Szeme vérszinü lett // S arcú-lata kék, // És reszketete minden tagja, // Valamint a kocsonnya.” Így, két ny-nyel reszketett, ahogy Tohonya szűkebb pártriájában, vagyis nálunk, a Karmelitában mondjuk, ha a kocsonyakészítés fortélyai kerülnek szóba kormányuléseken. Majd ezzel folytatta, már-már együttérző hangon a Helység Kommunikációs Kalapácsa: „Figyelj, Kicsi! Resz-ketsz?” Végül aztán a Kicsi torkának szegezte a kérdést: „Ennyit tudsz csak?” Ekkor a Kicsi felocsúdott és gyalázni kezdte a magyarembereket és a magyar

szuverenitást: „A gyermekotthonokban nem működik a fűtés, penészesek a falak, három gyerek alszik egy ágyban, káosz van.” Tohonya megtántorodott ennyi galádság hallatán. Egy pillanatra még a sokat látott helyi közönségben is bennrekedt a harci kiáltás. Csak akkor harsant fel újra az „Üsd-vágd, Tohonya! Nem anyád, nem apád!”, amikor Tohonya neki állt kifejtetni a kormányzat álláspontját a Kicsi fejének módszeres falhoz verdesésével.

Előre megmondtam, hogy nincs remény. Nincs remény a hazaárulók, a gendersimogatók, a sötétben bujkáló Kicsik és Vargánék számára: a Hazát nem lehet leváltani, a Hazát nem lehet elszámoltatni, a Hazát nem lehet börtönbe küldeni. Brüsszel menni fog – a Haza marad. Talán nem kellett volna annyira agresszívan hóbörögni. Azt hiszem, Brüsszel a jövőben kétszer is meggondolja majd, hogy a magyaremberekre uszítsa Vargánét. Persze, értem én: aki kicsi – nagy akar lenni. Nagyon nagy. A legnagyobb. De hát nem lehet mindenki nagy. Nagynak születni kell. Itt van a nagyon nagy Trump elnök, a majdnem olyan nagy Hszi elnök, az elég nagy Putyin és Erdogan...itt vagyok én... De a Kicsi?! *Na ne marhászkodjunk!*

XV. Ráolvasás a nevetésre

Páratlan év elé nézünk. Ez az év a Kígyóisten templomában kezdődik, a Kígyóisten oltalma alatt folytatódik és a Kígyóisten nevetésével ér véget. Világraszóló nagy nevetéssel. Indiában a gyerekek nevezik így – „kígyók nevetésének” – azt a sziszegést, amit akkor hallatnak a kígyók, amikor ezek a kis ördögök kíntás céljából oltatlan meszet tartalmazó zsákba teszik őket, és vizet öntenek rájuk. Emlékezetem szerint Vasco da Gama is ír erről úti naplójában, megjegyezve, nem érti, miért nevetnek ilyenkor a kígyók. Mindegy, fő, hogy nevetnek. Szóval, páratlan év jön. Nagy Év. Annus Mirabilis. A huszadik században szinte minden egyes Kígyó Éve ilyen volt. Gondoljanak 1917-re, 1929-re, 1941-re, 1953-ra, hogy 1989-ről már ne is beszéljek. A fordulat évei. A nagy ugrás évei. Remélem, nem rónak meg érte a Csurkapista Néprádió hallgatói, hogy a minap, mikor – csak hogy Brüsszelben is tudják: makkegészségesen! – Nagaraja indiai Kígyóisten szentélyében jártam, a magyaremberek és a globális többség nevében felajánlást tettem a szentély focicsapatának. Nagaraja, a Kélgőy – ahogy valaha nálunk, faluhelyen a „kígyót” az öreg boomerek nevezték – a felajánlást jellegzetes kígyónevetéssel fogadta és kétszer megcsavarodva tengelye körül arra kért, adjam át a magyarembereknek az indiai

emberek üzenetét. Kicsit lerövidítve így hangzik: „Csak előre, ne hátra!” Erre aztán már belőlem is kitört az egyetértő nevetés. Mivel a Kígyóisten India régóta kommunisták vezette tartományában lakik, nem lepett meg, hogy búcsúzóul Lenint idézte: „Egy lépés előre, két lépés hátra! Csak aztán nevetni, nevetni, nevetni!”

Kezdjük is akkor talán a nevetéssel. Hogy is szól a magyaremberek pénteki fohásza? „Minden heti nevetésünk add meg nekünk ma.” És mivel történetesen ma van, én pedig történetesen itt ülök a mikrofon előtt – megadom. Ami jár, az jár. A pénteki Nagy Nevetés. Tudom, mennyit nevettek múlt évben is pénteki ráolvasásaimat hallgatva a rádió előtt, de ez mind semmi ahhoz a homéroszi hahotához képest, ami 2025-ben vár önökre. Hölgyeim és uraim, ebben az évben gurulni fognak a nevetéstől. Kiesnek a nadrágjukból – pardon, szoknyájukból, mindegy, abból, amijük van –, úgy fognak nevetni. De hallom, már kuncognak is, pedig még nem mondtam semmit. Mi lesz, ha mondok is valamit!? Hahaha! – már a gondolattól kibuffan belőlem a nevetés.

Mindenki tudja, milyen a nevetés – ragadós. Terjed mint a járvány: a Kárpát-medencében kezdődik, folytatódik Grönlandon, végül átragad az egész világra. Bizony mondom néktek: a patrióták nevetésétől lesz hangos a világ. A globális többség véget nem érő kacajától. A szuverenisták fognak nevetni a globalistákon. A normálisak a rendelle-

neseken. Dőlni fognak a nevetéstől a tőkés birodalmak. Annál jobban fognak nevetni, minél panszosabban bégetnek a Brüsszel járszalagára fűzött birkanépek, akik – hahahaha! – kiírták magukat a történelemből. Ki bizony! Most pedig elveszetten bolyonganak a nihil sziklasivatagában. Sebaj, hadd bolyongjanak, mi pedig lapozzunk nevetve tovább – a történelemben.

Ebben az évben mindenki, aki csak Magyarországra néz, úgy érzi majd: nevetnie kell. Egész Európa ide fog járni nevetni. Már az ántivilágban is mi voltunk Kelet-Európa Legvidámabb Barakkja, most az Unió legvidámabb Előretolt Helyőrsége leszünk. De a mi helyőrségi nevetésünk a Győztesek nevetése. A globális győzteseké! Egy egész nevetőkórusé, amelynek élén karmesteri pálcával kezében Trump elnök áll, az ő kezét viszont Elon Musk miniszter erős keze mozgatja – le-fel. A karmesteri pálcá egyetlen intésére felharsan a keményen dolgozó magyar milliárdosok nevetőkórusa. És velük nevet a Nép, velük nevet a Párt, a Kormány, velük nevet az Alkotmánybíróság, a Főügyészség, a Törvény! Így nevetünk mi. Így nevet a globális többség!

A magyarembereknek úgy kell a jó nevetés, mint egy falat kenyér! De nem akármilyen nevetés! Nem a hazaárulók, a hóbörgő puccsisták gonosz nevetése! Nem a kaján vihogás, amikor a nemzet háta mögött a libernyákok a markukba röhögnek. Nem beteg, elmezavarodott brüsszeli nevetés ez, hanem a Haza nevetése! Előremutató, egészséges,

wassalberti nevetés! Nem az ő nevetésük, hanem a *mi* nevetésünk! Szuverén nevetés! Ez a nevetés nem kivisz az EU-ból, hanem az EU-t viszi ki belőlünk. Valósággal kipucolja. Tisztító nevetés.

Ha mi nevetünk – az ország nevet. Mi az, hogy nevet?! Megszakad a röhögéstől! Igen-igen, együtt sírunk és együtt nevetünk. Hát ki ne fuldokolna a nevetéstől, amikor azt hallja, hogy – hahahahaha! – Magnyickij-törvény, meg hogy Rogán Antal propagandaminiszter korrupció miatt – hahahahaha! bocsássanak meg, de a könnyem is kicsordult – fe-fe-fel- hahahahaha felkerült az Egyesült Államok hi-hihi vagyonellenőrzési – hahahahaha – hi-hi-hivatala szankciós listájára? Hova került fel? Milyen listára? Hát eddig talán várólistán volt? Hahahahaha! Esküszöm, nem bírom tovább, mindjárt megszakadok... – hahahahaha! és éppen most került fel, amikor Tra... tru-hahaha, amikor Trump elnök... meghalok... a listavezető vette kezébe a karmesteri pálcát?! Na ne tessék mondani! Hahahahaha! Ne haragudjanak, itt abba kell hagynom, mindjárt meghalok, nem bírom tovább... Ugye, önök sem?! Hát igen, nem *standup comedy* ez gyermek! Világcomedy! Valóságos nevetővihar, nevetőorkán! Tájfun, cunami! Mindent elsöpör, mindent, amiben egy csepp komolyság van. Árad, hömpölyög, mint a homéroszi istenek végetnemérő hahotája, mint a ránk zúduló özönvíz. Jól mondta nagy elődöm: „Utánunk az özönvíz!” Csak előttünk mi van? Előttünk?! Hahahahaha!

XVI. Ráolvasás a kedd reggelre

Hölgyeim és uraim! Tisztelt rádióhallgatók! A mostani kedd reggel más, mint az év többi kedd reggele. Ez a kedd reggel aranyból van. Másként kel fel a Nap. Úgy kel fel, hogy le sem nyugszik többé. Amerikában kedden iktatják magas hivatalába a világ patriótáinak elnökét, Ata Trumpot – az új Sol Invictust. Bár nem leszek jelen a beiktatáson, kedden veszi át tőlem az elnök úr a stafétabotot, amivel négy év óta fut Magyarország egyesegyedül a világegyetemben. Négy év magány. A hosszútávfutó külügyminiszter magányossága. De ennek vége. Most már ketten futnak: Magyarország és Amerika, a nagy és a még nagyobb. Ezen a kedden érvénybe lép az aranykorszakról Trump elnök úrral négyszemközt kötött megállapodásom. A világ kiszabadul a Pókember szervezeteinek háttér-hálójából. A Pókember branca Brüsszelbe menekül. Ott vackolja be magát. Ott fogjuk egy határozott mozdulattal megadásra kényszeríteni. Elkapjuk a frakkját és el sem engedjük többé: a Pókember halott. Mostantól vége a migrációs káosznak, a genderkáosznak és a háborús káosznak. Három káosznak egycsapásra. Mint a mesében. Újra beköszönt a rend és normalitás korszaka. Se pride, se szivárványos lobogó, se transzneműség, se Pressman: a világ megint

férfiakból és nőkből áll. Ahogy azt mi, kánontörő magyaremberek a Jóistennél kiimádkoztuk. A globalista kánon helyébe a patrióta kánon lép. Az ő kánonjuk helyébe a mi kánonunk. Aki nem patrióta, azt hajóra kell rakni – ahogy a filozófusokat rakták hajóra annak idején Oroszországban – és irány Madagaszkár. Vagy Amerika. Ata Trump már várni fogja őket. Tárt karokkal. Különösen a korábban ideküldött verőlegényt. Isten, ugyebár nem ver bottal. Egy szó, mint száz: nagy munka, férfimunka vár ma ránk. De már most elmondhatjuk, hogy itt van a Kánaán. Kinek a Kánaán, kinek Hawaii. Az utolsó simításokat végezzük rajta. A legfontosabb simítás a Pókember szuverenitásunk fölött terpeszkedő sötét birodalmának lebontása. Még tovább: az orrukat illetéktelenül és sértően szuverenitásunkba ütő brüsszeli ügynökök, présemberek, bérencek és puccsisták – *tuggyuk-kik!* – leleplezése, kézre kerítése és hazaküldése. *Igyi domoj!* Lehetőleg az óceán túlsó partjára. A tavasz nálunk erről fog szólni. Repülőrajt! Márciusban újrakezdjük! Nem fogjuk kivárni, amíg a birnami ügynökerdő megindul. Mi indulunk meg a birnami erdő ellen. Mi – Muszáj-Herkulesek. Mert muszáj megindulni. Az ellentámadást a nemzetbiztonsági szolgálatokért felelős miniszter, a magyar nemzeti szuverenitás első számú őre, a letelepedési kötvények robotosa, a Találmányi Hivatal sztár-feltalálója vezeti. Az erdőnek pusztulnia kell. Vissza fogjuk szorítani. A Jóisten segedelmével talán ki is vágjuk. Kivág-

juk, hajóra rakjuk és hazaküldjük Amerikába. Mert – öntsünk tiszta vizet a pohárba – az életünkről, sőt, az életterünkről – a Kárpát-medencéről – van szó. Ezt akarják *ellakni* tőlünk. Ezért próbálnak a Pókmember ügynökei mindenféle idegen nációkat, migránsokat, vendégmunkásokat ősi szálláshe-lyünkre betelepíteni. Ahogy abban a régi szép irre-denta magyarnótában énekelték – ismerik, ugye? –: „Ezer esztendeje annak, // hogy a magyarok itt laknak // – bizony Pressman úr! ezer! sőt, ezer-egyszáz! –, most akarják, most akarják kiirtani, // de az Isten, a Jóisten nem engedi!” Hát erről van szó, tisztelt birnami erdő! Ezek után ne várjanak tőlünk se engedékenységet, se könyörületet. Ahol erdőt irtanak, ott hullik a forgács. Természetesen nem fogunk verébre ágyúval lövöldözni. De azt ta-nácsoljuk Brüsszelnek, hogy amíg mi, patrióták át nem vesszük a hatalmat az Európai Bizottságban, lehetőleg ők se lövöldözzenek ágyúra verébbel. Ne pazarolják értelmetlenül marhaságokra a drága verebeket, úgyis olyan kevés maradt belőlük. Ma-radjunk inkább a tényeknél: kedd van, hölgyeim és uraim, kedd – az aranykor első napja. Hallelujah!

XVII. Ráolvasás a gendermarháskodásra

Ébresztő Magyarország! Ébresztő Kárpát-mé-
dence! Ébresztő a rádiónál, ébresztő a képernyők
előtt, ébresztő a tiktokon! Megjöttek a fehérvári
huszárok! Trump elnök vezeti őket Csaba 'rályfi
mellett, a Hadak útján! Vegyük csak be gyorsan azt
a piros pirulát! Na ugye! Nem piros az már, hanem
piros-fehér-zöld! Ütött a nagy ébredés órája. A fel-
ébredése a lidércálomból. A ráébredése a lidércva-
lóságra. *Woke!* Ezerszer is *woke!* De *magyar woke!*

Az öltözőben dekkolás ideje lejárt. Ki kell vo-
nulni a pályára. Sorsdöntő meccs következik, amit
ébreden kell lejátszani. A Brüsszel elfoglalásáért in-
dított hadművelet második félideje. Onnan tudom,
hogy én indítottam. De annyit már most elárulok:
a türk hadak ezúttal nem fognak megállni Bécs-
nek büszke váránál. Különb is, Bécs már a mi-
énk! Prága felkészül. Berlin vezeti a harcot. Határ
a csillagos ég! A sávós-csillagos! Piros-fehér-zöld
– Grönland magyar föld! Vagy amerikai. A Mars-
ról nézve ez most már mindegy. Egyetlen dolog
számít: kivel van a globális többség? És elhihetik
nekem: az amerikai védővámokkal van! Aki ezt
kétségbe vonja, annak a globális többséggel gyűlik
meg a baja! Személy szerint!

Azóta, hogy ez év elején Trump elnök az Egyesült Államokban repülőrajtot vett, egyfolytában röpül. Gépen száll fölėje. Mi meg, magyaremberek, röpülünk utána. Eddig előtte röpültünk – Trumpok voltunk mostanáig! –, Második Eljövetele óta pedig utána röpülünk. Aki magyar, velünk röpül. Aki meg nem magyar, vagy kettős állampolgár, magára veszen. Hajnalodik. Alacsonyan szállnak a patrióták.

Elég volt egyetlen erőteljes elnöki szárnycsapás és a gendermarháskodásnak vége. *Finita la comedia!* Az Egyesült Államokban ez év januártól mindenki férfinak vagy nőnek születik. Nem úgy, mint eddig. Más kérdés, amerikainak is születik-e. De ezt a kérdést nem bolygatnám, majd eldönti a globális többség. Személy szerint. Aztán hogy aki férfinak vagy nőnek született, minek bizonyul vagy mivé válik személyes élete során, az már legyen normalitás, konverziós terápia és fóliázás dolga. Az abnormalitás járványa rosszabb volt, mint a covid. Jönnie kellett valakinek, aki megfékezi. És jött. A globális többség. Személy szerint. Jött, látott és megfékezett.

Azóta, mint tudják, két nem létezik már Magyarországon is: a férfi és a nő. E kettő. Nem három, nem négy, és nem ötvennyolc! Bekerült az Alaptörvénybe. Előbb-utóbb minden bekerül, ami még nincs benne. A magyar családok szívéből mindenestre nagy kő eshet most le: egyetlen férfinak vagy nőnek sem kell többé szembenéznie a kísértéssel, hogy a sublótot vegye feleségül vagy a

lámpaernyőhöz menjen férjhez. Ennek mostantól vége! Jó lesz, ha ezt minden genderaktivista alaposan az eszébe vési!

A nemi binaritás helyreállítása Trump Második Eljövetele után az egész emberiség első nagy lépése a Földi Siralomvölgytől – a Szilíciumvölgyön át – a Paradicsom felé. Ismeretes, hogy amikor csodás isteni közbeavatkozás folytán célt tévesztett a merénylőbe bújt Sátán golyója, a vérző fülű mártír fogadalmat tett, hogy nem fog megfélemleni Istentől. És nem is feledkezett. Az első lépést az üdvígéret beteljesülése felé már megtette. Akkor hát tegyük meg együtt a másodikat is: állítsuk helyre a paradicsomi első ember osztatlan nemi állapotát, amelyben a Kiűzetésig a nála alig valamivel korábban teremtett angyali lényekkel osztozott. Trump elnök, ez az ösztönös vallási zseni, félig már a második lépést is megtette, mégpedig azzal, hogy 2025. január 25-én életbe lépett elnöki rendeletében a születési nemet a fogantatás pillanatához kötötte. A magzatoknak ugyanis fogantatásuk pillanatától egészen az embrionális élet hatodik-hetedik hetéig nincs még nemük. Az Y kromoszóma csak másfél hónappal később rontja el ezt az édeni állapotot. Ettől fogva lehet a magzatokat nemileg megkülönböztetni. Ha Y kromoszóma nem lenne, talán férfiak sem lennének. Jobb is ebbe nem belegondolni. Persze, ha férfi nincs, akkor nő sincs, szex sincs, szülés sincs, szaporodás sincs, család sincs. Pont úgy, ahogy a megígért mennyei életben lesz

majd. Ide kellene minél előbb Trump elnök vezetésével eljutnunk. Persze, nem Hűbele Balázs módjára, egyik napról a másikra, dehogy! A Trump körül repkedő *broligarchák* nem örültek, csak milliárdosok. De, mondjuk, ez év végéig. Kétségtelen, hogy a magyaremberek e téren kicsit előbbre tartanak, mint mások, mert van egy nagy nyelvi előnyük: a magyarban a szavaknak nincs nemük. Amíg idegen nyelveket nem tanult, még egy Kosztolányinak sem fordult meg a fejében – ő írja valahol –, hogy vajon a „füle” fiú-e vagy lány-e, vagy a „kapukulcsot” nőnek vagy férfinak kell-e tisztelnie. Nem szeretnénk ezzel az előnnyel visszaélni, de talán ösztönzést adhatunk vele más népeknek, hogy mielőbb kivezessék nyelvükből a nemeket. Ezzel egy lépéssel mindjárt ők is közelebb kerülhetnének az angyalok nyelvéhez, amelyben nemhogy nemek, de szavak sincsenek.

Egyszóval – irány a Paradicsom! Állítsuk helyre a teremtett ember eredetileg osztatlan nemi állapotát. Az első nagy lépést ebbe az irányba a biológiai kétneműség helyreállításával Trump elnök és a magyaremberek megtették. Hiába jönnek és főznek ki újabb és újabb ellenérveket a tudomány felkentjei – immunológusok, genetikusok, biológusok – rotyogó lombikjaikra mutogatva dühösen, ez nem tudományos, hanem szigorúan vallási kérdés. Ők talán nem értesültek még róla, hogy a Sötét Felvilágosodás (*Dark Enlightenment*) korának vége, újra a Középkor fényessége ragyog be minden ház

ablakán. Akkor hát jöjjön most a második lépés: a nemi osztottságot nem ismerő paradicsomi ember helyreállítása. Nem hiszem, hogy a Teremtőnek kifogása volna ez ellen. Az isteni üdvterv nem ismer véletlent. A mi cselekvő hozzájárulásunk bele van kalkulálva. Annál is sürgetőbb a Paradicsom-projekt alapjainak lefektetése, mert szemünk láttára kezdenek kibontakozni a szép új világ – Új Ég, Új Föld, sőt, talán Új Mars – körvonalai, örökéletű milliárdosaival és a generatív mesterséges intelligenciával. Biztos vagyok benne, hogy a projekt megvalósításába a következő hetekben-hónapokban Trump elnök úr szilíciumvölgyi broligarchái is teljes erőbedobással fognak bekapcsolódni. De hátra van még az utolsó mérkőzés. A végső összecsapás a Kétfejű Fenevaddal. Egyik feje a washingtoni arénában porba hullott már, most a brüsszeli arénában kell lehullania a másiknak. Ebben tudunk mi, magyar milliárdosok segíteni az angyali erőknek innen, a Puskás Arénából. Mindenki hallhatta, akinek van füle a hallásra, a Mennyei Bíró sípszavát: az Utolsó Mérkőzés elkezdődött. Hajrá, Apokalipszis! Hajrá, milliárdosok!

XVIII. Ráolvasás a mesére

Tudom, tudom, péntek van, rádióinterjú van, stúdió van, mégis azt mondom, most az egyszer hagyjuk a kérdéseket, hagyjuk a válaszokat, hadd dűnyöjgjenek a mikrofonba egy új mesét. Biztos vagyok benne, hogy ez jobban fog segíteni a hallgatónak eligazodni a globális kulimászbán, mint akárhány ráolvasás a ráolvasásra. Mert ez a mese rólad szól, kedves hallgató. *De te fabula narratur.* Így kezdődik. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy magyaremberek. Háború vót. Békétlenség vót. Migránsok vótak. Brüsszel vót. Kicsi is vót. Nekibúsult ezen a magyaremberek és világgá ment. Megy-megy egy temérdek országúton, egyenesen a muszka cár kőcsipkés palotájába, hogy megegyezzen vele a Tolsztoj békéjéről és háborújáról. Azt mondja erre a cár: nem, nem, eriggy te tovább, magyaremberek, beszélj előbb a kínai anyókéval, ő okosabb nálam. Hát jó, rendben van, beszélék én, bátyuska, ha arró' van szó, az Atyaúristennel is. Úgyhogy megint nyakába vette az országutat és hét napig csak ment-mendegélt. Akkor találkozott az anyókéval Pekingben. Aggyon isten, kínai anyóka. Fogadj isten, magyaremberek. Áldd a szerencsédet, hogy kínai anyókának neveztél, különben leharapom a fejed, és nem építem meg neked a Belgrád-Bu-

dapest vasútvonalat. Haj-haj – búsulta neki magát a magyaremberek –, mert még a vasútvonalnál is nagyobb tervei voltak a világgal. Egyet se búsulj, mondja neki a kínai anyóka, hanem menj tovább toronyiránt: látsz majd ott egy rengeteg tornyot, színporcelánból, emeletes, szemrevaló csoda-tornyot, melynek milliom csengettyűje bolondul csengettyűz a rákosrendezői szélben. No hát ha látod már, akkor az a Burdzs Budapest. A dubaji Burdzs Kalifa az édestestvére annak. Burdzs anynyit tesz kínaiul, mint torony. De te ne törődj vele, hanem menj tovább mindig toronyiránt, míg csak meg nem látod a Trump Tower-t Belgrádban. Onnan aztán már toronyról-toronyra szökdelve – a shanghaii Kelet Gyöngyéről a szentpétervári Gazprom gázláng-tornyára, onnan pedig Grönlandon át a Chicago Toronyra – eljutsz az Aranypolgár Toronyáig New York-ban. Akkor már helyben vagy. Valaki jönni fog elébed, kontyos-copfos szerzet, cifra, mint a papagáj, az arca sárga, mint a kólika, vidám is, szomorú is, a mosolygása cukor és epe. Evangéliumos könyvet szorongat a hóna alatt, amire az van írva: „Isten, áldd meg az Egyesült Államokat Biblia” és 60 dollárba kerül. De azt, hogy ez a valaki férfi-e vagy nő-e, meg ne kérdezd, mert a gender-kérdéseket nagyon nem szereti, megharagszik és leharapja a fejed. Jobb szereti, ha Hajnalcsillagnak vagy Felkentnek szólítják, de te szólítsd őt először csak Trumpnak. Hát mit vót mit tenni, a magyaremberek szót fogadott a kínai anyókának és meg sem állt a

manhattani Trump Towerig. Ott aztán szó szót követett, saller sallert, kupánvágás kupánvágást, de csak sikerült valahogy megegyezniük a magyarembereknek és a Toronymak. Abban maradtak, hogy attól fogva Aranykor lesz a földkerekségen. Így is lett. Az Aranykor eljött, a nyugdíjasok körül ülték a 13. havi nyugdíj bőségasztalát – mert Trump nem engedett a 48-ból, ami akkor már a magyaremberek 13. havi nyugdíját jelentette –, volt ott mindenféle étel, fűszerszám nélkül való rizskása, cukrozott tök, nyersen, datolyával és mandulával körülteremtettézt edes malac, paradicsomba hengergetett patkánycomb, sült cinegevelő, tűzön pattogatott rigófütty, aszalt fülemiletrilla, és más egyéb keserves istennyila, de a magyaremberek semmihez sem nyúlt. Azt hitte, Brüsszel járatja vele a bolondját, pedig csak a Toronyember tette próbára őt: mit fog csinálni, ha Brüsszelből rávicsorog az aranysárkány megmaradt másik feje – a washingtonit a Toronyember akkorra már levágta –, és negyvenhét áspis ágaskodik feléje, kilenc genderraktivista ördög pedig tekergőzik a karjára. No hát azt csinálta a magyaremberek, amit kellett: mind levágta a földre őket. Akkor hirtelen észbe kapott, hogy de hiszen minderről hallott ő már egyszer, gyermekkorában, a Bibó Kollégiumban. Az igazgató mesélte neki, hogy így lesz. Hát, ha így, akkor így. Ő azonban nem állt meg a történelem főutcájában. Ment tovább serényen, vitte a lötytös indulat, de meg hajtotta a turul vér is. Így ért el a főutca végé-

re, ahol az Óperenciás-tenger kezdődött. Akkor látja, hogy azon túl nincs semmi. Csak egy fekete lyuk van. 2026 – így hívták a fekete lyukat. Láta, hogy bizony a világ végére ért. Le is ült a földre, körülnézett, csodálkozott, lábát csendesen lelógatta a semmibe. Kosztolányi Dezsőre gondolt, aki éppen száz éve 1915-ban a Nagy Háború kellős közepén, mese-zajlás idején mesélte ezt a mesét. Körülbelül akkor ért véget a világ. Azóta minden – mese: egyszer tündérmese, másszor rémmese, megint más-szor ez is, az is. Ezt gondolta a magyaremberek, lábát lógázza, magában: de hiszen mese vagyok én is! Azzal aztán véget is ért.

XIX. Ráolvasás a rákosdubaji nagytoronyra

Tudom, sokan azt várták, hogy győzelme után Trump elnök puha lesz az oroszokkal és engedni fog keményen békepárti alapállásából. Hát most az egész világ megtudhatta: nem oda Buda! Amennyiben az oroszok nem hajlandók Ukrajnában békét kötni, Trump a legkeményebb szankciót lépteti életbe velük szembe: megvonja a Trump márkanév használati jogát a Moszkvában épülő 900 méteres, egész Európát szemmel tartó Barátság Toronytól. Meglátjuk, ezek után meddig legénykednek még az oroszok Ukrajnában?! Nem lennék most a Kreml helyében! De nincs mit tenni: Trump elnök és én megmondtuk, hogy ebben az évben véget ér a háború, és kezdődik az emberiség új aranykora. Eből nem engedünk, ha kő kövön nem marad, akkor sem!

Kétségtelen, hogy az aranykor idehaza kissé másként kezdődik, mint ahogy terveztük. Nem épül meg Európa legmagasabb tornya a Burdzs Trump hálaadó torony Budapesten. Marad helyette a toronyromboló nihilisták örömeire 330 ezer köbméternyi szemét a vasúti rendezőpályaudvaron. A dubaiak nem viszik el!

Hogy történhetett ez? – kérdezi most a mikrofon előtt ön tőlem. Nézze, én nem értek a tornyok-

hoz. Én egészen máshoz értek. Messziről megérezem az összeesküvések szagát. A torony-ügynek pedig szaga van, és a szagok Brüsszelbe vezetnek. Nyilvánvaló, hogy a tornyot Brüsszel puccsolta meg. Még hozzá fényes nappal. A new yorki Trump Torony szeme láttára. Hiába figyelmeztettük Európát éberségre – *Európa, vigyázz!* –, hiába mondtuk, hogy Brüsszel nem alszik, a sárkány revansot akar venni, összeesküvésen törli utolsó, megmaradt fejét. Amitől tartottunk – bekövetkezett. A magyar szuverenitás büszke Kalifa-tornya, amiről a mohácsi vész óta álmodtak a magyaremberek – álom marad. Szondi két apródja forog a sírjában. A nemzeti konzultációs íveken világosan feltett kérdésre – „Akarja-e ön, hogy megépüljön Európa legmagasabb tornya Rákosdubajon? Vagy inkább: azt akarja, hogy maradjon a 330 ezer köbméternyi szemét a 85 hektáros lerobbant rendezőpályaudvaron?” – a nemzet egyértelműen kinyilvánított végakarata így hangzott: *Hajrá, Rákosdubáj!* Az Egyesült Arab Emírségek, Mohammed Alabbar, az Eagle Hills, Jared Kushner, a Trump-csoport és én is ehhez tartottuk magunkat. A Trump-torony Budapest koronaékszere lehetett volna, ahogy Belgrádé már ma az! A torony nihilista brüsszeli puccsisták azonban semmibe vették a nemzet szuverén végakaratát: az emírátsági tisztelességgel szemben győzött a budapesti ingatlanmutyi.

Őszintén megmondom, nem volt könnyű megmagyaráznom ezt a brüsszeli puccsot dubaji test-

véreinknek, de megnyugtattam őket, hogy a puccsisták öröme nem fog sokáig tartani. Egytől-egyig rajta vannak a SZUVÉHÁ listáján. A magyaremberek ingatlanberuházói irodaházakban, üzletházakban, wellness hotelekben, vidéki kastélyokban és kormányüléseken emelték fel szavukat és ítélték el a gaztettet, amely milliárdokat vett ki zsebükből és követelik a hazaárulók példás megbüntetését: „Halál a veszett kutyákra!” Magyarországon tudvalevőleg nincs halálbüntetés, úgyhogy a vészbíróság – ezt biztos helyről, magától a vészbírótól tudom – életfogytig tartó és Magyarországon letöltendő életbüntetésre fogja ítélni a főkolomposokat. De úgy kell nekik!

Ne feledjék, hölgyeim és uraim, két Brüsszel van: egy külső Brüsszel és egy belső Brüsszel. A külső kívülről, a belső belülről rágja a nemzet életgyökerét. Nem kell mondanom, melyik a veszélyesebb. A belső. Ennek a Brüsszelnek az a neve, hogy Budapest. Budapest száz éve birkózik velünk, Magyarországgal. Újra meg újra rátör a nemzetre. De én állom a sarat. Budapest belülről próbálja elveszejteni a magyarembereket. Erre van programozva. Így veszejtette el most a Nemzet Toronyát is. A Brüsszel parancsát szolgálalkúen végrehajtó puccsisták vihogva kést döftek a Haza hátába: „Nix Torony! Van viszont 330 ezer köbméter szemét!” – és megint vihogtak. Hát jól van, Brüsszel! Jól van, Budapest! Úgy látszik, túl sokáig tűrte packázásaitokat a nemzeti kormány. Elszemtelenedtetek.

De egyszer minden véget ér. Még a magyaremberek végtelen türelme is. Azt hiszem, eljött az ideje, hogy letaszítsuk Budapestet Magyarország fővárosának trónjáról, ahol több mint száz éve pöffeszkedik. Elég volt! Annyi szép várományosa van a székesfőváros trónhelyének! Ne menjek messzire, itt van mindjárt Felcsút! De el tudom képzelni, hogy a főváros titulusa városról-városra vándorol. Mondjuk, négyévente váltanák egymást a trónon a magyar városok. Négyévente váltaná Felcsútot Felcsút. Egyébként a minap csádi befektetőkkel tárgyaltam, akik készek lennének felhúzni a kontinens legmagasabb tornyát Felcsúton és még mecsetet sem kérnek hozzá. Grand Budapest helyett Grand Felcsút! Mért is ne, ha a magyaremberek ezt akarják?!

Brüsszel azt hitte, ha budapesti verőlegényeivel és a főváros önkormányzatába beépített ügynökeivel megakadályozza, hogy az arab kalifátus és a magyar maffiátus – az amerikai és orosz *broligarchátus* áldásával – megépítsék Európa legmagasabb toronyházát a rákosrendezői ugaron, árthat nekünk. Pedig inkább használt. Nem számolt ugyanis a lelkekben épülő megannyi magyar toronnyal, nem számolt a toronyemberek sokaságával a patrioták táborában, élükön a világ legnagyobb tornyával: Trump elnökkel. Ha ez a toronyerdő egyszer megindul, Brüsszelnek annyi.

Úgyhogy jól gondolják meg a budapesti emberek, mit akarnak? Ha az Ötödik Hadoszlop kedve-
sebb nekik, mint a Haza szuverenitása, akkor be-
fejeztük Budapesttel a nemzeti együttműködést.
Erre az esetre kikötöttem, hogy Budapest nem kap-
hat ajándékba több tornyot a nemzeti kormánytól.
Mostantól nincs ingyenebéd! Mostantól csak sze-
méthegy van! Budapestnek minden toronyért ke-
ményen meg kell dolgoznia. A tündérmese eddig
tartott. Most a rémmese következik.

XX. Ráolvasás a szegények gazdagodására

Mindenki csodálkozik, hová lettek Magyarországon a szegények? A csodálkozás persze érthető. Mégiscsak a kommunizmus – 1945-től 2010-ig – hárommillió koldusának országáról beszélünk, ha emlékeznek még rá. Politikai gyerekkoromból rémlik, hogy annak idején valamilyen SZETÁ-nak – Szegényeket Támogató Alapnak? – nevezett civilmozgalom kutatta fel a kommunizmus elhazudott szegényeit, szinte egyenként, hogy támogathassa őket. Így harcolt a kommunizmus ellen, amire ma is csak azt mondhatom: „derék!”, noha ezt a harcot kivételesen nem én vezettem. Ma más a helyzet: ami tegnap derék volt, ma nem derék, sőt, kifejezetten kártékony. Fölér egy hazaárulással. Nem kell mondanom, hogy ma a SZUVÉHÁ úgy csapna le – mint ahogy le is csap! – egy ilyen úgynevezett civilszervezetre, mint gyöngytyúk a takonyra. Mert napnál világosabb, hogy tevékenysége nem a nemzetközi kommunizmus, hanem a nemzeti szuverénizmus hadállásai ellen irányul. Ráadásul egy nyugati felforgatóközpont – Brüsszel! – pénzén és a Sárkány karmesteri vezényletével. A szegények eltűntek Magyarországról, mint a kámfor, aki tehát kutatni, pláne támogatni merészeli őket, nyilvánvalóan rosszban sántikál. Provokálja, rágalmaz-

za, rossz színben tünteti fel a Hazát. De hál'isten vannak még bátrak, akik mernek. Minap is előállt egy kutató – aki értünk kutat, nem ellenünk –, és kimondta az igazságot: ma, 2025-ben jobban élnek nálunk a szegények, mint 2010-ben éltek a gazdagok. Fene a jódolgukat, ugye?! De ha így van, hogy lehetne őket szegényeknek nevezni? Térjünk már észre, drága kutatók! A patrióta Magyarországon csak gazdagok vannak, és pedig háromféle gazdag: nagyon gazdag, közepesen gazdag és kis mértékben gazdag. De szegények – nincsenek.

„Hogyyogy nincsenek?” – dörrennek ránk erre csípőre tett kézzel a Brüsszelből szalajtott álcivilek – hétpróbás ügynökök, minden hájjal megkent lakájok és bérencek, fizetett provokátorok és egyéb puccsisták – és azonmód elő is állnak valamilyen dajkamesével vagy ordas hazugsággal. Ilyenekkel: „És amikor – mondják őskajánul – télvíz idején sötétedéskor a borsodi falvakból csapatostól megindulnak a szegények tűzifáért az erdőbe?!” De hát az ég szerelmére, drága jó puccsisták, nem szegények azok, hanem tetterős, egészséges fatolvajok! Erős demokráciában még a fatolvajok is erősek! A gyengék, gyámoltalanok, nyápicok messziről elkerülik az erős demokráciát. Tudják, hogy számukra itt fű nem terem! Úgyhogy hiába tetszenek nálunk szegények után kutakodni – *nyema* szegények, *nyista* szegények, *nix* szegények! És a többi gyengét – ideggyengét, elmegyengét, akaratgyengét, migránsgyengét, romagyengét, identitásgyen-

gét – is hiába keresik. A győztesek és sikeresek országában nincsenek vesztesek. A lúzereket máshol keressék, ne itt. Először is talán saját magukban. Panaszkodjanak csak Brüsszelnek, küldözgessék feljelentéseiket, toporzékoljanak, siránkozzanak! Nekünk ilyesmire nincs időnk. Az erőseknek nem kenyerük a siránkozás. Nekem sem az. Az erősek teszik a dolguk. Egyre erősebbek, egyre sikereesebbek, egyre gazdagabbak. Dagadnak a százmilliárdoktól! Jó példával járnak elől. Ők a nemzet fáklyavivői: mutatják az utat a közepesen és a kis mértékben milliárdosoknak: csak előre, ne hátra!

Mi kezdettől fogva azt mondjuk: elég a szerencsétlenkedésből! Forrasszuk a brüsszeli propagandisták torkára a nemzetellenes károgást: „Így nem lehet, úgy nem lehet, úgyse fog sikerülni, Magyarország Európa legszegényebb országa volt és az is marad!” Nem folytatom. A magyaremberek nem hírből ismerik a nihilista brüsszeli blablát. Mi azt mondtuk: át kell törnünk a baloldali cinizmus falát, vagy legalábbis meg kell kerülnünk azt. Esetleg át kell másznunk rajta. Nem élhetünk örökké brüsszeli kék bogyókon. Rá kell ébrednünk a valóságra. És mi a valóság? A valóság az – piros bogyó be! –, hogy nagyok vagyunk, erősek vagyunk, sikeresek vagyunk, milliárdosok vagyunk! Talán a legboldogabb mátrix a Földön! Itt válik el egymástól élesen a szegénységpárti Brüsszel és a gazdagságpárti patrióták alapállása. Mi nem teketóriázunk, nem lacafacázunk, nem tötyörészünk, hanem kertelés

nélkül kimondjuk: a szegénységgel végezni kell! El kell tiporni a gyalázatost, mint egy penészbogarat! Én személy szerint legszívesebben szíjat hasítanék a szegénység hátából! Akár sikerülni fog ez, akár nem, egyet mondhatok: nincs az a pénz, amiért én feltett kézzel megadnám magam a szegénységnek! Mert igenis van védekezés ellene! Szegénység ellen legjobb védekezés a gazdagság! Ez a nemzeti kormány álláspontja. Ezt a védekezést kell gyakorolni és megtanítani a szegényeknek minden uniós országban. Megértetni velük, hogy a szegénységre nincs jobb gyógyír, mint a gazdagság. Mit gondol, miért hintettük tele milliárdosokkal a nemzeti együttműködés rendszerét, ami ma már hungaricumnak számít. Milliárdosokkal nálunk Dunát, sőt, talán Tiszát lehetne rekeszteni ma már. Nézze meg, hány milliárdosa volt Magyarországnak 2010-ben és hány van most! Ismeri a jelszót: „Legyen ön is milliárdos!” Nálunk ez minden szegény alkotmányban rögzített joga! Az pedig, hogy gazdag legyen, nemcsak joga, hanem kötelessége is! A Haza elvárja tőle.

Hadd tegyek itt egy kitérőt! A kedves hallgatók nyilván tudják, hogy lassacskán az egész ország – beleértve szűkebb pátriámat, rokonaimat, gyerekkori pajtásaimat, ivócimboráimat, diáktársaimat, csapattársaimat, harcostársaimat – gazdagabb, mint én magam vagyok. Az a pár millió, amit – szégyenszemre – bevallhatok, legfeljebb arra jó, hogy felkerülhessek a kismértékben – egészen kismér-

tékben – gazdagok listájára. Hogy lehet ez? Azt hiszik, én talán nem akarok jó példával elől járni? Dehogynem akarok! Csak nekem nem szabad a saját meggazdagodásomra gondolni. Nekem az ország meggazdagodására kell gondolnom szüntelen. Ezért pörgök, ezért lótok-futok Csádtól Dubájjig, Indiától Floridáig, Kijevtől Moszkváig, egész nap a kapszlit kapdosva a történelem futószalagánál. Erre kapok felhatalmazást négyévente a magyaremberektől. Másnak nem adnának. Ha én nem vállalnám, nagy bajban lennénk. A felém háromló féktelen és ellensúlyok nélküli bizalom – ez az én gazdagságom. Többet ér ez nekem minden milliárdnál. Az én milliárdjaim láthatatlanok. Mert én belül vagyok milliárdos. Mit bánom, ha ujjal mutogatnak rám: „Ez az, aki feltalálta a szegénység elleni védekezés leghatékonyabb módszerét, mégsem tud profitálni saját találmányából úgy, ahogyan Rogántóni barátja profitál az övéből!” Sebaj. Legközelebb majd megkérdezem tőle, hogyan csinálja. Az Aranypolgártól – Tornadó Trumptól az *Utódlás* sorozatból – meg is kérdeztem egyszer: „Mondd, hogy csinálod? Hogy tudsz ennyire sikeresen védekezni a szegénység ellen?” Azt válaszolta: „Nagyon egyszerű. A milliárdjaimmal. Milliárdokkal veszem körül magam. Olyan betonfal ez, amin nincs az a robusztus szegénység, ami át tudna törni. Akárhányszor csak rohamot indít ellene, annyiszor kell véres fejjel visszavonulót fújnia.”

Lényeg a lényeg: milliárdokkal szemben a szegénységnek nincsenek esélyei. Szegénység ellen legjobb védekezés a gazdagság. Így lesznek nálunk a nemzet motorjai a nagymértékben milliárdosok mellett a kismértékben milliárdosok is. Így erősödik az ország bicepsze. Ha már elég erős, behúzunk Brüsszelnek egy akkorát, hogy az AfD köré emelt nemzetközi tűzifal adja a másikat!

XXI. Ráolvasás a taps-puccsra

Ki kezdte a tapsolást? – kérdezik talán a nyomozók ezekben a sorsdöntő órákban a hangszigetelt pinceveremben, ahol az összeesküvők kihallgatása folyik. Nem szeretnék elébe vágni a vallatás eredményének, a tények felderítésének, a vádiratnak, nem is kell, mert saját szemével láthatta mindenki, aki nem vak és nem idióta, ki kezdte, hol kezdte és mért kezdte a tapsolást. Úgy van, hölgyeim és uraim! A puccsisták kezdték, az Európai Parlamentben kezdték, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megbuktassák a szuverén magyar demokráciát. Ezért is híresült el „taps-puccsként” a becstelen brigantik – a Kicsi és bandája – parlamenti terrorakciója. Mondjuk ki: a Brüsszel zsoldjában álló *tiszások-vagy-kik* alattomos módon az európai parlament ülését használták fel arra, hogy hátba tapsolják a Nemzetet! Tapsolt a terror! Úgy tapsoltak, hogy majd ki nem bújtak a bőrükből! A tiszás kígyóbőrükből. Még fel is álltak a tapsoláshoz. Távol álljon tőlem, hogy befolyásoljam a bíróság munkáját, de azt hiszem, az, hogy felállva tapsoltak, feltétlenül súlyosbító körülményként kell latba essen a terroristák ellen jelenleg folyó nagybudapesti perben.

Mert igen, pontosan innen – a brüsszeli parlamentből – indult el a taps-puccs és kezdett egy tűz-

vész gyorsaságával átterjedni Magyarországra, míg el nem ért a modellváltó magyar egyetemekig. Ami Brüsszelből rendszerbuktató tapsként indult, Budapesten rektorbuktató tapsban kulminált, mikor az egyik ilyen egyetemen kétszáz megtévesztett hallgató, régiek és újak, másfélórás tapssal fojtotta bele a szabad szót a magyaremberek rektorába. Azt hiszem, a taps-puccsnak ez volt tetőpontja. Itt válhatott világossá mindenki előtt, aki képes kétőig gondolkodni, miféle tapssal állunk is szemben, miért kellett a kormánynak a Tapselhárító Központot mozgósítania a brüsszeli puccsisták kézre kerítésére és bíróság elé állítására.

Őszintén szólva, ezért sem értem a patrióta tábor Uniós parlamentben tanúsított tétova, zavart, visszafogott viselkedését, még ha elfogadom is, hogy váratlanságával sokkolta őket a puccsisták brutális állótapsa. Két magyar patriótát haza is rendeltem, hogy magyarázatot kérjek különös viselkedésükre. Hogyan tűrhették tétlenül, hogy ezek a szégyentelen brigantik meztelen tenyerük összeverésével hátba tapsolják Brüsszelben a Hazát? Mire vártak, tapsra? Különösen most, amikor az egész emberiség, a magyaremberekkel az élén, felállva tapsol Trump elnök úrnak, akit mi magunk között csak *Trump the Great*-ként emlegetünk. Mindig is éltapsolók voltunk – már Trump előtt Trumpok! –, hát hogy ne tapsolnánk, hallelujáznánk most, amikor megütöttük a főnyereményt! Jó, egyelőre talán még nem a lottóötöst, de a lottónégyest feltétlenül – a

Kárpát-medencében ez is főnyereménynek számít! Csoda-e, ha most könnyes szemmel, felállva tapsolnak Trump elnök úrnak – anya és apa, férfi és nő, rezsicsökkentés és 13. havi nyugdíj, migránskerítés és gyermekvédelmi törvény, közmunka és milliárdok, szóval – tapsrend szerint – az egész család. És ti? Ti közben hol voltatok, drága jó patrióták? Láttátok, mi folyik ott! Mért nem vetettétek rá magatokat a merénylőkre? Hogyhogy ők is Donaldnak tapsoltak? Miféle Donaldnak? Ne keressetek kibúvót – ez is Donald, az is Donald –, Walt Disney kacsája is Donald, mégsem tapsolnak neki felállva a brüsszeli parlamentben!

Félreértés ne essék: mi nem vagyunk a jó taps elrontói. Szeretjük, támogatjuk, fölkaroljuk a tapsot, de az egészséges, konstruktív, férfias tapsot, amely szívből jön és a Haza szolgálatában áll. Hitvalló Donald hatvandolláros Bibliájából tudhatjuk, hogy a taps a teremtmény túlaradó örömeinek kifejeződése. A Zsoltárost idézem: „Tapsoljatok, népek, mindnyájan kezetekkel, zengjetez Istennek ujjongó éneket!” Az ilyen taps a teremtmény és Teremtője között szavak nélkül zajló párbeszéd nyelve. A teremtmény tapsol – a Teremtő visszatapsol. A barokk Nagy Világszínházában Jehova volt a Taps Vezére: odafentről, mintegy a mennyei vip-páholyból nézte a Földön zajló futballmérkőzést. Olykor elindította, máskor átvette az elindult tapsot, míg nem a taps viharossá fokozódott és vastapsban kulminált. Ilyenkor még a mezők fái is tapsoltak! Nem beszélve a tapsikoló jázminokról!

De ne ragadtassuk el magunkat! Most nem az isteni, hanem az emberi tapsról beszélünk. A magyar emberek becsületos, egyenes, kemény tapsáról. A hűség és hála tapsáról. Arról a tapsról, amely igent mond a dicsőségre, az országra és a hatalomra, és szöges ellentéte a beteges, nemzetrontó, szuverenitásromboló brüsszeli tapsnak. Ideje megállj-t mondani mindenféle destruktív tapsnak, és kitiltani az ilyen tapsot Magyarország egész szuverén területéről!

Mi, a magunk részéről mindenesetre nem a brüsszeli lúzereknek, takonypócoknak és nyomoroncoknak tapsolunk, hanem a milliárdos amerikai tech-oligarcháknak, akik két lábbal állnak a marsbéli realitások talaján: a sikereseknek, az erőseknek, a győzteseknek. Keresztények vagyunk elvégre, nem ateisták! De azt ne várja tőlünk senki, hogy tapsoljunk a Brüsszellel kollaboráló puccsista pancserök és kicsike hazárulók tapsának; tapsoljunk az ármánynak és a gyűlöletnek; hagyjuk rázúdulni az országra – a családokra, a kétkezi emberekre, a kisnyugdíjasokra és a kismilliárdosokra, a munkásfiatalokra és a kismamákra – Brüsszel szünetnélkül tartó tapsrohamát, amivel le akarja tapsolni Magyarországot az Unió színpadáról. Azt már nem! Az ilyen tapsot csírájában kell elfojtani. Leghelyesebb, ha minden terrorgyanús tapsot a kompetens szervek már a határon feltartóztatnak, igazoltatnak és ha kell, visszaküldenek oda, ahon-

nan érkezett: Brüsszelbe. Máskülönben ki tudja, hol áll meg?

Imént tapsolták ki magas hivatalából a modellváltó magyar egyetem rektorát! De azóta a felforgató brüsszeli taps már a magyar bíróságokra is bemerészledett! Minap például a 2023-as hírheft „antifa” támadások vádlottját fogadta viharos tapsal a Fővárosi Törvényszék dísztermében – hát hol máshol, ugye?! – egy kifejezetten e célból ideutaztatott német tapsbrigád, felállva, hosszú perceken át tapsolva a magyar szuverenitáson páros lábbal ugrándo-zó transznemű balos lénynek. Megáll az ész! Már csak az hiányzik, hogy az egész díszes Európai Parlament a Budai Vár alá vonuljon és megpróbálja letapsolni a Karmelitából a Vár Urát! Na, azt szeretném én látni!

Tudom, tudom, ezt hallva sokan felhördülnek most a rádiók mellett a magyar kastélyokban és palotákban, vadászházakban és wellness-hotelekben és – „fegyverbe! fegyverbe!” kiáltással – gépkarabélyaik, aknavetőik, sokkolóik után nyúlnak. De itt talán nem tartunk még. Természetesen nem zárom ki, hogy egyszer kérünk majd valamit a Nemzettől, talán egy nagy antitapsot, amivel belefojtjuk a tapsolhatnékot a szemét puccsistákba – *sales putchistes!* –, de én azt mondom: türelem! Várjuk meg a peres eljárás végét. A tanúk kihallgatása még folyik. A vallatások zajlanak. Az összeesküvés szárait most kezdi felgöngyölni a SZUVÉ-HÁ. Amit biztosan tudunk: a brüsszelita brigantik a

lehető legaljasabb módon – választásokon! – akarták megbuktatni a törvényes magyar kormányt, hogy bábkormányt állítsanak a helyére! Mintha a választások nem arra valók lennének, hogy időről-időre ünnepélyesen megerősítsék hatalmában a szuverént, hanem arra, hogy kiszolgáltatassák őt könnyen megtéveszthető, ingatag választói tömegek kénye-kedvének, és csak úgy, se szó, se beszéd, egy ál-szuverént ültessenek a helyébe. Szuverén demokráciában ilyesmi elképzelhetetlen, hacsak a Haza Ellenségei – puccsisták, zsoldosok, bértapsolók, befurakodott idegen ügynökök, kártevők és más hiedelemleányok – nem szőnek összeesküvést a néphatalom ellen, hogy választási puccsal távolítsák el a hatalomból a Nép által felkent szuverént. Tudjuk, milyen költséges manapság a bértapsolás. Most is őrületes pénzek mozdultak meg a *klakk* megvásárlására. Ám rosszul spekulál Soros úr, ha így spekulál! A magyaremberek nem adják oda olyan könnyen, amit tizennégy év kemény munkájával összekapartak maguknak.

Mindenki tudja, milyen az, két tenyér ha csattan. De mi azt is tudjuk, milyen az, egy tenyér ha csattan. Méghozzá a puccsisták dagadt képén. Jobbról is, balról is. Így tapsolunk mi, hölgyeim és uraim! Az előadás véget ért! Elég a komédiázásból! *Plaudite cives!* Nagy tapsot Trump elnök úrnak! Nagy tapsot a magyarembereknek!

XXII. Ráolvasás a szankciók és kvóták nyelvére

Brüsszel nem ért a szóból. A szankciók és kvóták nyelvét beszéli. Nem mondom, szép nyelv az is, de mi azért maradunk az eddig jól bevált magyarnál. Nyilvánvaló, hogy ez a két nyelv nem kompatibilis. Ez az oka annak, hogy nem tudunk szót érteni egymással. Mi *citálunk* Brüsszelnek pár mondatot gendermarháskodás-ügyben Hitvalló Trump Patrióta Evangéliumából, ő meg bíróság elé *citál* bennünket a magyar gyerekvédelmi törvény miatt. Mi megnyerjük az európai választást, Brüsszel meg migrációs bíróságot vág a nyakunkba. Mi védjük a magyar demokrácia szuverenitását, Brüsszel meg eljárást indít ellenünk jogállamisági deficit miatt... Napestig sorolhatnám: büntető eljárás, szankció, per, ultimátum, kvóta, büntetés. És mindig csak egy csak egy legénynek, nekünk, krahácsiaknak – a globális bégetőknek semmi! Pedig huszonhatan bégetnek! Jó, ebből egy – a szomszédunkból – már nem béget, inkább megeg. De akkor miért mindig mi húzzuk a rövidebbet? – szorul ökölbe a felháborodott krahácsiak barátságos kézfogásra Brüsszel felé kinyújtott keze. Nincs mit csodálkozni: Trump doktor is megüzente már Disneylandból: az EU csak azért jött létre, hogy kicsesszenek Amerikával. Pardon, tenném hozzá illő tisztelettel: és Magyarországgal!

E kettővel, hölgyeim és uraim! De nem baj, olyan amerikai védővámokat kap nemsokára a nyakába Brüsszel, hogy még mi, krahácsiak is arró' kódu-lunk tőlük. Amerika kiveti a vámokat, mi meg csak ámulunk és bámulunk: „Micsoda impozáns, virtigli védővámok! Nincsenek még egy ilyen nagyszerű védővámok szerte a világon!”

Egyelőre azonban ott tartunk, hogy a pufajkás Brüsszel nem nyugszik. Jogszabályokon lovagol. Paragrafusokon rágódik. Kvótákon görcsöl. Kötni akarja a szuverén magyar ebet – *hede gyere Bodri kutyám!* – az uniós jog karójához. Hogyan?! Szankciókkal zsarolni egy szuverén országot? Hát hol élünk, a dzsungelben? Vagy már az Európai Egye-sült Államok falanszterében? Tébolyda, hölgyeim és uraim, tébolyda! És ezt nevezik ők szabadság-nak! De a magyaremberek nem a szabadságnak nevezett káosz tébolydájában akarnak élni, hanem a rend és normalitás zárt osztályán. Talpig nehéz szuverenitásban.

Nehogy azt higgyék, hogy a brüsszeli tortúrák-nak a szankciókkal és kvótákkal vége van! Dehogy! Még különféle ajánlásokkal is próbálnak idegeire mennek a normális embereknek. Ajánlásnak azt nevezik, amikor a magyaremberek orrát olyasmi-be verik bele, amit talán el sem követtek – és ha elkövettek, akkor mi van? –, hogy ne is merjék elkövetni. „Tartsd be a játékszabályokat, tiszteld anyád és apád uniós jogait Európában, ne bántsod a

menekülteket, még ha migránsok is, fizesd be határidőre a kiszabott pénzbírságot” és a többi marhaság. „Megőrültetek? – emelik fel erre már az uniós tébolyda szuverén zártosztályának lakói is a szavukat. – Nem tartunk be semmit! Nem tisztelünk semmit! Köpünk a migránsokra! Nem fizetünk egy petákot sem! Terringettét!”

Amikor aztán a századik ilyen aljas ajánlás, sunyi kvóta, álnok szankció után kiborul a bili, és – közismert visszafogottságom dacára – kiszalad számon, hogy „*Fuck Mesdames et Messieurs! Fuck Empire!*”, akkor a lélektelen brüsszeli gépezet katógva megindul felém és büntetőszankciókat kezd köpködni magából: „Kétszáz millió euró büntetés az uniós menekültjog megsértéséért, plusz napi egy millió, ha nem fizeted be a kétszázat.” – hajtogatja monoton géphangon egyfolytában. Hát a szív és a lélek hol marad? Keresztényisták vagytok ti egyáltalán? A szankciók már eddig 4000 milliárd forintot vettek ki a magyaremberek zsebéből! Meg is mondtam a szankcióknak, kerekperec, hogy ha így folytatják, rosszban leszünk. De hát beszélhet ezeknek az ember! Átgázolnak mindenben, ami szent, ami magyar! Bezzeg, ha mi is lábbal tiporánk a normalitást, mint a nemrég felállított lengyel bábkormány teszi, akkor mi sem szankciókat, hanem simogatást és sok-sok milliárdot kapnánk érte. De ilyen áron nekünk ez nem kell! Még mindig kifizetődőbb napi egymilliót leperkálni – mellesleg, perkálja a halál! – mint föladni a magyarem-

berek büszke szuverenitását, amely úgy meredezik a nihilizmus óceánjában, mint egy katedrális! Mi egyet akarunk csak az Uniótól: hagyjon nekünk – normális, rendszerető, biztonságra szomjazó – magyarembereknek békét! Követeljük továbbá, hogy az uniós káposzta maradjon meg a kecskék szuverén nemzeti hatáskörében! Olyan nehéz ezt megérteni?

Úgy látszik, olyan. De egyelőre egy csónakban evezünk még Brüsszellel. A csónak korhadt, lyukas, tele elfakult fejű idiótával. Huszonhétből ez jelenleg huszonöt. Jó, huszonöt és fél. Idióta az, aki nem lát tovább az evezőlapátjánál. Mi annyival látunk messzebbre, hogy már nem evezünk. De akkor sem szállunk ki a csónakból! Viszont kilödni sem hagyjuk magunk. Megvárjuk, amíg magától szétesik és elsüllyed. Akkor jön el a mi időnk! Soha többé nem fogunk csónakba szállni. Minek a csónak annak, akinek kompja van?! Újabban pedig már bárkája is: Trump elnök – az új Noé – Amerikája ez a bárka. Fölveszi az érdemeseket és nem veszi föl az érdemtelenekeket. A magyaremberek föl vételét én intézem.

A Második Eljövétel megvolt. Most a Második Partraszállás következik, de ezúttal nem Normandia, hanem Grönland partjainál. Akkor fog Európa felszabadulni Brüsszel igája alól. Vége lesz a szankciók és kvóták nyelvének, a szuverenitás kákáján csomót keresők keckeckedésének, a bizottsági zaklatásnak és a szüntelen pereskedésnek. Elég volt!

Instanciák, szubsztanciák, szankciók, francba véle-
tek! Az idők végére értünk. A hegeli Világszellem
befordult a Történelem főutcájába, ahol most már
a magyarok laknak. *Trump the Great* – így hívják
ma a Világszellemet – már a lovát csutakolja Ka-
nadában. Amikor majd újra bevonul Jénába, együtt
fogjuk nézni Hegellel és Nick Land-del a Végidők
ablakából.

XXIII. Ráolvasás a Pride-ra

A magyarok fellélegezhetnek. Visszakapták születési nemüket, amit alávaló, becstelen genderkereskedők el akartak rabolni tőlük. Nálunk az ember újra férfi és nő. Az Alaptörvénybe is belefoglaltuk. Biztos, ami biztos. Nagy megkönnyebbülés ez mindannyiunknak, mert a baloldali nihilisták rémuralma alatt néha már azt sem tudta az ember, fiú-e vagy lány. Ezúton is erősen javaslom a Pride-ra hiába is készülődő tisztelt genderkárosultaknak és genderbohócoknak, nézzenek mélyen magukba, és ne habozzanak tovább: döntsék el végre-valahára, férfiak-e vagy nők, ha pedig eldöntötték, küldjék a pokolba Weber Obersturmbannführert és genderista gestapóját!

A csoda már megtörtént: a Jóisten kegyelmi végzése folytán a láncfűrész normalitás visszaköltözött a Fehér Ház Ovális Irodájába. „És mégis ovális!” – ahogy azóta tréfásan mondogatjuk egymás közt a Karmelitában. A Tengerentúlon is két nem lesz most már az ötvenötből! A marháskodásnak vége. Elég volt a genderista mételyből! A uszítókból és visszataszítókból, akik a Teremtés napjai óta szilárdan kétosztatú emberi világ rendjét próbálták felforgatni. Trump első törvénye kihúzta alóluk a talajt: Amerikában már nem is születése, egyene-

sen fogantatása pillanatától számít férfinak vagy nőnek az ember. Ami pedig Trump Amerikájában törvény, az Trump Magyarországon parancsolat. Felülírja a szeszélyeket és bolondériákat. Aki ettől fogva Magyarországon születik, az férfinak vagy nőnek születik. Slussz-passz! Harmadik, negyedik, ötödik nemekről nem nyitunk vitát. Keressék fel velük a kezelőorvosukat. Mostantól nem genderista kuruzslók fogják érzékenyítő kurzusokon bebeszélni éretlen gyerekeknek és még náluk is éretlenebb felnőtteknek – évekkal vagy évtizedekkel a születésük után! –, hogy mi a nemük, hanem az anyatermészet fog kérlelhetetlenül rámutatni, amikor világra jönnek: ha ityeg a fityeg, akkor férfiak, ha nem ityeg, akkor nők. Ennyi.

Sajnos, a normalitás ma még csak az amerikai és magyar patrióták kiváltsága. Más országoknak várniuk kell az antigenderista törvény megszületésére, amely nemileg helyükre teszi a férfiakat és a nőket. De tegyük föl, bár meg azért ne engedjük, hogy a világosan rendelkező törvény ellenére valaki még mindig a sötétben botorkál: az a hóbortja, téveszméje vagy – tudom is én – mentőötlete támad, hogy nő léteére férfi vagy férfi léteére nő, így akar kibújni nemi identitása és az ezzel járó kemény felelősség alól. Ebben az esetben törvényen kívülé, *nemileg hontalanná* válik. A törvény előtt persze neki sem változik a neme: marad, aminek született. Tetszik, nem tetszik, nem kap mást. Még ha nemet vált, ha átoperáltatja magát, akkor sem. A törvény

csak biológiai nemeket ismer, fantázia-nemeket vagy műteti úton előállított mesterséges nemeket nem. A Teremtő két nemet alkotott, nem huszonkettőt! A Természet szintúgy. A teremtés hibátlan, de a természetben előfordulnak tévedések, hibák, furcsaságok. A természet nagy kópé, szereti a csínyeket, kedveli a tréfát, el-elferdíti a szabályokat, eltorzítja a lényeket, összekeveri a testeket és a nemeket. Egykor a természetnek ezeket a tréfáit, fantázialényeit ritkasággyűjteményekben – úgynevezett Kunstkammerekben – állították ki. Ilyet mi is csinálhatunk Pride helyett, ha lesz rá igény. De akárhonnán nézzük is: a genderizmus nem más, mint lázadás a Teremtés és a Természet rendje ellen. Egyáltalán: a Rend ellen. Csakhogy a lázadók most emberükre találtak Trump elnökben, aki talpig férfi, és maga is lázadó. Ő azonban a lázadók ellen lázadt fel, és pünkösdi-karizmatikus széles jókedvében az Ovális Irodában tartott péntek reggeli áhítatok alkalmával úzi ki imával és ráolvasással Földi Paradicsomából a rendelleneseket. Ahogy egyébként – egy populista vándorprédikátor szerény eszközeivel – mi magunk is tesszük, péntek reggelente itt, a közrádió kápolna-stúdiójában.

A törvény komoly dolog. Nem lehet ide-oda rángatni aszerint, hogy egy nemileg hontalan milyen neműnek vallja, képzelet, véli, hiszi, sikoltja, nyöszörgi magát. Legyen ez az ő magánügye! Legyen és maradjon is az! Ennyit kérünk a hontalanoktól, a természet tréfáitól illő tisztelettel, lángoló türe-

lemmel és fogcsattogató szeretettel. Senki ne tolja a keményen dolgozó magyarembek orra alá a maga abnormalitását, hibbantságát, bolondériáját. Nem járja. Nem kellene nagydobra verni, büszkén kidüllesztteni, fényes nappal a főváros utcáin rohangálva tüntetni vele a normális emberek, megannyi férfi és nő, családapa és családanya, kisgyerekek és nagy gyerekek szeme láttára.

Természetesen, szabad ország vagyunk, senkinek nincs megtiltva, hogy nő létére férfinak, férfi létére nőnek gondolja magát. Nálunk nincs gondolatrendőrség, mint Brüsszelben. Mi a gondolatrendőröket leszereltük, útilaput kötöttünk a talpukra és szélnek eresztettük őket. Gondolatrendőrökadjenek másutt! Rendes országban, ahol csak született férfiak és született nők élnek, nincsenek rendellenes gondolatok. Ezekben a napokban csak annyi történt, hogy a magyarembek a Józan Ész nevében nem-et mondtak a Pride-ra. A Józan Észnek ez annyira jólesett, hogy külön meg is köszönte nekik: „Le a kalappal a magyarembek előtt!” – mondta. Ezen a ponton a magyarembek másik nagy szövetségese, a Normalitás sem állhatta már meg szó nélkül: „Szép volt, magyarembek! Szép volt, fiúk!” A magunk részéről én is megköszöntem Józan Észnek és Normalitásnak, hogy az őket ért gyalázatos genderista támadások és rágalmak ellenére mindmáig állhatatosan kitartottak mellettünk. Köszönjük, Trump elnök!

Természetesen nem-et mondani valamire és betiltani valamit – kettő. Szó sincs róla, hogy a Pride-ot be akarnánk tiltani. Ez szemenszedett rágalom. Féknyúz. A nép gurulódollárokon hízlalt ellenségei fogják ránk. Úgy látszik, most már semmitől sem riadnak vissza. Talán a vesztüket érzik. Az egész világ tudja, hogy nálunk egyáltalán nem léteznek tiltások. Kifejezetten tilos bármit tiltani. Nem Brüsszelben vagyunk! Ott ötpercenként betiltanak, kitiltanak, letiltanak valamit: pízi így, pízi úgy, woke-usz-pókusz és a többi hagymáz. Mi, normalitáspárti magyaremberek épp a brüsszeli tiltások ellen lázadtunk fel. Ellentámadásba mentünk át. Azt mondtuk: elég a nyelv leláncolásából! Elég a normalitás üldözéséből: „Ezt nem szabad, azt nem szabad.” A magyaremberek tűrtek, ameddig tűrhettek, de most eljött a lázadás ideje!

Tiltásról tehát szó sincs! Felvonulók kérték. Ha nem azok a felvonulók, akkor ezek. Akik azok ellen vonulnak fel. A tiltáshoz különben sem értek. Nem az én szakterületem. Ha tiltásokról akarnak kérdezni, forduljanak inkább Brüsszelhez. Én a focihoz értek. És miután foci az egész világ, kicsit mindenhez. Világosan megmondtuk, hogy a Pride-ot minden egyes biológiai nemiségéből kivetkőzött magyar állampolgár megtarthatja, de csak zárt helyen. Például az otthonában. A négy fal között. Amikor egyedül van. Esetleg hozzá hasonló kutya-fajzatok társaságában. Úgyhogy ne jöjjenek nekem a tiltással! Tőlem még a nyilvános a Pride is marad-

hat, azzal a különbséggel az eddigiekhez képest, hogy a Civilfórum rendezi meg és a férfibüszkeség színpompás karneváli felvonulásává válik, amelyet az anyák menete nyit meg és az apák menete zár, a magyaremberek pedig az egészet VIP-páholyukból nézik.

Lehet, hogy az illibernyák Brüsszel a magyaremberek szabadságát kezdi sokallni. Vannak jelei. Talán a mértéke aggasztja, talán a féktelensége vagy a parttalansága. Meg tudom érteni. Néha még engem is aggaszt, pedig – láthatják – uralkodom magamon. De egyet már most megmondhatok: ha Brüsszel ráront a magyaremberekre, hogy rájuk kényszerítse genderista-migránsista rabszolgatörvényeit, nem állok jót magamért. Ha ez sem lenne elég, akkor „Stop Brüsszel!” táblákkal fogjuk megállítani ámokfutását nyugati határainkon. És ha még ez sem állítaná meg Weber urat, nem lesz más választásom: megkérem édesatyámat, a Világellenőrt, rendelje őt Amerikába, a Fehér Házba és tanítsa meg kesztyűbe dudálni, mint legutóbb az Ukrajnából odarendelt harcias Kicsit. Remélem, idáig azért nem jutunk el. Munkatársaim úgy tájékoztattak, hogy most tavasztól, ha tiltások nem is, iszonyatosan fájdalmas, meghökkentő, brutális jogszabályok jönnek Magyarországon. Sírni lenne kedvem. Hát ezt akartátok, átkozottak!?

XXIV. Ráolvasás az árdrágítókra

Múlt év végére a láncait vesztett, őrült vágtába kezdő inflációt sikeresen megfékeztük: leteper-tük, megkötöttük, kényszerzubbonyt húztunk rá. Azóta olyan, mint a kezesbárány. A forint benézett a négyszáz-as szint alá, nem talált semmi különöset, úgyhogy nyugodtan mondhatom: utoljára talán 1946-ban volt ekkora biztonságban. „Kész, vége! – gondoltuk mi is a Karmelitában. – Jöhet a Nagy Áttörés, amely a repülőrajttal vette kezdetét januárban, folytatódott a nyolcvan évre tervezett Gazdasági Nagy Meneteléssel februártól és a Nagy Ugrással érhet egyszer majd szerencsés véget a Marson. Vagy a Mennyekben. Kinek-kinek hite és választása szerint. Csakhogy. Csakhogy jött a március és vele a Nagy Meglepetés. Az inflációt legyűrtük, két vállra fektettük, láncra vertük, az árak azonban, mintha mi sem történt volna, megindultak felfelé. Bevallom, ez már nekünk, sokat látott, katonaviselt, izzadtságsgazú futballöltözőket megjárt politikai ketrecharcosoknak is sok volt. Az infláción aratott évvégi nagy győzelem után ez év elejétől azt kellett látnunk, hogy különböző árucikkeknel, főleg az élelmiszereknel jelentős áremelkedés következett be. Megmondom, úgy ahogy van, nagyot csalódtam az inflációban. Jóval

nagyobb lett, mint amit a Nemzet elvárt tőle. Meg is fogom mondani neki, ha találkozunk, hogy ez így nem megy tovább. Ha legyőzték, hát legyőzték! Vegye tudomásul, hogy nincs tovább! Nem fogom én tartani a hátamat helyette. Vigye csak el szépen a balhét azért, amit okozott! De kezeskedem, be fogjuk nyújtani neki ezért a számlát, még hozzá kamatostul!

Nem kell mondanom, hogy az aránytalan, indokolatlan, továbbá minden alapot nélkülöző áremelkedések nagymértékben alkalmasak arra, hogy aláássák a keményen dolgozó magyaremberek forintba és szuverén demokráciába vetett bizalmát, megingassák a infláció fölött aratott győzelem hitében, és muníciót szolgáltassanak a reakciónak, pont úgy, ahogy az 1946-ban – egy évvel a magyar szuverenitás elvesztése és pár hónappal az infláció felszámolása után – történt, mint arra Péter Gábor, az ÁVÉHÁ vezetője mutatott rá egy 1946-os keltezésű napi parancsában, melyből az előbb idéztem.

„Mi folyik itt? – néztünk össze a Karmelitában. – Ki űzi ezt a gonosz tréfát a magyaremberekkel? Infláció sehol, az élelmiszerárak meg drasztikusan emelkednek? Hogy van ez? Lássuk, ki a bűnös? Ki az a nagy mókamester, akinek a záloga – cége, vállalkozása, megélhetése, üzletlánca, ár-rése – a kezében van?” Ha az inflációt legyőztük, márpedig mondja valaki, hogy nem győztük le, akkor hogyan emelkedhetnek ilyen drasztikusan az árak? Csak-

hogy az árak nem emelkednek. Az árakat *emelik*. Méghozzá az árdrágítók. Ennyit azért mondjunk el az infláció mentségére, noha ő is megéri a pénzét!

Egy biztos: az *infláció* kívülről gyűrűzött be az országba: migráns-válság, covid-válság, háborús válság, Brüsszel, ukránok, satöbbi. Az áremelkedés okai ezzel szemben – pontosan úgy, mint 1946-ban – belül keresendők: az árdrágítókban, a nyereszkezőkben, a nemzetközi spekulánsokban, a multikban, a bankokban, és általában az effajta – lovagiasságot nem ismerő – kalmárnépségben. Meg kell jegyezzem, hogy a kalmárkodás, a kufárkodás lelkülete tőlünk, magyaroktól, legyen közmunkás az a magyar vagy milliárdos, mélységesen idegen.

Van-e megoldás erre a váratlanul előállt helyzetre? Hogyne lenne! Méghozzá egyszerű, mint a faék: ha az inflációt ilyen sikeresen letörtük, akkor most törjük le az árdrágítókat is. De úgy, hogy lábra se tudjanak többé állni. Félre ne értsenek: nem áll szándékunkban az árdrágítókból bűnbakot csinálni. A SZUVÉHÁ-ban minden árdrágítóval egyenként fognak elbeszélgetni. Ha valakit először kap árdrágításon a SZUVÉHÁ, barátságosan megdorgálják, vagy egy alapos fejmosásban részesítik: „De aztán meg ne lássuk többé, hogy árdrágítasz, kutyafülű! Azt-a-paszta-cipőpaszta!” És elengedik. Csak aztán, ha a megjavulásnak, a jó útra térésnek semmi jelét nem mutatja, fordulhat komolyabbra a dolog. A visszaeső, javíthatatlan, sötétben bujkáló

árrágítókat ki fogják utasítani az országból, különösen, ha kiderül, hogy kettős állampolgárok, mert az ilyen népségtől – mint tudjuk – minden kitelik.

Fölmerült, hogy az árrágítókat láncon kellene elvezetni az aprófalvakon és a kisvárosokon keresztül, egészen a schengeni határig. Ez jó gondolat, helyes gondolat, de megvalósítása túlságosan időigényes és költséges is. Sokkal egyszerűbb felrakni az összes piócat egy vonatra – semmiképp nem MÁV-vonatra, mert azzal nem jutnának messzire! –, aztán indíts! Menjetek Isten hírével a drágalátos Brüsszeletekbe! Ja, és oda vigyétek a megemelt áraitokat is! De talán itt még nem tartunk. Egyelőre az árstopok, árresstopok, hatósági árak visszafogott, kíméletes nyelvén próbálunk szót érteni a velük. Persze, tudunk mi más nyelven is beszélni a népet fosztogató nagyurakkal! A sherwoodi erdő nyelvén: a rajtaütések, sarcok és igazságtevések nyelvén. Ha az erdőben érzitek magatokat, akkor az erdő törvényeit fogjuk alkalmazni rátok. Robin Hood törvényeit. A konok, megátalkodott, visszaeső árrágítókra úgy fog lesújtani a szuverenitás vasökle, mint amikor malomkő zuhan egy tojásra. Az utolsó körben az árak urainak a Magyaremberek-Ellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság előtt kell majd felelniük inflációgerjesztő tevékenységükért, a szuverén hatalom megbuktatására szőtt piaci összeesküvésért.

Eddig is tudtuk, hogy az összeesküvés szálai Brüsszelbe vezetnek. Sötét ügy ez, sötét történet.

De a patrióták már dolgoznak rajta. Azt pontosan tudjuk, hogy a lefölezött pénz kinek a zsebébe vándorol: a multik zsebébe, természetesen. És Ukrajna zsebébe. Meg a Kicsi zsebébe. Nem is vándorol – gurul! Azt is tudjuk, méghozzá Moldbug titkos tanácsos blogjából tudjuk, hogy a Felvilágosodás címén terjesztett sötétség – *Diversity, Equality, Inclusion* – a Katedrálisból, azaz Brüsszelből árad szét a világon. Ezt a sötétséget azonban a visszaterő Jedi – Trump Fénylovag – kardja most felhasította. A Felvilágosodás sötétkorának – *Dark Enlightenment* – vége! A dajdajozó Gonosz sötét Rómája – Brüsszel – a végét járja. A hallelujázó Jó ragyogó Rómája – Washington – viszont megnyitotta az utat az Új Középkor digitális fénybirodalma felé. Mi, magyaremberek – Istennek és Jedi-nak hála, de persze hála Moldbugnak, kedves Penészbogarunknak is – ez egyszer a történelem jó oldalán állunk, a jó Rómához tartozunk.

Ettől fogva úgy élünk majd, ahogy mindig is akartunk. Mint a mesében. Az árak a mi áraink lesznek: becsületes magyar árak. Sehol a világon nem lesznek ilyen árak! Ahogy rezsiárak már ma sincsenek. Igaz, talán árak sem lesznek, de akkor az árdrágítók után elővesszük az árurejtegetőket is. Jaj lesz a szuverenitás ellenségeinek! Nem engedünk a kapitalista versenypiac bestiális zsarolásának! Elég volt! Halál az árdrágítókra és árurejtegetőkre! Hajrá Állami Áruház!

XXV. Ráolvasás a nagy tavaszi poloskázásra

Hozzászoktam már, hogy a nemzet ellenségeinek nincs bőr a képén. Elmondanak mindennek. Gyaláznak. Rágalmaznak. Ütlegelnek. Lejárató-kampányt folytatnak ellenem. Hiába, ez már a választottak osztályrésze a Földön: rágalom, megnemértés, zaklatás, üldöztetés. Tizenöt éve folyik a hajtóvadászat ellenem. Nem tagadom, rühellem is kissé már a prófétaságot – ki ne rühellné a helyemben? –, ám a Haza minden előtt! Úgyhogy, ha a Jóisten is úgy akarja és Trump elnök is megsegít, de Putyin és Hszi elnöknek sincs ellene kifogása, még tizenöt évet ráhúzok erre a tizenötre, aztán agyó! Konyec filma. Csak hadd cirkuszojlanak addig Brüsszelben, hadd tomboljanak! Olyan ez, mint amikor a bolha köhög. Bolha vagy poloska. Esetleg csótány. Mindegy, akkor is maradok. Csakazértis, kicsi Brüsszel!

De olykor még a prófétában is megáll az ütő. A minap azzal rontott rám az Ős-Ellenség, akit Rágalmazónak is neveznek, hogy március 15-én mondott ünnepi beszédemben – a készülődő tavaszi nagytakarítás kapcsán – tücsköt-bogarat összehordtam, és az áttelelt poloskákat nem átallottam poloskáknak nevezni, amivel vérig sértettem őket. Továbbá ezzel a mondással még meg is osztottam

a nemzetet. Poloskákra és nem-poloskákra osztot-
tam. Ezt az ocsmány hazugságot terjesztik éppen
rólam, akiben újra Eggyé és Oszthatatlanná vált a
Nemzet. Megáll a józan ész! Megáll, maga elé me-
red, és nem talál szavakat. Mintha a rágalmazók
még soha nem hallottak volna Hétparancsolatom-
ról – pedig iskolákban is ki van függesztve, sajnos,
nem mindegyikben –, aminek az első pontja így
hangzik: „Ne poloskázzad nemzetedet, hogy nem-
zeted se poloskázzon téged!”

De mielőtt még a tárgyra térek, szeretném le-
szögezni, hogy a poloskáknek Magyarországon
kutya bajuk, hajuk szála sem görbül, vigyázunk rá-
juk, széltől is óvjuk őket, gondoskodunk jólétükről.
Több poloskát név szerint ismerek, némelyikkel
kifejezetten jó, szívélyes, már-már baráti viszonyt
ápolok. Úgy tudom egyébként, ők is nagyon várják
a tavaszt, szeretnének már kinn lenni a szabadban,
felvonulni, parádézni kicsit. Ami a parádét illeti,
nem biztos, hogy idén összejön, de hát legyen ez a
poloskák problémája, mi nem szólunk bele. Tőlünk
soha senki nem vitatta vonuláshoz való jogukat.
A parádézás már más kérdés. Vonulni van joguk,
parádézni nincsen. Mi, keresztényista emberek – a
ma már Trump nevét viselő Óceánon innen és túl
– hittel hisszük, hogy a poloskák is Isten teremtmé-
nyei, joguk van az élethez, sőt, jogi személyeknek
tekintjük őket. Ismeretes, hogy a világot sötétség-
be borító Felvilágosodás koráig, a 17. század végé-
ig a bogaraknak és az állatoknak jogaik voltak, még

perelni is lehetett őket. Ha egy közösség – község, város, falu – a hatóságok előtt pert indított mondjuk a ganajtúró vagy az ormányos bogarak, a piócák vagy a patkányok ellen, akkor joguk volt képviselőre, sőt, védőügyvédre is. A tárgyalásra annak rendje és módja szerint beidézték őket, a lefolytatott bírósági eljárás pedig nem ritkán a kártevással vádolt rovarok és állatok felmentő ítéletével végződött. Úgy bizony! Ezt a középkori jogi gyakorlatot mi most szeretnénk feléleszteni, úgyhogy a nem is olyan távoli jövőben a magyaremberek beperelhetik a poloskákat viselt dolgaik miatt, ők pedig, mint Isten teremtményei, jogosultak lesznek bíróság előtt előadni védekezésüket a felhozott vádak ellen. De ez még a jövő zenéje. Mindenesetre az amerikai egészségügyi miniszterrel, ifjabb Robert Kennedyllel már javában egyeztetünk a növényi, rovari, állati jogok helyreállításáról, a joggyakorlat megújításáról. Kennedy szerint a vírusokat is jogi személyeknek kellene tekinteni és akkor már jövőre nemzetközi büntető bíróság elé állíthatnánk a madárinfluenzáért felelős vírust. Ha sikerül meg egyeznünk, ezek a jogok alapjogokká válhatnak és bekerülhetnek az Alaptörvénybe is.

De addig is nézzük a beszédemre szórt rágalmakat. Mindenekelőtt egy kis statisztika: a beszéd – kancelláriavezetőm megszámlolta – ezernégyszázötvenöt szóból áll. Ebben a „poloska” szó – írd és mondd – egyetlenegyszer szerepel. Ehhez képest ebből az egy szem „poloska” szóból valóságos po-

loskabeszéd lett a külföldről finanszírozott baloldali-nihilista sajtóban. A Weber-Soros-Goldstein ügynökbirodalom sajtóbérencei két hete ezen az egy szón lovagolnak. Ha így megy tovább, talán még a nagynemzeti vágtára is beneveznek. Hát mit vétett nektek az a szerencsétlen „poloska” szó, hogy ennyire hadakoztok ellene? Mert hölgyeim és uraim, nem a beszéd poloskázott, hanem a *beszédet* poloskázták! Tudjuk, kik. Jóérzésű magyar emberek ilyet nem csinál. Nem tagadom, már az is megfordult a fejemben, nem a poloskák állnak-e az egész műbalhé mögött, hogy lejárassák a Nemzetet.

Még egy égbekiáltó rágalom van forgalomban, miszerint a lepoloskázott beszédben én „tavaszi nagytakarítással” fenyegetődzttem volna. Nem fenyegetődzttem, hanem takarítok. Hát mióta fenyegetés a tavaszi nagytakarítás? Mit fenyeget a háziasszony, amikor nekikezd a tavaszi nagytakarításnak? A piszkot. Volt is valaha egy reklámszlogen ezzel a tréfás fenyegetéssel: „Jön a Hypo, reszkess, piszok!” De eszembe jut egy másik, egy még viccesebb reklám nagyszüleim korából: „Drámát legjobban Shakespeare, poloskát Ditrichstein *irt.*” Így, rövid i-vel. Ez benne a poén, ha valaki nem értené. Ha jól tudom, Karinthy fejéből pattant ki, aki talán nem volt egy Wass Albert, de viccben köztudottan nem ismert tréfát. Hát, én sem ismerlek. Namost mit tegyünk ugye azokkal a humor-talan, sótlan bírakkal, akik testületileg nem értik

a humort, mindent komolyan vesznek, egyre azon pattognak: „mi abban a humor, ha poloskának nevezik őket”? Ők tényleg menthetetlenek. Nekik csak egyet tanácsolhatok: mielőbb távozzanak a független magyar bírák jókedvű, harsány humorú karából. Mert az a bíró, akiben annyi humorérzék sincs, hogy amikor poloskának nevezik, nem felkacag, hanem méltatlankodva hápog, aligha lesz képes kellően bölcs, kiegyensúlyozott ítéletet hozni az általa lefolytatott állatperekben. Javasoltam is ezért a SZUVÉHÁ elnökének, hogy mielőbb dolgozzanak ki egy humor-tesztet és vessék alá a bírákat hivatalos humor-próbának. Aki a próbán megbukik, az Magyarországon – a legvidámabb szuverén demokráciában – nem lehet bíró. Nálunk minden peres eljárásban van valami tréfás, mókás, ha úgy tetszik, kacagtató, úgyhogy az a poloska – *hahaha-ha!* –, amelyikben nincs meg a kellő és tőle joggal elvárható humorérzék, lehetőleg ne bíráskodjon fölöttünk! Fölöttem végképpen nem, mert még elkezdek poloskázni!

XXVI. Ráolvasás az elszigetelésre

Tessék, hölgyeim és uraim, megint nekünk lett igazunk! Megint az Unió feketebárányai látták, hogy a kereskedelmi világbékét csak a globalista háborús gyűjtogató – a szenilis vén trotty Európa – megfékezésével lehet megmenteni.

„Védd a békét, ne siránkozz!” – mondtuk Trump elnök úrnak. – Állítsuk meg közös erővel mi, nagygyá tett országok az eszelős törpét, szigeteljük el őt a világtól. Trump elnök úr már kellőképpen bizonyította, hogy nincsen párja szigetelésben. Igazi szigetelőművész. Elszigetel, leszigetel, körülszigetel bármikor bármit, ha a bajokra ez a legjobb gyógymód. Már az, ahogy a józan ész szigetelte el hazájában a tudományos éstől és az államrezontól, megmutatta, mire képes ezen a téren. Mi is így szigeteltük el a szuverén magyar demokráciát a rothadó globalizmus ragályos betegségeitől és fenyegető kockázataitól – a migrációs válságtól, a háborús helyzettől, a gendermarháskodástól, a bírói aktivizmustól, az Európai Ügyészségtől, a Nemzetközi Büntető Bíróságtól, nem sorolom. Nem kell mondanom, milyen örömmel láttuk, ahogy nemrég Trump elnök úr szigetelte el az ukrajnai konfliktust Európa felé, megakadályozva ezzel tovább terjedését. Most azonban ennél is nagyobb szigetelő

munkáról van szó: a kereskedelmi háborút kirobbantó Európai Unió elszigeteléséről, még hozzá védővámokkal.

Az amerikai védővám-sorompó – ha valakinek jobban tetszik: védővám-vasfüggöny – leeresztését Trump elnök úr joggal nevezte az Egyesült Államok Felszabadulása Napjának. Függöny le, Szabadság fel! Számunkra, európai patrióták számára azonban még ennél is többet jelent: a Nagy Elszigetelés – az európai kullancsok, poloskák és más vérszívók elszigetelésének – napját. A fejüket kellett volna a törzsüktől elszigetelni! Ahogy a jakobinusok csinálták! De mi – fájdalom vagy hálaisten – nem vagyunk jakobinusok. Még *fehér jakobinusok* sem. Pedig igény lenne rá.

Mindenesetre Brüsszelt móresre kellett végre tanítania valakinek. Mi tizenöt éve tanítjuk, de nem mondanám, hogy túl sokra mentünk vele. Nehézfejjű gyerek. Ezen kívül, mint mondtam, a mi pedagógiánk túl humánus, túl türelmes, túl kíméletes volt. Más, erélyesebb, ha nem is jakobinus módszerek kellettek már ide. Trump elnök úr, akit különben mi csak helyettesítettünk a 2020-tól 2024-ig tartó amerikai interregnum idejére, a legjobbkor veszi át tőlünk a stafétabotot, hogy védővámokkal verje Brüsszel csökött fejébe új időknek új móresét. Minél magasabbra azokat a védővámokat Trump elnök úr! Annál erősebbek lesznek a kereskedelmi világbéke és a hitvalló kereszténység bástyái a vi-

lágban. Az Európai Unió múlt évi zavaros – Kínának mondom, hogy az egész világ értsen belőle – vámtarifa-fenyegetése vérző sebet ejtett a világgazdaságon, de az izolacionista amerikai patriotizmus védővámjai most begyógyítják ezt a sebet. Globalista gyerek megvágta, patrióta gyerek gyógyítja. Ne csodálkozzunk! Így megy ez már mióta háttérbirodalom a háttérbirodalom! A kedves rádióhallgatók erre azt mondhatják: nem lehet, hogy az a bizonyos globalizmus ejtette seb maga az Európai Unió, és ez az, amit be kellene gyógyítani? De. Lehet. És ki tudja, egy évszázad múltán talán nem is marad belőle más, mint egy halovány heg az európai kontinenst megöröklő Magyarországi Egyesült Államok múltjában. De ne siessünk ennyire előre, maradjon ez még a jövő zenéje!

Ami történt – megtörtént: lángokban áll a világkereskedelem. Az Európai Unió azt hitte pár nap alatt két vállra fektetheti Amerikát, ahogy három évvel ezelőtt Kijev alatt Oroszországot akarta két vállra fektetni. Nem sikerült. Ehelyett megint őt fektették két vállra. Amerika a háborúpárti Európai Uniót védővámokkal barikádozta körül. Egyelőre ennyi is elég ahhoz, hogy a lángok ne terjedjenek át az amerikai színtérre, ahol most különben is más lángok lobognak, különösen Trump elnök úr és hűségese fegyverhordozója, Peter Navarro szemében.

Mi eleitől fogva azt mondtuk: mindent, csak háborút ne! És mit látunk még most is, a világke-

reskedelmi háború kellős közepén? Brüsszel stratégiai nyugalom helyett a béketeremtő Amerikával szemben a harci dobokat veri. De ahogy nem hagytuk magunkat beleugratni Brüsszel korábbi háborús kalandjába, az Oroszország ellen kirobbantott szankciós háborúba, úgy nem fogjuk hagyni, hogy belerángasson minket az általa kirobbantott világháborúba. Magyarország csak akkor maradhat a normalitás mentsvára, a béke és biztonság fellegetornya, nem utolsósorban pedig a boldogság szigete, ha védőburokkal, egyfajta *cordonne sanitaire*-rel vesszük körül. *Leszigeteljük*. Erre szolgált már korábban a kivételes állapot, a különleges jogrend és a rendeleti kormányzás is: a migrációs válsághelyzettel kezdődött, a járványhelyzettel és a háborús veszélyhelyzettel folytatódott a szigetelés. Ez azonban ma már nem elég ahhoz, hogy Magyarország a világ legbiztonságosabb országa maradjon. Eljött a végleges és teljes leszigetelés ideje, a *splendid isolation* új korszaka.

Nem elég most már a szarvasmarha-állományunkat megtizedelő ragadós száj- és körömfájás ellen elszigeteléssel védekezni. Van egy még ennél is súlyosabb és ragadósabb száj- és körömfájás, amelyik Brüsszelből jön, a politikai szájakat és körmöket fertőzi meg, és vírushordozókon – ügynökökön, zsoldosokon, puccsistákon és más magyargyűlölőkön – keresztül férkőzik a szuverén demokrácia immunrendszerébe. Ha ennek terjedését nem tudjuk megfékezni, ha a nemzetellenes erők

terjesztette politikai ragályt nem tudjuk elszigetelni, az a szuverén magyar demokrácia halálát jelentheti, ami fölérne egy új Moháccsal. Egy új világosi fegyverletétellel. Egy új Trianonnal. Egy 2002-es választási vereséggel. De pánikra semmi ok! Nem eszik olyan forrón a brüsszeli kását! Megnyugtathatom önöket: úgy elszigeteljük a ragadós politikai száj- és körömfájást, hogy még a szarvasmarhák is irigykedve fogják nézni.

Úgyhogy e reggeli órán, miközben a Rádió épülete előtt épp elszigetelik a szájtepő brüsszeli fertőzötteket, én sem kérhetek mást önöktől, mint amit Trump elnök úr kért a napokban az amerikaiaktól. Idézem: „Ne legyetek gyengék! Ne legyetek idioták! Ne pánikoljatok be! Mert van egy ilyen új párt most, a Bepánikolók Pártja, amelyik a gyengékre és idiotákra épít! Legyetek erősek, bátrak és kitartók, és akkor az eredmény – a NAGYSÁG – nem marad el!”

XXVII. Ráolvasás a kettős állampolgárságra

Mit érdemel az a bűnös, akinek az állampolgársága a kezemben van? Attól függ. Mi, magyaremberek azt mondjuk, ha az illető nemzetbiztonsági kockázattá vált – veszélyezteteti szuverenitásunkat, idegen érdekek szolgálatába szegődött, ellenséges hatalmak csicskája-ügynöke –, akkor felfüggesztést érdemel. Felfüggesztjük a magyar állampolgárságát. Föltéve, hogy van neki még egy másik is, vagyis nem válik ettől hontalanná. Másik uniós tagország állampolgárának lenni nem számít kettősnek, mert akkor a magyar állampolgárságot felvett határon túli magyarokra is úgy tekinthetnének esetleg valamelyik szomszédos államban, mint kettős állampolgárokra, és akadhatnának örültek, akik hűtlenségükre hivatkozva felfüggeszthetnék vagy egyszerűen törölhetnék nem-magyar állampolgárságukat. Vigyáznunk kell, bolondokházában élünk, kérem! Úgyhogy uniós kettős-állampolgárok esetében nem függesztünk. Velük szemben másként járunk el, ha rossz fát tesznek a tűzre, mondjuk, beleharapnak a Nemzet kezébe vagy kutat mérgeznek a hazai médiában, ad absurdum: választásokkal akarják letaszítani trónjáról az Istentől felkent szuverént.

Maradjunk most az igazi kettős állampolgárok-nál. Róluk az Alaptörvény rendelkezik. Gondoskodó állam Alaptörvényéről is gondoskodik. A törvény lényege, hogy aki kezét emel nemzetére, annak le kell törni a kezét. Tíz évre. Legalább. Aztán majd megint felemelheti. Ha tudja. Ha még kedve lesz hozzá. Ha nem száradt el tőből az a kéz. Itt nincs helye érzelmeknek. Ez nem érzelmi, hanem állambiztonsági, hadászati és szuverenitási kérdés. Ha kettős állampolgár létedre szemét voltál a nemzettel, egy gyékényen árultál az ellenséggel, bomlasztottad a közrendet, teszem azt, hidakra szaladgáltál tüntetni a Nemzet ellen, akkor a Nemzet egy időre kitesz az állampolgárságból. Ennyi. *Lehagy*, mint annak idején József Attilát a Párt.

A felfüggesztés hivatalos menete nincs még minden részletében kidolgozva, de pár dolog már világos: a kettős állampolgárokat lajstromba veszik, akire pedig rábizonyosodik, hogy kártékonykodott, patkánykodott, ártott a Nemzetnek, életgyökerét rágta, nos, az ilyeneket egyetlen nyiszszantással lemetszik az állampolgári közösségről. A metszőollót a kormány erre a feladatra kijelölt államkertésze, a Felfüggesztésügyi Miniszter tartja a kezében. Olyan ez, mint régi időkben a száműzetés volt. Nem tényleges, csak politikai kivégzés. Tíz évre kivonják őt az államalkotó közösség életéből. Lerántják róla a magyar állampolgárság álorcáját, amely mögé ördögi valóját rejtette. Tíz év állampolgári halál talán elég lesz neki ahhoz, hogy észbe

kapjon, megbánja bűneit, és kérje a Nemzetet, fogadja vissza őt kebelére, hadd legyen hűséges fia. Nos, meglátom. Mivel az én hivatali időm örökké tart, rajtam nem fog múlni. Persze, ha tíz év sem lenne elég, ha még ezek után is a Mennyország kapuját rugdosná, a Nemzet tudni fogja, mi tévő legyen vele. A törvényjavaslat már készül. A legutóbbi kormányülésen a következő büntetési tételek merültek fel: kerék alá tenni, onnan is kivenni, sós vízbe tenni, onnan is kivenni, végül megkérni Behemótot a moszkvai Varietéből, hogy kapja le az illető fejét. Ezeket a javaslatokat persze még érlelni kell. Aztán majd ezek is bekerülhetnek az Alaptörvénybe.

Lássunk tisztán, hölgyeim és uraim! Minden kettős állampolgár potenciális kettős ügynök. Ott bujkál benne a külföldi ügynökké válás lehetősége. A szörnyyé átváltozás kísértése. Elejét kell venni, hogy ez a lehetőség valóra váljon. A kettős állampolgár kiszámíthatatlan. Nem egy hazája van, hanem kettő. Kétfelé lojális. Kétfelé húzza a szíve. Vagy a zsebe. Janus-arcú lény. Politikai értelemben kétéltűnek tekinthető. Csúszómászónak. Nincs helye a normális állampolgárok között. Olyan, mint az egyfarkú kutyák közé keveredett kétfarkú. Gyanús. Az egyik farkával legyezi a Nemzet hiúságát, a másikkal cinikusan kiröhögi. Kormányülésen föl is merült a nagyhangon a választások megnyerésére készülődő Kétfarkú Kutypárt kapcsán: nem rejt-e magában veszélyt a nemzeti szuverenitásra ez a

kétfarkúság? Nem lenne-e jobb, ha Egyfarkú lenne az a Kutyapárt? De. Határozottan jobb lenne. Mégis úgy döntöttünk, egyelőre nem bolygatjuk a kérdést. Pedig jól mutatott volna az Alaptörvényben a kutyafarkak újraszabályozása.

Ami történt – megtörtént: az állampolgárság felfüggesztéséről szóló jogszabály bekerült az Alaptörvénybe. Állítólag úgy érzi magát benne, mint hal a vízben. Hallom viszont, hogy a Magyarországgellenes aknamunkát folytató Ötödik Hadoszlop – egytől-egyig töről metszett kettős állampolgár – a LIBE ötfős vizsgálóbizottságától felbízattva az uniós alapszerződés 7. cikkét kezdte feszegetni jogállamisági aggályokat emlegetve a felfüggesztési törvény kapcsán. No-no, tisztelt kettős állampolgárok, no-no! Ott azért még nem tartunk, hogy uniós rohamcsapatok páros lábbal ugrándozzanak a magyar szuverenitáson!

A jogászok, a csűrés-csavarás mesterei újabban azzal az ásatag érveléssel álltak elő, amivel már Vitruvius, a nagy római építész is gyászosan leszerepelt, miszerint: „Ilyen dolgok nincsenek, soha nem is lesznek, mert nem voltak soha.” Egy neves nemzetközi jogász a felfüggesztési törvénnyel kapcsolatban odáig ment, hogy egyenesen azt mondta: „Annyira abszurd, mintha arról beszélgetnénk, milyen színű a kopasz angyalok haja.” Azért annyira talán mégsem. Nekem semmi bajom a kopasz angyalok hajával. Nekem a felforgatással,

a bomlasztással, a nemzetrombolással van bajom. Teljesen hidegen hagy, hogyan tapad a kopaszodó brüsszeli puccsisták fején a haj. Úgyhogy nagyon kérem a jogászcodókat, ne feszítsék tovább húrt! Nehogy a végén nekünk kelljen megkapargatnunk ezt a csűrcsavaros angyaltani érvelést és kiderüljön: két állampolgárságuk van nekik és nem annyira a jogok védelmezői ők, mint inkább a zűrzavar helyi szálláscsinálói. Nem kenyerem, hogy másokat fenyegetsek, de meg kell mondanom, ha ez bebizonyosodik, akkor a Nemzet kénytelen lesz tíz évre felfüggeszteni a magyar állampolgárságukat. Ezt senki nem akarja, ugye?! Szegről-végről jogász lennék magam is, én is láttam már karón varjút. Emberi jogok, polgári jogok, női jogok, kisebbségi jogok... blablابل! Hagyjuk a mellébeszélést, a köntörfalazást és a kertelést. E hármat hagyjuk! Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Vagy-vagy! Ahogyan vagy férfi valaki vagy nő, úgy vagy ennek az államnak a polgára, vagy annak. Az nem megy, hogy „ez is vagyok, az is vagyok, csak egy kicsit ügynök vagyok”. Vagy az talán jobban tetszene a jogászcodó uraknak, ha a bűnösöknek nem magyar állampolgárságát függesztenénk föl, hanem egyszerűen táblát akasztanánk a nyakukba, ahogy azt a fejlett Keleten csinálják, ezzel a felirattal: „*Inosztrannij agent*” – külföldi ügynök.

XXVIII. Ráolvasás a Névre

Hadd kezdjem a pénteki ráolvasást ma egy kis történettel: Trump elnök nem megy a hegyhez. A Denali hegyhez. A Denali hegy megy hozzá. Észak-Amerika legmagasabb hegycsúcsa letérdel előtte és megkéri, adja vissza neki korábbi amerikai nevét a még ennél is korábbi helyett. Nevezzék a McKinley-hegycsúcsot újra McKinley-hegycsúcsnak. Ha Amerika megint csúcson van – a mélypont csúcán – hadd vegye ki a részét ebből a csúcson levésből legmagasabb hegycsúcsa is!

Hasonlóképpen járult Trump elnök elé nemrég a Mexikói-öböl azzal az alázatos kéréssel, hadd lehessen újra Amerika-öböl, nem is tudja már, mikor nevezték őt utoljára így, pedig nagyon jólesne neki. A felséges uralkodó ovális tróntermében kegyesen meghallgatta a kéréseket, eunuchjaival megtanácskozta, mit tehet a panaszosok ügyében és – a tanácskozás végét meg sem várva – azonmód elrendelte átnevezésüket. Azóta már így is hívják őket az örök időben.

Nem fogják elhinni, pedig úgy igaz, ahogy mondom: nekem is elég régóta jár a nyakamra a Tisza folyó azzal, hogy nincs nyugta, mióta volt igazságügyminiszterem férje elragadta becsületes nevét és valamilyen Brüsszelből pénzelt pártocska politikai

kalózlobogójára tűzte. A Tisza szerint ez nem járja, folyó létére hovatovább már abban sem egészen biztos, lefelé folyik-e vagy visszafele. Ezért arra kér, terjesszem sürgősséggel – lehetőleg még ma éjjel – az országgyűlési kétharmad elé névváltoztatási kérelmét, hogy levethesse magáról a bemocskolt, lényétől idegenné vált Tisza nevezetet, és felvehesse a jelenlegi amerikai elnök makulátlan nevét – a Donaldot. Mint a „Tisza” név régi tisztelője, a Nemzeti Ellenállási Mozgalom nevében biztosítottam a Tiszát a magyaremberek megértéséről: mégiscsak túrhetetlen, hogy egy szuverén magyar folyó nevét valamilyen Brüsszellel szövetkező magyarellenes pártocská bitorolja el! Biztos vagyok benne, hogy a kétharmad helyt fog adni a kérésnek, úgyhogy nemsokára – hej, halászok, halászok! – Donaldnak hívhatjuk a Tiszát. Értelemszerűen a Tisza-menti helységnevek is változni fognak: Donaldlök, Donaldsüly, Donaldeszlár, Donaldzug, és így tovább. De ez már legyen a helyi főispánok, alispánok, kasznárok, tsz-elnökök és nagybirtokosok gondja.

Rendkívüli állapotban élünk, úgyhogy nincs ebben semmi rendkívüli. Helyek és intézmények nevének lecserélése újakra, utcák, terek, települések átnevezése, régi nevek törlése, még régebbiek visszatérése a száműzetésből – minden nagy átalakulás, forradalom, háborús megrázkódtatás, migránsválság kísérőjelensége volt. Hadd emlékeztessenek most csak a Múzeum körút átnevezésére Mehmed szultán útjára a Nagy Háború kellős közepén, 1915-

ben, vagy az 1936-ban Mussolini térre átnevezett Oktogonra, az 1938-ban Hitler Adolf térré átváltozott Köröndre, és az 1950 és 1956 között Sztálin nevét viselő Andrassy útra. A nevek előre-hát-ra-vissza-cserélődése újult erővel folytatódott az 1989-es első, majd a 2010-es második rendszerváltást követően, különösen pedig napjainkban, amikor a harmadik rendszerváltásra készülődünk, mert Brüsszel keresztshadjáratot indított a szuverén magyar demokrácia ellen, lábbal tiporva illiberális vívmányait, a magyarembereknek járó milliárdokat pedig kitalicskázva Ukrajnába.

Innen kell tehát nézni a nevek és elnevezések cserélődését, gúny- és ragadványnevek születését, a névosztásokat és névfosztásokat, névbitorlásokat és névtelenítéseket. Hallom, egyesek – tudjuk kik! – azon gúnyolódnak, hogy nem vagyok hajlandó számra venni a névbitorló brüsszeli pártocska bítang vezetőjének a nevét. A Tisza Párt van, de vezetője mintha nem is létezne. Pontosan erről van szó! Már a régi rómaiak azt tanácsolták, ne mondjuk ki ellenségeink nevét: *nomina sunt odiosa*. A nevek említése veszedelmes. Hogyne lenne veszedelmes, ha a név felidézésével viselője személyét is felidézük. Mintegy életre galvanizáljuk, erőt lehelünk belé. Igazi létezést tulajdonítunk a voltaképpen nem is létezőnek, súlyt a súlytalannak, jelentőséget a senkinek. Régi, sokat próbált rádióhallgatók bizonyára emlékeznek még rá, hogy a mentálisan leépült Kádár Jánosnak még utolsó beszédében is

gondja volt rá, nehogy kiejtse Nagy Imre veszedelmes nevét: „Az azóta elhunyt ember” – így írta körül őt. Szép megoldás. Nem olyan szép, mint a „volt igazságügyminiszterem férje”, de azért szép.

Az áruló szégyent hoz nevére, amely így már nem egy személy neve, hanem a szégyen allegóriája. A személyt elnyeli a nemlét. Aki a tisztátalan nevet valamilyen okból mégis kénytelen a szájára venni, inkább körülírással kerüli meg vagy gúnynévvé torzítva fejezi ki iránta megvetését. Gondoljanak a kereszténység legnagyobb árulójának a nevére. A „Júdás” nem a törölt és így tizenharmadikká vált apostol neve, hanem a Gonosz ezer nevéből az egyik: más néven ő a Kárhozat Fia. A politikai Gonosznak sem neve, hanem ragadványneve, gúnyneve van: „Brüsszel Peti”, „Ukrán Peti”, „Kicsi”. Nem valóságos személy ő, hanem hiedelemleány: az áskálódó Brüsszel bábja, háttérhatalmak arctalan kiszolgálója, Ukrajna talpnyalója, aki akkor boldog és elégedett, ha betehet a Jónak, ha megakadályozhatja, hogy a magyaremberek számára kórházak, iskolák, bölcsődék, ingyenkonyhák és hajléktalan szállások épüljenek. Olyan ő a hatalom világában, mint az ókori Egyiptomban Napisten ősellensége, Apophisz volt a mindennapokban: minden rossz, minden ártó szándék, veszély, baljós erő, betegség, halál gyűjtőneve. Az egyiptomiak rituális ráolvasással és megsemmisítéssel védekeztek ellene: papírra vetett nevét elégették. Pontosan úgy, ahogy most mi is tenni fogjuk, hölgyeim és uraim! Kérem, tegyétek, amit mondok.

Először is keressenek egy képet az Ellenség-ről, a kép alá pedig nagybetűkkel írják oda nevét: „Magyar Péter”. Ezt a képet mentsék el egy mapába és innen minden nap egyszer nyomtassák ki. A papírlapból csináljanak hengert, egy madzaggal jó erősen kötözzék össze, és vessék tűzbe. A pernyére tapossanak rá bal lábukkal, és köpjének rá négyszer. Így, minden nap egy teljes héten át. Mikor a tűzbe vetik, ezt mondják négyszer: »Igazhangú Turul-Isten – veled szemben Brüsszel!« Majd ezt: »Igazhangú Csurkaistván – szemben veled a New York-Tel-Aviv Tengely!« Ezt is négyszer. Végül: »Igazhangú Donald Trump fáraó – szemben veled ellenségeid, Grönland, Kanada és az EU!« Négyszer ezt is. Végül rögzítsék külön fájlban a magyaremberek mindazon ellenségeinek – férfiakkal és nőkkel – a nevét, akik a Haza elpusztításán munkálkodnak, legyenek bár holtak vagy élők, írják föl az apjuk és anyjuk nevét, és összes leszármazottjaik nevét is. Ezt is nyomtassák ki, és miután a listát leadták a Szuverenitásvédelmi Hivatalnak, vessék egy példányát tűzbe azután, hogy elhangzott Apophisz-Peti neve, és Turul-Isten védőszárnyait kiterjesztve megjeleníti önmagát. Ennyi. Mást nem kell tenniük. Térjenek nyugovóra és álmodjanak szépeket. Másnap arra fognak ébredni, hogy a rendkívüli állapotnak vége, a jogrend helyreállt, győzött a szabadság, az Ellenségnek se híre se hamva... Állj! Ki beszél? Ki mondja ezt? Milyen nevet írtak maguk arra a papírlapra?

XXIX. Ráolvasás a Rendre

A rendszerváltás előtti ősidőkben – idősebb rádióhallgatók emlékezhetnek még rá – együtt fohászokdtunk a Költővel: „Jöjj el, szabadság, te szülj *nekünk* rendet!” Elég sokáig jött, de eljött és 2010-ben megszülte. Az újszülött Rend kicsi volt, narancssárga és rücskös, de a miénk. Édesapja, a Hatalom kedvtelve nézegette magát a kétharmados parlamenti többség pelenkájában rugdalózdó kis haramiában. Édesanyja pedig a Gellért-hegy tetejéről meredt rá, magasba tartott kezében pálmaággal, a boldogságtól vagy a rémülettől szoborrá dermedve. Aztán, ahogy az már lenni szokott, az újszülött növekedésnek indult, és csak nőtt, nőtt – kinőtte a köztársaságot, az alkotmányt, a liberális demokráciát, a jogállamot, az Uniót és tizenötév alatt igazi bestia vált belőle. Illiberális, azaz kötözetlen bestia. *Ez az a Rend*, amely felnőve, a liberális káosz ellen vívott élet-halál harcban a kivételes állapot ércébe öltözött. A Történelem Angyala megint egyszer nem hagyott más választást a Szabadságnak, mint Belzebubbba üzni ki a Sátánt.

Széplelkű puhányok és doktrinér libernyákok máig nem értik, mi történt 2010-ben és történik azóta is. A Rend születését úgy fogadták, mint a világvégét. Hát az ő világuknak véget is vetett. Torz-

képet festettek a rendcsináló forradalomról, azzal riogatva országot és világot, hogy Magyarországon a demokráciának befellegzett, a szabadságjogoknak annyi, a jogállam feldobta a talpát. A hatalom kizárólagos birtoklásával rágalmazták a magyarembereket. De ahol szabadság van, ott szabadság van: a Sátán brüsszeli küldöttei egymás után vésztették el Belzebúbbal szemben a választásokat. A Rend ellen lázítókat, a fenekedőket és felforgatókat Belzebúb a szuverenitás vasdorongjával csépelte: „csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!” – kiabálták a magyaremberek. Így is lett. A sátánisták csak fogták a fejüket és egyre Brüsszelhez szaladgáltak. A Rend születésére nem találtak szavakat. A Rendet infernónak, diktatúrának, választásos autokráciának, ördög tudja, minek nevezték – *az, ha nektek az!* –, de bármit fogtak is rá, választással már nem lehetett megdönteni. Annyira megerősödött. Izmos lett, ruganyos, fényes szőrű, mint egy ketrecében föl-alá sétáló gyönyörű vadállat. Már csak a ketrecet – a jogállam ketrecét – kellett lebontani, hogy az igazi tettek mezejére lépjen. A sátánisták persze közben a Nemzet elveszejtésén munkálkodtak: migránskodtak, genderkedtek, ukránkodtak, Brüsszel szekerét tolták, szóval, tették, ami kell. Végül a felettük aratott győzelmet már a Holdról is lehetett látni. Aztán érkezett Trump Salvator Második Eljövételének nagy napja és a mi Rendünk Világrenddé szélesedett. Ettől fogva a sátánpártiak, a káosz ügynökei és más sárkány-

fogvetemények nyíltan a puccsizmus útjára léptek: ha – úgymond – nem ment választásos úton, szabályosan, megy majd hátra döféssel, orvul. Most azon mesterkednek, hogy puccsal távolítsák el az útból Belzebubot, aki mégiscsak a Rend legfőbb letéteményese és védelmezője a Szabadság Földjén. Így hát nincs mit csodálkozni azon, hogy eszközeik és módszereik egyre aljasabbá, egyre gátlástalanabbá válnak. A képlet egyszerű: minél szilárdabb, minél sikeresebb és elismertebb a Rend, annál inkább fokozódik a harc ellene. Ott gyalázzák Szent Szuverenitást, a magyarok legfőbb védőszentjét, ahol érik. Ott ártnak az Országnak, a Dicsőségnek és a Hatalomnak, ahol tudnak. Legutóbb például azt ünnepezték, hogy Brüsszel sátáni kacajjal a magyarrembereknek járó uniós milliárdokat kitalicskázza Ukrajnába. Hát jó, kacagjatok csak! Meglátjuk, ki kacag a végén! De legalább lehullott az álarc! Az egész Nemzet láthatja, kikkel kell Belzebubnak megküzdenie. Igen, hölgyeim és uraim, jól látják: a szarupatás Sátánnal! Nem hiába küldött rá nemrég száj- és körömfájást a Jóisten. De alaposan elszámították magukat, ha azt hitték, hogy a Rend meghátrál, és feltartott kezekkel megadja magát a Káosznak. NEM! Élni fog a *jus resistendi*-vel, az ellenállás Aranybullában lefektetett jogával, és úgy vágja pofán a Sátánt, hogy a NEM – a Nemzeti Ellenállási Mozgalom – adja Brüsszelnek a másikat. Persze szigorúan megmaradva a lojális együttműködés keretei között.

Rend nélkül nincs szuverenitás. Szuverenitás nélkül nincs rend. Ezért kell a Rendnek a szuverenitásrombolókkal szemben megkeményíteni magát. A Mennyországba befurakodott sátáni fel-forgatókkal szemben nix könyörület! Már a Költő megmondta: „Kemény a menny!” Nem hiszem, hogy a Rend keménysége ellen a Szabadságnak kifogása lenne. Mármint a *rendes* Szabadságnak. Rendellenes, rendbontó szabadságot azonban mi meg sem tűrnénk a Földi Paradicsomban!

Az elmúlt tizenöt évben – azt hiszem – kellőképp bizonyítottuk ország és világ előtt, hogy számunkra a szabadságnál semmi sem szentebb. Nem hiszem, hogy van még egy ország a földön, ahol ilyen szabadon lélegezhet az ember, mint nálunk! Ha a sátánpárti Nyugat káoszban szeret dagonyázní, tegye! Dagonyázzon! De ne kényszerítse ezt rá a rendszerető keleti népekre. Mi, türkök rendpártiak voltunk és vagyunk. De nem a tüchtig, pedáns, steril rendet pártfogoljuk, hanem a szent rendet, az isteni rendet. Mi abban szeretünk lubicokolni. Nálunk a szabadságra a Rend vigyáz. Rend Felügyelő. A legkörültekintőbb óvintézkedésekkel, a legszigorúbb rendszabályokkal bástyázza körül. Védi, ahol éri.

Ne feledjük: 2010-ben a magyaremberek a kalandot választották. A szabadság kalandját: a Rendet. A Rendre szavaztak. Rendes országnak nem is igen lehet más választása. Rend a lelke minden-

nek. A szabadságnak is. De mikor van valami rendben? Akkor, ha a helyén van. Ott van, ahol lennie kell. A szabadság azok kezében, akik a legjobban vigyáznak rá. Nem hiszem, hogy – az Emberiség Ellességeit kivéve – bárki vitatná, hogy a szabadság a mi kezünkben van a legjobb helyen. Úgyszólván a tenyerünkön hordjuk. Büszkék vagyunk rendpárti hagyományainkra, arra, hogy nemcsak a 2010-es, hanem az 1848-as fülkeforradalmárok is a Rend élharcosai voltak. Ismeretes, hogy a márciusi ifjak – Petőfivel az élen – nem a felforgatást, hanem a Rendet tűzték zászlajukra. A Rend forradalmát vitték diadalra. Mellesleg az oroszok által 1940-ben visszaadott 48-as zászlók között van is egy, amelyre honleányi kezek ezt a jelmondatot hímezték: *Pro Patria et Ordine*.

De tegyünk világossá valamit: számunkra a szabadság nem politikai, hanem rendészeti kérdés. A szent rendészeté. Az üdvrendtartásé. A szabadság – szent tárgy, amit ki kell vonni a közönséges dolgok köréből. Nem szabad mindenféle jött-ment idegeneknek, elfajzottaknak, bérenceknek és nyüzsgöncöknek kiszolgáltatni, hogy otromba kezekkel lerángassák az égből a földre, össze-vissza fogdossák, és szoknyája alá nyúlkáljanak. A szabadság nem lehet politikai alkuk tárgya, nem lehet a parlamentarizmus lábtörlője, tiszavirágéletű pártocskák játékszere. A szanszkrit „rita” szó szent rendet jelent. A szabadságot rituális tisztelet illeti meg. Oltárt kell emelni neki a Szuverenitás Kated-

rálisában, ahová a NEM minden igaz híve elzarándokolhat, hogy leboruljon a Szabadság szent színe előtt, és buzgó imádságot rebegjen a Rendért, a Szuverenitásáért és a Hataloméért.

Ha valaki esetleg nem ilyennek képzelte a Rendet, nem ilyenek a népet, „amely retteg, hogyha választ, szemét lesütve fontol sanda választ és vidul, ha toroz”, nos, azon nem segíthetek. Én pont ilyenek képzeltem. Nem is képzeltem. Ilyen vagyok.

XXX. Ráolvasás az átláthatósági törvényre

Mit csinálnak Magyarhonban? Ezt kérdezzetik tőlem, akárhol lépek fel mostanában pénteki ráolvasásaimmal a nagyvilágban. Ezzel a kérdéssel provokálnak a magyar szuverenitás ellenségei, amióta csak kezdetét vette nálunk az egészséges, jobbító szándékú társadalmi vita a közélet átláthatóságáról hongyülésünknek benyújtott törvénytervezet körül, és a patrióták baseballütő-keményességű érvekkel estek neki a hazátlanoknak, hogy örökre pontot tegyenek a népi-urbánus vita végére.

A Költő kérdésével kezdtem, a Költő válaszával folytatom: *Mit csinálnak? „Esznek, isznak, hadakoznak. // Szörnyűség! – No nem kell félni, // Csak szavakkal kardlapoznak.”* Én sem mondhatok mást: nem kell félni. Akinek nincs félnivalója, pláne rettegnivalója, aki nem él kettős állampolgári, pláne kettős ügynöki életet, aki nem folytat honellenes felforgató tevékenységet, pláne külföldi megbízók zsoldjában állva, annak nincs mitől félnie, pláne rettegnie. Kardlapozhat szavakkal tovább, serényen, ahogy eddig. De, aki veszélyezteti Magyarhon szuverenitását, aki a magyaremberek biztonságára tör és a biztonságukról gondoskodó államhatalomra kezét emel, nos, annak mostantól jaj. A Szuverenitásvédelmi Hivatal fogja megvizsgálni és letör-

ni azt a kezét, ha kell. Ne feledjük: „gyakran a szó dolgokat szül, // Gyakran a szó éles fegyver”. Éles, azaz veszélyes. Ölni is lehet vele. Elválni a Nemzet torkát. Hátulról a Haza hátába döfni. Mert erről van szó, hölgyeim és uraim, nem másról! A szavakból fegyvert kovácsoló Ötödik Hadoszlopról, a Külföld zsoldjában álló merénylőkről, puccsistákról és terroristákról, akik harminc guruló ezüstért árulják a Hont a globális háttérhatalom piacain, és akik mindig kaphatók egy kis galádságra, gyalázkodásra, rágalmazásra, hátbadöfésre, ha a Haza becsülete forog kockán. Éppen ez az – idegen befolyásolás, liberális véleménydiktatúra, felforgatás –, aminek a tervezett törvény véget akar vetni.

Ideje felébredni: veszélyben a Haza! Sőt, talán már a Hon is! A Hatalom Hona! Nem beszélve Honoluluról, a Maldív-szigetekről és a bordeaux-i szőlőbirtokokról! A Honvédőket lassan, alattomosan kezdi körbevenni – *circumdederunt* – az árulás, a luxizás, a végzet. Vészhelyzet van. A vészhelyzet különleges jogrendért kiált, a különleges jogrend kivételes állapotért, a kivételes állapot pedig rendkívüli biztonsági intézkedésekért. A nagy magyar honvédő polgárháború nulladik fázisában vagyunk. Egy a jelszónk – a béke! Békés megoldást keresünk a polgárháborúra. Úgyhogy fegyverbe! A mi fegyverünk is a szó, de a Törvény Szava, mely kérlelhetetlenül lesújt a Haza biztonságát veszélyeztetőkre. Előre ország népe, ne hátra! De semmi baj: a kormány a helyén van, én pedig a kormány

helyén. A hatalom nehéz terhe alatt. *Burden of Power*. Mert ez ad biztonságot a magyaremberek 99%-ának. És a magyaremberek 99%-a nekem. A maradék 1%-ot meg a hátamon is elviszem.

Most azonban első a stratégiai nyugalom! Ne hamarkodjunk el a nagytakarítást, amit régi időkben *csisztká*-nak – tisztogatásnak – neveztek. Várjuk meg, amíg a törvény elveszti törvényjellegét és vasdoronggá válik a végrehajtóhatalom kezében. Várjuk meg, amíg a törvény mögül előlép a nemzetmentő vezéri akarat és a közélet szűrkezőnájából semmi nem marad a digitális állam minden zúgba és résbe behatoló vallatólámpáinak reflektorfényében. A közélet mocsarának lecsapolása nem fáklyásmenet. Nem meglepő, hogy a mocsár lakói – külföldi ügynökök, fizetett brávók és önkéntes szabotőrök – máris micsoda világraszóló lármát csaptak a lecsapolási törvény miatt, jóllehet a Hongyűlés még el sem fogadta. Újabban ellehetetlenítési törvényként próbálják lejáratni, kiforgatni, rossz hírbe hozni. Pedig ezzel is csak maguk ellen tanúskodnak. Hiszen pontosan ezért – a mocsár ellehetetlenítéséért – alkották meg. Hogy külföldi ügynökök ne tehessenek föl többé olyan alattomos, kártékony, ártó szándékú kérdéseket a törvényes hatalomnak, amelyet a minap is saját fülemmel hallottam tőlük: „És ki fogja átvilágítani az átvilágítókat?” Hogyhogy ki, gyalázatosak?! A Törvény fogja! Én magam! Ha kell, még saját magamat is átvilágítom, és ha ne adj’isten ellenségre – ártal-

mas gondolatokra – bukkanok, ne gondolják, hogy elnéző leszek velük: ezzel a két kezemmel fogom kirángatni őket és kitekerni a nyakukat.

Háborúban állunk, még ha a háború nulladik fázisában is. Mármost mit jelent háborúban az ellenséget ellehetetleníteni? Megmondom mit: ártalmatlanítani, harcképtelenné tenni, kicsavarni kezéből a fegyvert. Ezt jelenti. És mi pontosan ezt tesszük. Vagy talán egyesek úgy gondolták, hogy az ellenségnek inkább lehetőségeket kellene adni? Vörös szőnyeget teríteni a lába elé és üdvivalgással fogadni, amikor csapataival a hatalomba bevonul?

Ne nézzük egymást totális idiótáknak. Még ha azok lennénk is. A Haza biztonságának veszélyeztetőit móresre kell tanítani. A haza biztonsága mindent felülír. És mivel a Haza egyedül az államhatalom kezeiben van biztonságban, azért az állam biztonsága még a Haza biztonságát is felülírja. Az állam biztonsága mindent visz. Különösen most, hogy nyakunkon a brüsszeli veszedelem! Az ellehetetlenítési törvény nem más, mint orvosság a brüsszeli áfium ellen. A biztonság a tét. Magyarország *biztonságiasítása*. Így mondják magyarul azt, hogy *securitization*! Röviden: szeku! Véget kell vetnünk a biztonságunkat veszélyeztetők rémuralmának, el kell venni tőlük a teret, ahol idáig szabadon gyalázhatták a nemzetet, következmények nélkül káromolhatták a Haza biztonságán őrködő hatalmat, éltethették a két polipot: Brüsszelt és Ukraj-

nát. Ha nem védjük meg biztonságunkat, akkor az, aki ma még csak körmei alól szedegeti ki késével a piszkot, holnap a kést a hatalom szívébe mártja. Aki pedig ma még csak azt mondja „Szlava Ukraine”, holnap azt fogja mondani: „Hadd legyünk ukránok mi is!” Ennek veszélyét fojtja el csírájában a törvény azzal, hogy minden közéleti szereplőt átvilágít: ki áll mögötte? ki bízta meg nemzetrombolással? ki pénzeli nép- és államellenes propagandatevékenységét?

Nem szeretnék prejudikálni, de élek a gyanúperrel, hogy még az ilyen ártalmatlannak látszó, de a közéletet igenis befolyásoló *pénteki ráolvasások*, mint ez is itt, az átláthatósági törvény hatálya alá tartoznak. Végére kell járni, ki áll a ráolvasások mögött. Milyen külföldi ügynököt takar a „szilakos” fedőnév? Munkatársaimtól úgy tudom, hogy egy Szilágyi Ákos nevű szerző áll mögötte, ami őszintén meglep, mert idáig úgy tudtam, Szilágyi Ákos New Yorkban él, virtigli patrióta, az ottani polgári kör megalapítója, akire biztosan számíthattam. De már semmin sem csodálkozom. Amikor a hajó süllyedni kezd, gyakran a leghűségesebb gályázók térde is megremeg, elhajítják az evezőlapátot és az egerutat keresik. Lehet, hogy tévedek, az is lehet, hogy egy másik Szilágyi Ákos – egy külföldi ügynök – akar megtéveszteni, de a lényegen ez mit sem változtat: a pénteki ráolvasásoknak ideje véget vetni. Ha életbe lép a törvény, a SZUVÉHÁ listájára alighanem a „szilakos” álnevű NGO is felkerül, és

megnyugtatóan tisztázódní fog, ki áll mögötte, ki finanszírozta idáig, hogy ráolvasás tárgyává tegye pénteki rádiós ráolvasásaimat, közröhej tárgyává a közröhej tárgyat, kifigurázzon, és ezzel rombolja a vezéri állam tekintélyét, végeredményben: veszélyeztesse a Hazát. Mindenesetre már most szeretném tisztázni, hogy én nem ismerek semmiféle szilakost, ezekhez a ráolvasásokhoz semmi közöm, soha nem adtam semmiféle szilakosnak megbízást paródiák írására, a közélet befolyásolásra. De a törvény – törvény. Rám is vonatkozik. Kerüljek fel a SZUVÉHÁ gyanúsítottjainak listájára, ha muszáj. Nem bánom. Járjanak el velem szemben is a törvény teljes szigorával, vessenek alá a legszigorúbb vallatásnak, fülembé forró ólmot öntsének, legyen az új, az énekes Vazul, tiltsanak el a pénteki rádiós ráolvasásoktól, akkor sem mondhatok mást: szilakos nem én vagyok! *Je ne suis pas szilakos!* Keresétek tovább az átkozottat! Hajrá Ellehetetlenítési Törvény! Hajrá Pénteki Ráolvasások!

XXXI. Ráolvasás a ketrekszabadságharcosok klubjára

Tung Tung Tung Tung Tung Sahurt! Elnézést hölgyeim és uraim, hogy ma ezzel kezdem, de fel kell készülnünk a jövőre! Skibidi-skibidi-drop-drop! Az ám, hazám! Nem lehet ám mindig a Hankó Rádióban a „Nincs-jobb-dolog-a-világon-mint-magyar-nak-lenni” nótacsokrot hallgatni. Nyakunkon a TikTok-nemzedék! *TikTok rules the word*. Úgyhogy ma más vizekre evezünk! Sötét babiloni vizekre. Kérem, kövessenek!

Mindenekelőtt köszönöm a Skibidi-Toilet-Drop-Drop TikTok-Rádió meghívását! Másfél órára én leszek most a szkibidista G-Man, tudják, az a vécékagylóból előbukkanó vigyorgó férfifej... hogyhogy nem tudják? Ezt tudni kell! Tavaly a budapesti mém-múzeumban is vetítették a hetvenhét részes mém-sorozatot, amit már több, mint hárommilliárd ember látott a bolygón, és indonéz, olasz, spanyol mutációja is van.¹ De most mi jövünk – magyarem-

---

1 Az a boomer, aki egyszer sem találkozott még a neten a Skibidi Toilet mém-sorozattal, bár ez lehetetlen, kérérik fáradjon el a budapesti Mém Múzeumba vagy fáradjon fel a <https://www.youtube.com/watch?v=uO-Avgzd8M6Y> linkre, ahol mind a 77 mémet megnézheti, akár egyvégtében is. (Pénteki Ráolvasók Köre)

berek! Szégyen és gyalázat, hogy idáig nem igazán voltunk rajta a világ mémtérképén. Hát most már rajta vagyunk! A szuverenitásunkon esett csorbát kiköszörültük. Skibidi skibidi drop drop! Ezt a vécékagylós mémkaraktert különben mintha rám szabták volna. Szóval, én leszek a G-Man, maguk meg a rádiófejűek, a hangszórófejűek és a képernyő-fejűek. Jó lesz így? Nem lesz? Hogyhogy? Maguk is G-Man-ek akarnak lenni? Na ne marháskodjunk! Különben is, világtörténelmi perspektívából nézve ez édesmindegy. Elég, ha annyit tudnak, hogy Magyarország támadás alatt áll. Tizenöt éve támadás alatt. Amióta hatalmon vagyok, veszélyben a Haza. Miért? Mert a Jó mágnesként vonzza a Gonoszt. Minél több jót csinál, annál vehemensebben támadja, ostromolja őt. Most is mit látunk? Sunyin, váratlanul ránk támadtak Brüsszel bolygóközi pribékjei. A sorosfejű, migránsfejű, LGBTQ-fejű idegenek után nyakunkon az ukrajnafejűek is. Quosque tandem? Szkilki zs mozsno? Egyik veszélyhelyzetből ki, a másikba be! Eljött az idő. Valakinek ki kellett nyújtania védőkarját a támadás alatt álló kisnyugdijasok, kisgyermekesek és kismilliárdosok fölé. És önök tudják, ki ez a valaki. Igen, a SzuverÉN. Rövidebben: ÉN. Ezzel is erősödik az ország szuverenitásának bicepszje. Szuverenitásindexünk eddig is csúcokat döntött. Kínai-orsz csúcokat. Igaz, a magyar boldogságindex nem döntött csúcokat, de mint a mondás tartja: szuverenitás – fél boldogság.

Úgyhogy ennyi a zsebünkben van már boldogságból is.

A támadást el kell hárítani. Vissza kell verni. Meg kell hiúsítani. Ellentámadással kell válaszolni rá. Háború a háború ellen. A béke összes frontján. A virtualitás frontjain különösképpen. Indulj, büszke trollhadsereg! Rajta, hú komment-légió! Digitális ketrekszabadságharcosok, készüljétek! Tralalalala! – miénk a Köztér! Százezer TikTok-harcos többet ér ma egymillió sótlan szakértőnél és jogászkodó savanyújóskánál! Nemzetközi Büntető Bíróság, mi? Az kéne nektek?! Hát még mit nem?! Jó lesz büntetőbírósnak a miénk is, az elé álltok majd, ha eljön a számonkérés ideje a Szuverenitásvédelmi Hivatal ítélőszéke előtt. De addig is: el a kezekkel a Nemzet átláthatósági törvényétől! A Haza nem eladó! Skibidi-toilet drop drop! Sivítsanak a drónok! Süvítsenek a rakéták! Robbanjanak a bombák! A küblifejű ketrecharcos nem adja meg magát. Nem olyan vécékagylóból faragták! Akkor sem, ha cigánygyerekek potyognak az égből!

Zoomer vagy? Én zoomer vagyok. Nem koromnál, hanem világtörténelmi szerepemnél fogva. Az első és utolsó zoomer. Az Omega és az Alfa. Mi, zoomerek félszavakból megértjük egymást. Te azt mondod: Tung Tung Tung Tung Sahurt, én azt mondom: Skibidi dop dop dop yes yes. Minket az új világra készítettek fel. Mi vagyunk azok, akik látták a szkibidista patrióták és az amerikai Bombardino

Crocodilo fölemelkedését! Látták naplementekor a vityorgó vécékagylófejek vad vágóját az online ugaron! Látták a köztvé-fejű nindzsát, kezében vécepumpával, ahogy a hangszórópofájú brüsszelita fenevadat csépli. Minket tettekrezsésre neveltek. Mi veszélyesen szeretünk élni. A közösségi oldalak örök háborújában. A háború – a veszélyek hazája. Mi már a felhőben lakunk. Onnan hoztuk le a Hazának a ketrecszabadságharcosok klubját. Mi, zoomerek többször konzultáltunk a nemzettel, mint előttünk az összes többi nemzedék együttléve. Mi minden nemzeti konzultáción letettük a magyaremberek voksát a szuverén nemzeti agyrohasztás mellett. Mi elsőként a világon létrehoztuk a Szuverén Agyrohasztáskutató Intézetet. Agyrohasztásban verhetetlenek vagyunk. Nekünk már a szuverenitásunk is agyrohasztó! Jól rohaszt, aki nálunk rohaszt! Ohio Skibidi Szigmapéter Vargáné skibidi drop drop rizz Júdás takarodj! Boomereknek ez persze magas. De nekik nem is kell érteniük. Ne erőlködjenek! Előbb fáradjanak be az Agytalanítóba, aztán nekik is minden érthető lesz majd. *Décervelage! Décervelage!* – ahogy drága jó édesatyánk, Übü Papa énekelte jó száz évvel ezelőtt. Mert már akkor is voltak bátrak, akik mertek! Übü Papának saját mém-gyára volt: a Merdre Művek – a világhírű szahar-taposó! Emlékeznek? „*Brainrot, ha mondom, segít a gondon!*” És segített is. Ma már természetesnek vesszük, hogy minden dolgozó embernek jár egy kis digitális agyrohasztás, lega-

lább így, hétvégén, péntektől kezdve. És ami jár, az jár. Ne csak mindig a munka, jöjjön néha egy kis önfelédtszórakozás. Nem lehet mindig Carl Schmittet, Gramscit és Mencius Moldbugot olvasni.

De hagyjuk is ezt! Nincs idő a nosztalgiázásra, az ellágyulásra. A tegnap tegnap volt. Ma viszont ma van. Rohamra ketrecharcosok! Kaszaboljátok az emberi faj ellenségeit! Skibidi skibidi drop drop! Listázzátok az átkozottakat! Már a levegőben szedjétek le az összes szárnyaló gondolatot! Tiporjatok ki minden lúzerséget, önzetlenséget, jószándékot, teszetoszaságot az emberi faj veteményeskertjéből. Bravó! Bravó! Bravó! Betonozzátok le a világot! Pokolba a színekkel! Egyetlen virágszálnak, egyetlen virágsziromnak se kegyelmezzetek! Ne virágozzon ezer virág! Egyetlenegy se virágozzon! Az igazi harcos még a virágok szagától is irtózik! Skibidi skibidi pfuj pfuj! Le a sokszínűséggel, az esélyegyenlőséggel, a befogadással! Nix DEI! Hajrá skibidi-toilett! Hadd lássa az egész világ, ahogy a szivárványvadász büntető osztag, a büszke komment-légió és a sokasodó trollhadsereg hegyen-völgyön át menetelve virtuális lézerpajzsán döngeti ki: skibidi dropp! skibidi dropp dropp! Harsogjon a szuverenitás örömdózája: *Everybody Wants to Rule the World!*

Egy mindenkiért – mindenki Egyért! Koprosz, Szkatosz, Aramisz! És hova lett Skibidi hős lovagja, d'Artagnan? Itt van, itt van, épp csak kifújja magát.

Most szabdalta miszlikbe az ukránok kémhálózatát. Jó, de mi van, ha a hálót a puccsista korcsok újraszövik? Semmi. Akkor atomot kapnak a fejükre Skibidi-Medvegyevtől Moszkvából! A szív végül mindig legyőzi a pénzt, és ennek a Skibidi-Medvegyevnek nagyon nagy szíve van. Nem számít mikor, hol, kivel, miért! Csak a harc számít! *Mein* harc! Ahol háború van, ott háború van. Látják, most is haditanácsot tartunk a Szuverenitás fellegvárában, az Ita-Vita-Karmelitában... De mi ez? Mintha valaki lantot pengetne és szavalna a fellegek mögül: *Sűrű, setét az éj, dühöng a déli szél, jó Budavár magas tornyán az érckakas csikorog élesen...* Á, csak a tamburás öregúr! Oké, boomer-apó! Most nem érünk rá lantpengetést hallgatni. Más mémek járnak! Tung Tung Tung Tung Tung Sahurt! Shit-shit-hurrá! Egy hét múlva jövünk a következő agyrohasztó folytatással! Addig is: *trash*, alkoss, gyarapíts – s a Haza éjbe merül.

XXXII. Ráolvasás

Magyarország Nobel-díjára

Fivéreim és nővéreim! Kolozsvárról, a Kossuth Rádió stúdiójából szól hozzátok a miniszterelnök. Ne kérdezzétek, melyik: a Kárpát-medence miniszterelnöke. Jelentem, csapataink a béke frontján újabb hatalmas győzelmet arattak: Magyarország Nobel-díjas! Megint egy győzelem! Megint egy csengő stockholmi arany! Az ember csak kapkodja a fejét! Gratulálok a díjhoz, Magyarország!

Vegyük le most politikai szemüvegünket, és tegyük fel a piros-fehér-zöldet. A nemzetit. Ne azt nézzük, ki kapta és mire kapta azt a Nobel-díjat, hanem azt nézzük, hogy magyaremberek kapta, még-hozzá vidéki magyaremberek. Ha úgy vesszük – és mért is vennénk másként? – a falusi Magyarország. Hatvanpusztától Felcsútig. Ezért van, hogy annyira nem értik ezt a mostani Nobel-díjat a belvárosi flasztercsávók, akik száz éve egyfolytában a sátántangót járják a magyar vidék csontjain. Nemzeti szemüvegen át nézve a Nobel-díj üzenete egyértelmű: azt üzeni a belvárosi flasztercsávóknak, hogy vége, elég volt a sátántangózásból, kotródjatok a Brüsszeletekbe! Él Magyar Ugar – áll Buda még!

De nézzük, mivel érdemelte ki a Nobel-díjat ezúttal Magyarország? Nos, mi – a történelmi vég népe vagyunk. Isten Országát építjük mindannyi-

an. Ahhoz pedig, hogy ez az Ország feltáruljon a világ előtt, elengedhetetlen az Apokalipszis! Mindenki emlékezhet még rá, milyen vére menő viták folytak nálunk arról: lehetséges-e Apokalipszis egy országban vagy csak világméretekben, az egész földgolyón egyszerre? A sátánpártiak, az Apokalipszis ádáz ellenségei azt akarták bebeszélni a magyarembereknek, hogy nem, ez nem lehetséges. Mi, magyar apokaliptikusok, Isten Országának kőművesei kitartottunk az Igazság mellett és azt hiszem, az elmúlt tizenöt évben alaposan rácăfol-tunk a sátánistákra. Magyarország hétmérföldes léptekkel halad az *Apokalipszis útján* – Isten Országába felé. Ezek után ki más kaphatta volna a Nobel-díjat, mint mi?!

Nagyon remélem, hogy a Nobel-díj egy időre a Sátán-Párt torkára forrasztja a magyargyűlöletet, az apokalipszis-káromlást és a szlavaukrainyezést! Mi addig is adjuk át magunkat az önfeledt ünnepelésnek, osztozzunk mindenkivel, aki megérdemli, a nagy magyar sikerben. Trump elnök feltétlenül megérdemli, és én szívest-örömost osztoznék is vele, de most nem áll szóba senkivel: ő – mint az egész világ tudja – Béke-Nobelre várt, de háborúpárti stockholmi leninfiúk cselszövése meghíúsította várakozását. Zelenszkij meg, Trump háta mögött, most jót röhög a markába. Pedig a nyugati világban ma Trump az egyetlen, aki Kant Örökbékéjén dolgozik. Talán nem tudja, de teszi. Így hát ő is az Apokalipszis napszámosa. Aljas húzás volt

a leninfiúktól így elrontani egy olyan ember örömet, akiben hatalmas humanitárius szív dobog, és pusztá akaratával már eddig is háborúk hegyeit toltá arrébb a világban. Ezért nem maradt ideje a Nobel-díj hegyének elmozdítására. Sebaj, ha ilyen ütemben haladunk az Apokalipszis útján előre, jövőre meglesz az is.

Lehet, hogy Krasznahorkai – ugye jól mondom a magyar versenyző nevét? – még nem tartozik a mi mag-szavazóinkhoz, nem egészen a miénk – nem is kell, hogy mindenki a miénk legyen, mi apokaliptikus politikai párt vagyunk, nem totalitárius –, de a Nobel-díj a miénk: begyűjtését mag-szavazóink az ország győzelmeként, a falusi Magyarország feltámadásaként, az Apokalipszist építő magyar nép wassalberti tetteként ünneplik.

Mindenesetre hála és köszönet illeti a kozmopolita vidéki magyar szerzőt, hogy a véghajrába mindent beleadva, a Nobel-díj kategóriában megszerezte Magyarországnak a legújabb aranyat. Úgy tervezzük egyébként, hogy jövő tavasszal, még a megnyert választások előtt, egy torinói ló hátán fogja őt köszönteni a köztársasági elnök a Hősök terén.

Magyarország megint olyan teljesítményt tett le a világ asztalára, amitől az beszakadt. Ezzel szemben a világ egyelőre nem túl sokat tett le Magyarország asztalára. Úgyhogy egy repedés nincs rajta. De hagyjuk a méricskélést az öröm önfelelt

óráiban! Egy a lényeg: megint Magyarország áll a dobogó tetején. Nem számít, ki hány sort olvas el majd *A magyar nemzet biztonsága* hosszú mondataiból, csak az számít, hogy büszke legyen irodalmunk legújabb Puskás Öcsijére! Nekünk már két Puskás Öcsink is van az irodalomban, és mindkettő apokaliptikus. Biztos vagyok benne, hogy a Jóisten segedelmével ennél is több lesz. *Lesz*, mert – hogy a rakodópart alsó kövén ülő Költőt idézzem – „csak ami lesz, az a virág”. „Ami van, széthull darabokra.” Mi ezen dolgozunk.

Hajrá, magyar írók! Mindent bele! Alkossatok Nobel-díjas műveket!

XXXIII. Ráolvasás a tényekre

Mondj igazat és betörök a fejed. Hazudj, mint a vízfolyás, hordj össze hetet-havat, és megsimogatják. Talán még barátságosan meg is búboznak érte. Ez a kettős mérce, hölgyeim és uraim! Ez az, ami nálunk nem megy. Lehet, hogy Brüsszelben megy, Kijevben megy, a liberális Nyugaton megy, de a türk demokráciákban – Kárpát-medencétől a Magas Hegységig – az igazmondás megy. A köntörfalazást nem tűrő, egyenes beszéd. Nyílt szó, födetlen paccok. Mondj igazat és megdicsérnek érte, talán még kitüntetést is kapsz. A magyaremberek szemében a hét politikai főbűn élén a hazugság áll. Ők is azt mondják a politikusaiknak, amit Vojtina mond arscicájában: „Költő hazudj, de rajt’ ne fogjanak!” és „győzz meg, hogy ami látszik, az való”. A hazug politikust errefelé hamarabb utolérik, mint a sánta brüsszeli ebet. De nemcsak utolérik, hanem ki is csavarják kezéből a kettős mércét és jól elagya-bugyalják vele! Úgyhogy vigyázzanak az ügyeletes rettegők, a kettős mérce bajnokai, még ha lepedőakrobaták, akkor is, mert könnyen leeshet fejükről a bajnoki koszorú! Sőt, ha nem vigyáznak, akár még a fejük is!

Mindenki láthatja, mi megy ma idehaza. Két dolog megy: a keverés és a kavarás. Továbbá még a

sunnyogás és a mellébeszélés. Ez megy, ahelyett, hogy megrázná végre valaki azt a lepedőakrobatát, mint Krisztus a Vargánét, és nekiszegezné a kérdést: „Te henteregtél azon az ágyon éji 12-től hajnali 5-ig, amíg a Nemzet a brüsszeli vágóhíd felé hajtva bógött, vagy nem te?” Mert ez itt a kérdés, hölgyeim és uraim! Nézzék, mi nem vagyunk ágyrajáró lepedőakrobaták, sem szexmániás kiskakasok, kinőttünk az akrobata-mutatványokból: nix szex, nix ágyrajárás, nix bekamerázott hálószoba! Nincs mitől tartanunk. Ami a szívünkön, az a szánkon! Úgyhogy kígyót-békát kiáltva, e helyről is felszólítom az ágyrajáró inkubust: ne képzelje magát fordított John Lennonnak, aki arról énekel Yoko Onoval az ágyban, hogy adjunk egy esélyt a háborúnak, ne keserítse tovább a Nemzetet, ha már – brüsszelita létére – nem az ukrán választásokon indul, hanem a magyaron.

Nem, hölgyeim és uraim, akárhogy legyen is: ló mellé nem lehet pacsirtát fogni. Tényeket nem lehet kamuközvéleménykutatósi adatokkal cáfolni. Még igaziakkal is nehéz. A közvélemény olyan, mint a futóhomok. Vagy olyan, mint a nádszál, hajladozik össze-vissza. A magyaremberek azonban nem hajlik sosem. Nem hajlik és átlát a szitán. Nem-et mond a kamuközvéleményre. A tényekre viszont szívből jövő, hatalmas kamuigen-t. Nem engedi magát belerángatni a választási kampány latrinájába. A kormány legfőbb szövetségese a valóság! Az igazságról – különösen mióta a washingtoni Fehér

Házban lakik –, nem is beszélve. Lehet persze viccelődni a NER-en, lehet szuvéházni, nerezni, tek-ezni – bár személy szerint én senkinek sem ajánlom, nehogy a végén még a tényekkel gyűljön meg a baja –, de választások előtt megnyert választásokat nem lehet meg nem nyertté tenni. A valóság ebben nem ismer tréfát. Csak a tényeknek higgyenek! Tudom, tudom: hinni a templomban kell. Ámde a tények templomában! Hálát kell adni a tényeknek, le kell borulni a tények előtt, imádkozni kell a tényekhez. Mert a brüsszelita kamuellenzék ellenfele nem a magyar kormány, hanem a magyar tények. Míg ők hadilábon állnak a tényekkel, mi puszipajtások vagyunk velük. A tényeket nem lehet legyőzni. A tényeket és Oroszországot. Ez is tény. Régen rossz, ha a tényeket tehetetlen lúzereknek nézik és packázni próbálnak velük. A tények ezt nagyon nem szeretik. Mindegy mivel jönnek, leleplezésekkal, saját tényekkel, alternatív tényekkel, a Haza nem fog engedni a megtévesztésnek és a zsarolásnak. Ez tény. Brüsszel nem tény, Grönland nem tény, Kijev nem tény és nem is lesz soha! Az áprilisi választás tavaszi cappriccioja arról fog szólni: bedugja-e Magyarország a fejét a brüsszeli hurokba és hagyja magát az ukrajnai vágóhídra vonszolni vagy elbődül és fellázad a neki szánt áldozatsors ellen.

Tény, hogy amióta két valóságban őrlünk, egy offline-ban és egy online-ban, a gyalázkodó oldalakon ömlik a magyaremberekre, családokra, főpapokra, kisnyugdíjasokra, digitális patriótákra a

trágyalé. Nincs mit tenni. Nem pörölni – félreállni, letörölni. Ilyen világban élünk. Brüsszel helytartói gyalázkodásból és mocskolódásból csillagos ötösre állnak. Lelkük rajta. Már ha nem vitte el időközben az ördög. Náluk azon megy a vetélkedés, ki tud nagyobbat köpni, nagyobb gorombaságot ellenfele fejéhez vágni, nálunk azon megy, kiben van több megértés, több tapintat ellenfele iránt. Mi még ádáz ellenfeleinkkel is a békés egyet nem értés lehetőségét keressük. Keressük reggel, keressük délben, keressük éjjel. Más kérdés, ha nem találjuk. Mert vannak esetek, amikor nincs békés egyet nem értés. Nincs békés egyet nem értés mondjuk, Brüsszellel. Nincs békés egyet nem értés Kijevvel. Nincs békés egyet nem értés – már ne is haragudjanak meg érte – a halál vámszedőivel és a háború kutyáival. Nincs, mert nem lehetséges. Mert döntened kell, kinek az oldalán állsz: az emberek oldalán vagy a nememberekén. A valóság az emberek oldalán áll. Ugyancsak az emberek oldalán sorakoznak fel a tények. Úgyhogy mi is ott állunk, az emberek mellett, mert valahol mégiscsak emberek vagyunk mi is, még ha különös vágású emberek is! Igen, néha talán kicsit erőteljesebben fogalmazunk a szokottnál, elküldjük az emberek ellenségeit melegebb égtájakra, de egyáltalán nem azért, hogy benevezzünk a trágárkodási versenyfutásba. Nem fogunk sportágot csinálni a közbeszéd összerondításából. Erről ne is álmodjanak! Magasra emeljük a tiszta közbeszéd zászlaját! Elérhetetlen magasságba! Egy biztos: mi

az emberek oldalán állunk. A kérdés inkább az, ki-
nek az oldalán állnak a nememberek? Mert csakis
ezeknek a torz lényeknek, féregnyúlványoknak, te-
tűpetéeknek, poloskáknak juthatott csavaros eszé-
be, hogy amikor mi keményen néven nevezzük az
igazságot, akkor ők „fasisztoid dehumanizációról”
böfögjenek. Akarom mondani: röfögjenek. Ponto-
sabban talán: ugassanak. Tudod, ki dehumanizál?!
Az! Az édes, jó! Már hogy lehetne nemembereket
dehumanizálni? Nézzenek már kicsit magukba ott
Brüsszelben! Vagy már nem is emberi rugóra jár
a hüllőagyuk? Ismernek, tudják, hogy én mindent
megértek, mindent elfogadok, mindent tudomásul
veszek, de ami sok, az sok: a kettős mércének is
van határa!

Olyan nincs, hogy amiért Amerika ma suba alatt
elismerést kap Európától, azért Magyarországot
lármásan megbélyegzik. Hol maradnak a tények,
hölgyeim és uraim?! Mi lenne, ha Brüsszelben is
felnőnének végre az igazsághoz?! Mi lenne? Talán
nem is lenne Brüsszel! De még nem itt tartunk.
A kamuközvéleménykutatások számsorok tol-
dott-foldott szóttesével próbálja letakarni az Élő
Igazságot. Csakhogy a szóttes alól kilóg az Igazság
lólába. Ez az, ami megnyugtat minket. Mi nem ro-
hangálunk örjöngve az országban mint a mérge-
zett egér. Soha nem voltunk még ilyen nyugodtak.
Biztosra megyünk. Tudjuk, hogy az Igazság csak
csak olyan választásokat ír ki, melyeken a hazugság
nem győzhet. Úgyhogy csigavér! Ragadjátok meg

nyugodtan, pontosan, szépen a gágogó brüsszeli hazugság nyakát és méltóságteljesen tekerjétek ki! Akkor majd nem lesz több gágogás. Az Igazság a sarkára áll, csipőre teszi a kezét és ráripakodik a hazug világra: *Fiat iustitia, pereat mundus!* Nem fogja megengedni, hogy a transznacionális tőke a markába röhögjön és Ukrajna vigye el a magyaremberek pénzét. Még akkor sem, ha cigánygyerekek potyognak az égből, kezükben kettős vécékefével!

XXXIV. Mégis és Csakazértis

A ráolvasó epilógja

Mi értelme ezeknek a pénteki ráolvasásoknak, kérdezik tőlem gyakran. Semmi. Ne az értelmet keressék bennük, hanem azt, ami az értelmén túl van. De mi van túl rajta, ha az értelem a huszadik század derekán elfüstölgött a világból? Ha egy értelmét vesztett világban élünk, hogyan lehet az értelmén tovább lépni? Sehogy. Persze, kéretik az értelmet nem összetéveszteni az ésszel. Észből több is van: kalkulatív-piaci ész, bürokratikus hatalmi ész és tudományos-technikai ész. Az ész azonban nem ad értelmet a világnak. Ésszel még az ész ésszerűségére sem lehet rákérdezni, nemhogy értelmére. A világ tökéletesen ésszerű lehet, anélkül, hogy fikarcnyi értelme lenne. Felmerül hát a kérdés: mivégre teszünk akárcsak egyetlen lépést is ebben az értelemtől elhagyott világban?

A „mivégre” kérdésére két értelmetlen válasz adható, melyek megtévesztő módon szinte azonosnak látszanak egymással. Az egyik válasz harcias, hangzatos, érzelmektől fűtött: *csakazértis!* Így, felkiáltójellel. A másik válasz halkabb, békésebb, tompább: *mégis*. Vagyis *annak ellenére*, hogy tudom, nincs értelme, *mégis* csinálom, megteszem, elvégzem. Teszem, mert mást nem tehetek. Teszem, mert ember vagyok, és *tartozom* ezzel azoknak, akikhez tartozom, akár nem élnek már, akár

most élnek, akár még csak ezután születnek meg. Ezzel a nekik tartozással tartozom magamnak. Ezt jelenti a *mégis*. Akkor is, ha a tartozás neve: ráolvasás. Ráolvasás a ráolvasásra: a gúzsba kötő, agyat, nyelvet megbénító fekete mágia megkötő hatalmának feloldása a nevetés fehér mágiájával.

Térjünk vissza kiinduló kérdésünkre: mivégre? *Mégis* mi értelme volt heteken, hónapokon át egy istenektől elátkozott Szüsziphosz szívósságával, zokszó nélkül görgetni fel egyik politikai ráolvasás-paródiát a másik után a hatalom üveghegyének tetejére, tudván-tudva, hogy mihelyt felér, már kezdhetem is letről az egészet újra. Pontosan ez volt az értelme: megmutatni a végtelen különbséget *Mégis* és Csakazértis között. A *Mégis* a közember – *homo politicus* – nevető válasza a hatalom emberének tekintélyelvű, félelemkeltő, fogcsattogtató csakazértisezésére. A nevetés mindig közöséget képez, kórus-jellegű, egyesíti az embereket. Karnevalizálja az abszolutisztikus hatalom terét. A szabadság *politikai* levegőjét viszi ebbe a térbe, amivel lelohasztja a hatalom fallikusan meredező magabiztosságát, harsány jókedvét, nevetségessé teszi félelmetes komolyságát. A *mégis*-ráolvasás nevetése mozgósítja a politikai beszéd maradék értelmét a csakazértis-hatalom ráolvasásainak totális értelmetlenségével szemben. Szeget szeggel – paródiát paródiával. A *Mégis* a hatalom nélküli ember alapállása, aki a hatalommal szemben a parrhészia erényét gyakorolja. A csakazértis – a

hatalom emberének alapállása, aki mindent csak akarni képes. Értelmetlenség volna azt kívánni a hatalomtól, hogy ne akarjon semmit. De egyáltalán nem értelmetlenség azt kívánni tőle, hogy a lehető legkevesebbet akarja és hogy ne magát akarja.

Csakazértis-Magyarországról jövök, a csakazértis-szuverenitás, a csakazértis-alkotmány, a csakazértis-demokrácia földjéről, a csakazértis-nekünk-van-igazunk honából, ahol a csakazértis-milliárdosok és a csakazértis-közmunkások szelíden elidőznek a Szuverén szívében, ahol úgy terem a csakazértis, mint számartövis a futóhomokban. Egy-két magyar összehajol a mikrofonnál és keservesen, ihletetten *csakazértisezik*. Főleg az egyik. Vérében van a *csakazértisezés*. Csakazértis nagygyá tesszük Magyarországot! Csakazértis elfoglaljuk Brüsszelt! Csakazértis jól megy a gazdaság! Csakazértis minket csodál az egész világ! Csakazértis megcsináljuk (mindegy mit). Magyarország, ahogy ma kinéz a világ szemében, nem tettekben és teljesítményekben, hanem Csakazértis-mondásban nagy. Ha létezne Csakazértismondó-világbajnokság, egészen biztosan a magyar miniszterelnök állna abszolút győztesként a dobogó legfelső fokán.

De *csakazértis* megcsinálni valamit és *mégis* megcsinálni nem ugyanaz. A „csakazértis megcsináljuk” azt jelenti, hogy valójában nem csináljuk meg, mert nincs erőnk, tehetségünk, bátorságunk hozzá, mert nem áll érdekünkben megcsinálni, viszont nagyon-nagyon *megmutatjuk*, hogy meg-

csináljuk. Ezzel a grandiózus nagyotmondási mutatvánnyal egyrészt elfedhetjük, hogy a megcsinálásához gyöngék, kicsik, gyávák vagyunk; másrészt a „csakazértis megcsináljuk” görögtüzes retorikai kulisszája elrejtí a közönség szemei elöl, valójában mivel is vagyunk elfoglalva, milyen pitiáner, önző, teljesen magánérdekű dolgok „megcsinálásával”. A Csakazértis hősi vértzetbe öltözteti az alkalmatlanságot, a tehetségtelenséget, a gyávaságot és az alamuszi haszonlesést.

Két Magyarország van: a hatalom Magyarország – a Csakazértis-Magyarország, és a politikai Magyarország: Mégis-Magyarország. A hatalom csakazértiskedik, hősileg kardjához vagy furkósbotjához kapkod, szemeit kimereszti és fejhargon fenyegetőzik vagy ígéretet. Ígéreteit szinte meg sem lehet különböztetni fenyegetődzéseitől. A Mégis nem fogadkozik, nem esküdözik, nem vágja hősi pózba magát, szótlanul nekilát, hogy megcsinálja, amit kell. A Csakazértis – a hatalom harci szólam. Annál harciasabb, minél tehetetlenebb. Ezzel szemben a Mégis a politikai társadalom ellenállása: hol néma ellenállása, hol hangos, hol – mint ma – egyre hangosabb. A hatalom nem győzi harcias csakazértisekkel beléfojtani a szót. De ilyenkor már késő. Ha a Mégis szava megjön a politikában, ha az Ország képessé válik lerázni magáról a Csakazértis-hatalom bénító varázsigáját és megszabadulni bódító varázsigéitől, akkor hamarosan a hatalmat is meg- vagy inkább visszahódíthatja magának.

A jelek a Hadak Útján azt mutatják, hogy az infantilis hencegő-hivalkodó-fogadkozó dackorszak véget ér Magyarországon. Csakazértis-Magyarország – operett-szuverenitásával, illiberális árvalányhajával, giccsdemokráciájával – szedelőzködik és távozik a színpadról. A színpad azonban üres marad. Mégis-Magyarország nem fog színpadra lépni. Nincs szüksége komédiázásra. Nem eljátszik valamilyen kitalált hősi szerepet, hanem teszi a dolgát, ami nem is kevés. Mindenekelőtt lebontja a Szentkoronás Köztársaság nagycirkuszát. A földön jár, nem festett csakazértis-egekben. Közös ügyeinkre összpontosít: a liberális alkotmányosság védműveinek helyreállítására, a hatalmi ágak elválasztásának, a civiltársadalom függetlenségének biztosítására, a közpénz-jellegüket csakazértis-elvesztett közpénzek visszaszerzésére és közcélú felhasználására.

A politikát szőröstül-bőröstül fölزابáló Csakazértis-hatalom zsarnoki önkényére a varázslat bódulatából felocsúdó közember józan, mértéktartó politikai Mégis-sel válaszol. Mégis értelmet állít szembe a hatalom beszédének fülsiketítő értelmetlenségével, a „nemzeti szuverenitás” szemkápráztató operettjelmezében fellépő magánérdek rémuralmával. A Politikai Ország mégis megcsinálja, amit a Hatalom Országja száz év alatt egyszer sem tudott és persze soha nem is akart megcsinálni, ebben az utóbbi tizenötévben legkevésbé: lebontja Csakazér-

tis-Magyarország giccs-kuliszáját és összefogva felépíti az európai Mégis-Magyarországot.

Eljött Mégis-Magyarország ideje. Ez a *lehetséges* és *kívánatos* Nagymagyarország, nem a gicccsmatricák Csakazértis-Nagymagyarországa. A sokféleség, a befogadás, a nyitottság Magyarországa. Az eltelt harmincöt évben, sűrű rendszerváltások és csakazértisezések közepette ez az európaiságában megerősödött Magyarország kezdett megformálódni és válik egyre láthatóbbá az új és még újabb nemzedékekben. Szemünk láttára nő, emelkedik ki abból az operett-patriotizmussal fellobogózott katyvaszból, amellyé a hatalmi önkény taposta az utóbbi másfél évtizedben. Születését késleltetni lehet, de megakadályozni már nem. *Mégis* itt az idő – most vagy soha!

Parodisztánban élni

Je suis Dopeman!

Nem tudom, milyen volt dopemansége, csak azt tudom: ne bántsd a Dopemant! Dopeman egyetlen bűne, hogy nem adja oda magát a hatalomnak. Kiáll az Igazság mellett. Nem tehet róla, hogy az Igazság történetesen egybeesik a hatalommal, a hatalom pedig velem. Hogy a fenébe ne?! Akárhogy nézegetem is a hatalom tükrében az Igazságot – én vagyok, nincs mese. Ezen kívül még az Élet és az Út is vagyok, de erről sem Dopeman tehet. Ő csak egyről tehet, arról hogy a hatalom emberének nyíltan a szemébe mondja: *Om mani padme hum!* – Üdvözlégy, ékkő a szent lótuszban! Mit csináljak, utasítsam vissza? Hogy nézne az ki? Ha ott ülök a szent lótuszban, hát ott ülök, mit csináljak!?! Mért kell minden ékkőbe belekötni? Nem fogom engedni, hogy ezért nekimenjenek egy jámbor buddhistának! Öreg tiktok-harcos, pengék mágusa, tessék, itt vagyok! Lehet kaszabolni! *Je suis Dopeman! Je suis Justice! Je suis Hattori Hanzo!* Persze, azt még meglátjuk, ki kaszabol le kit! Ki a legélesebb kés a fiókban! De elég a mellébeszélésből! Igazságot Táncsics Mihálynak!

A jóemberek fizetett rosszakarói most avval jönnek, hogy *anno* – szégyen rájuk, hogy ilyesmit egyáltalán emlékezetükben tartanak! – Dopeman a fejemet rugdosta a Clark Ádám téren. Ugyan már! Mindenki megbotlik, noha négy lába van. Kezdjük

azzal, hogy akkor még nem is volt fejem. Ezen kívül soha nem jártam a Clark Ádám téren. Mért jártam volna? Fej nélkül! Akkor meg milyen fejről beszéltek, szarháziak?! Mért hamisítjátok meg folyton a tényeket? Mindenki tudja, hogy az a földön rugdalt fej nem az én fejem volt, hanem egy hungarocellból készült biszbasz. Mindezt legkevesbé sem Dopeman mentségére mondom, csak rögzíteni akarom a tényeket. Megjegyzem, ő még ezt a hungarocell-fejet sem pénzért rugdosta – nincs az a pénz! –, hanem csak úgy, kedvtelésből, a maga örömeire. Láb-tengőzött vele kicsit, lőtt két gólt, ezzel meg mi a baj? Ezért utólag is csak köszönet és megbecsülés járna a digitális dzsigitnek, nem pedig gyalázkodás. Ő ugyanabból a megvesztegethetetlen, kőkemény macsó fajtából való, amiből én. Egy rugóra jár az agyunk. Már amikor jár. Nem kell az agynak örökké járnia. Járjon a kéz, járjon a száj, addig is pihen az agy. Ami meg a pénzt illeti, az nem arra való, hogy a magyaremberek arcába toljuk, hanem arra, hogy eltüntessük. Nix luxizás! Ebben is egyek vagyunk. Abban, hogy nekünk elég, ha csurran-cseppen.

Mi, régivágású mauglik a dzsungel könyvéből, félszavakból megértjük egymást. Dopeman azt mondja: G-man, skibidi-toilet-drop-drop, én meg azt mondom: digitális mittudoménmi. Parodisták vagyunk. De egymás parodistái. Bármit mondunk, idézőjelben van. Még az idézőjelek is idézőjelben vannak. Így tessék érteni, ha azt mondom: Dope-man és én. Én és Dopeman. Mindenki láthatja, ha

nem vak: spektákulum az egész világ! Showbiznisz. És műsoridő! A műsoridő különben az oroszok oldalán van. Meg Trump elnök oldalán, aki szintén nagy parodista és szakasztott mása Dopeman-nek.

De ezen a ponton fordítsuk komolyra a szót: „minden lélegzetvétel egy új ember” – mondja Dopeman. Így igaz, egy-egy kálvinista-buddhista lélegzetvétel. De mit csináljunk azokkal, akik kopolyúval lélegeznek, mint ez a jogászcsávó, ez a címeres ner-szomorító gazember Fleck? Az ilyenekből minden lehet, csak új ember nem! Az ilyenek alámerültek és tizenöt éve lélegzetet sem vesznek! Nem mondom, ha ez a Fleck pár héttel ezelőtt az elsőszámú magyar közjogi méltóság hungarocell fejét rugdosta volna a Lánchíd budai hídfőjénél, és persze nem pénzért, hanem csak úgy, széles szakmai jókedvében, mert, teszem azt, szereti rugdosni az elsőszámú magyar közjogi méltóság hungarocell fejét, esetleg szereti a focit, akkor egy szavam sem lenne ellene. A foci az foci! És nem mindenkinek lehet saját focipályája a háza mellett. Ezt én hajlanék akceptálni. Szerintem még Dopeman is, látják, bólogat. De hogy valaki egy ultrabalos Tisza-szigeten láncfűrészkes jogi okoskodással izgasson a művészi önkifejezés szabadsága ellen, Dopeman ellen, az új világrend ellen, meg kell mondjam, ez akkor sem férne a fejembe, ha tényleg hungarocellből volna. Mindenből tudok engedni, de a szabadságból, még ha az per pillanat az én szabadságom is, jottányit sem! Flecknek mennie kell, rendszer marad. Idé-

zőjelek nélkül. Söprés a demokratikus közéletből!
Söprés a jogállamból! A jogi egyetemről pedig, ami mégiscsak az én almamáterem, végképpen söprés!
És igen, söprés a Tudományos Akadémiáról is! Egyáltalán – merül fel de facto a magyaremberekben a kérdés –, mit keres egy ilyen jogászcodó tojásfejű manus a Dopeman-ek dolgos, kétkezi országában? A harcosok országában? Nem tudom, mit keres, de inkább ne keressen semmit. A nép ellenségeinek és egyéb háborúpárti kígyófajzatoknak semmi keresnivalójuk a normális, macsó magyaremberek szuverén paradicsomában! Leghelyesebb a SZUVÉHÁ lángpallosú angyalainak gondjaira bízni őket. Akiknek nem kell a szabadság, nem kell a jogállam, nem kell Táncsics Mihály, azoknak a történelem szemétdombján a helyük! És kész. Legyen vége a nemzetárulók dáridójának! Mi, Dopeman és én, ahogy a showbiznisz többi pénzhajzában megőszült derék harcosa, eleget túrtük Brüsszel packázásait. Bábok tovább nem leszünk! Azt a hét- meg a nyolcát neki! Már elnézést Dopeman-től az erős kifejezésért!

Ami átadható és ami nem

A hatalom átadhatatlanságának vastörvényéről

Előadás a Harcosok Akadémiáján

Hölgyeim és uraim! Kétféle hatalom létezik: átadható hatalom és átadhatatlan. Az a hatalom, amely 2010-ig volt Magyarországon, átadható volt és mi át is vettük, annak liberális rendje és módja szerint. Az a hatalom viszont, amely 2010 után lett, nem átadható, és mi nem is adjuk át, ennek illiberális rendje és módja szerint. A hatalom labdájának átadhatatlansága az illiberális demokrácia vastörvénye. Úgy látom azonban, némelyek még mindig nincsenek tisztában ezzel a vastörvénnyel, és azt képzelik, megtörhetik, jöllehet már tizenötödik évüket töltik a szuverén demokrácia átnevelő intézetében.

Nem is értem, hogy lehetnek ennyire vakok. Hogy nem látják fától az erdőt: választásokkal akarnak hatalmat nyerni ott, ahol éppen ezzel a vastörvénnyel választottuk el a hatalmat mindenféle választási kockázat veszélyétől. De jól van, tegyük fel, hogy a soron következő választási ünnepi játékokon az ellentábor – persze, csak játékból – megnyeri a választást. És azután? Mi jön aztán, drága nyertesek? Játékból én is átadom a hatalmat egy ellentétes meggyőződésű politikai tábornak, amely a szuverén demokráciával homlokegyenest ellenté-

tes elképzeléseket és elveket hirdet? Megőrültek!? Talán azért átadhatatlan ebben a rendszerben a hatalom, hogy én szembemenjek a rendszerrel és átadjam? Minek néznek engem? Árulónak? Azt hiszik, a játékból megrendezett választás győztesének két szép szeméért fel fogom rúgni az illiberális demokrácia vastörvényét?

Mint ismeretes, a nálunk négyévente megrendezésre kerülő választási játékok a színpadon folynak, rengeteg szereplővel, rengeteg nézővel, sok izgalommal. Függyöny felgördül, színjáték elkezdődik, nézők jönnek, néznek, győznek, aztán hazamennek. De ártatlan képpel beülni a nézőtérre vagy felkéredzkedni a színpadra és úgy tenni, mintha a játék a valóság lenne? Hol élnek? Fel akarnak rohanni a színpadra, hogy kiszabadítsák Desdemonát Othelo kezei közül, mint valami falusi színházban? Nehezemre esik elhinni, hogy ennyire naivak lennének. Inkább azt hiszem: ennyire alattomosak és aljasok. Tönkre akarják tenni a színházat. Koldusbotra juttatni a színészeket. Megfosztani a nézőket az előadások élvezetétől. A választás sok minden lehet nálunk: becsület és dicsőség dolga, népünnepély, lovagi torna, showműsor, csak egy nem: a hatalom *leválasztása* a magyaremberekről, akárki legyen is az a magyaremberek. Előre megmondom: aki a választás komolyan vételével akarja elrontani a választási játékot, aki kezét emel a választásokat megrendező játékmester – *Ludi Magister* – hatalmára, az a magyaremberek haragjával

fogja szembetalálni magát. És ha a magyaremberek megharagszik, jobb elkerülni vele a találkozást.

Sok mindent elvárhatnak tőlem, csak egyet nem: hogy illetékteleneknek adjam át a magyar emberek hatalmát csak mert egy Brüsszelből színpadra vezényelt összeesküvő csoport szerezte meg a legtöbb szavazatot a választási játékokon? A hatalom nem lehet mennyiségi kérdés. A minőségi többséget szerezték meg, kutya fajzatok! A puszta mennyiség – üres szám: semmire nem jogosít fel, a hatalom birtoklására és gyakorlására kiváltképpen nem. A minőséget nem lehet és nem is kell megszámlálni. Mi sem számolgatjuk. A minőség egyszerűen csak van. Vagy felismeri valaki vagy nem. Vagy leteszi a voksát a minőség mellett, vagy mehet a jó büdös mennyiségi francba! Minőségileg semmilyen politikai pártnak nem lehet több szavazata, mint a nemzetnek! Van az a mondás, hogy sok lúd disznót győz. Csak nem az illiberális demokráciában! Ne tévedjenek el! Ez az állatfarm nem az az állatfarm! Itt mindig a disznó győz, még hozzá a legnagyobb disznó, mint azt Orwelltől is tudjuk. És senkinek eszébe ne jusson ránk mutogatni, hogy hiszen ti is a szavazatok mennyiségével győztetek 2010-ben. Először is, mi nem is tehetünk mást, mert akkor még mennyiségi demokráciában éltünk. Másodsor, mi nem több szavazatot szereztünk, hanem kétharmadot, ami már nem mennyiségi, hanem minőségi győzelem, aminek a legmegbízhatóbb választási ellenőr, a Hold a meg-

mondhatója. A mennyiség átcsapott minőségbe. A választások fülkeforradalomba. A szavazattöbbség illiberális demokráciába. A négyéves kormányzati ciklus tizenöt éves világkorszakba. Folytassam? De nem azért csapott át, hogy most, tizenöt év után botcsinálta brüsszeli puccsisták véget vessenek az aranykornak és az aranyéletnek és elcsaklizzák a hatalmat egyetlen jog szerinti tulajdonosától: a Nemzettől.

Nem kellene a demokrácia fogalmával visszaélni. A demokrácia fogalmával és az én türelmemmel. Annak is van határa és ez a határ nem a csillagos ég! Nem fogom megengedni, hogy néhány összeesküvő visszaélve a demokratikus választási játékok fogalmával, kibabráljon a Nemzettel. A velünk élő demokrácia nem tévesztendő össze a Nemzet türelmével visszaélő demokráciával, amivé 2010 előtt a magyar demokrácia fajult, mikor a Nemzettől először elvették, másodszor pedig vonakodtak visszaadni neki a hatalmat. Erre a liberális elfajzásra mondtak kemény nem-et a magyaremberek 2010-ban, mikor a hatalmat biztonságiasították és letétbe helyezték nálam. Választások – mondták – ezután is lesznek, – nem vagyunk mi vadállatok! – de hatalom elvesztése nem lesz. Ilyen-olyan pártok, politikusok, képviselők ezután is szenvedhetnek vereséget, leveszik vagy leviszik őket a színpadról, a hatalom azonban mindig győzni fog! A magyaremberek nem azért küzdöttek annyit a demokráciáért, a szuverenitásért, a szabadságért és a jog-

államért, hogy most az egészet cakk-pakk, önként és dalolva odaadják az első Brüsszelből szalajtott jöttmentnek! Mire föl? Mert megnyerte a választási játékot? Ugyan! A választási játékot megnyerhette, de a hatalmat?! A hatalom 2010 óta a Nemzetnél van, és nem azért van nála, hogy most a szavazatszámítás semmitmondó eredménye alapján egyszerűen csak átadja azt Brüsszelből finanszírozott puccsistáknak, nemzetközi pénzkufároknak és kijevi háborús gyűjtogatóknak. Az átadhatatlan hatalom arról ismerszik meg, hogy nem adják át. Csak örökölni lehet. Mint csodacsatár lábáról a labdát.

A mélyközvélemény visszavág

Előadás a Harcosok Közvéleménykutató Intézetében

Mindenekelőtt köszönöm a Harcosok Közvéleménykutató Intézetének meghívását. Annál nagyobb örömmel fogadtam el, mert ha nem fogadom el, akkor most nem lehetnék itt, és nem beszélhetnék a harcos közvéleménykutatás aktuális kérdéseiről, különösen a magyar szuverenitást aláásó álközvéleménykutatókról, akikkel még a Szuverenitásvédelem is csak a legutóbbi időben vette fel a harcot – pajzzsal és dárdával.

Kezdjük talán azzal, hogy mi is az a közvélemény? Mi fán terem? Hol van? Találkozott-e már veled valaki? Létezik-e egyáltalán? Egy bátor francia szociológus a múlt század végén azt vágta a képmutató nyugati társadalom arcába, hogy *közvélemény nem létezik*. Évszázadokkal korábban egy honfitársa, Franciaország szuverénje is mondott ilyesmit, csak másként: *A közvélemény én vagyok!* Egy magyar szociológus viszont, mikor megkérdeztük tőle annak idején a Bibóban, mi a fészkes fenével foglalkoznak a közvéleménykutatók, nevetve azt felelte: *szociológiai mélyfúrásokat végeznek a közvélemény futóhomokjában*. Szóval, közvélemény nincsen, vagy pedig futóhomok.

Így állunk, tisztelt harcosok. Pontosabban *álltunk!* Mert lehet, hogy más országokban még ma is ez a helyzet, nálunk azonban 2010 óta gyökeresen

megváltozott. Mi kétféle közvéleményt ismerünk: mélyközvéleményt és hígat. A mélyközvélemény nem változik, nem fut sehova, áll rendíthetetlenül, és biztosíthatom önöket, mellettünk áll. Ez a Haza közvéleménye. A rendületlen hűség és kitartás közvéleménye. Nem megbízhatatlan futóhomok, hanem szilárd fundamentum, amelyre építeni lehet. És mi építünk is! Ezért nevezzük építő közvéleménykutatásnak, amit önök folytatnak itt, és romboló közvéleménykutatásnak, amit ők folytatnak ott – a túloldalon –, a közvélemény futóhomokját kergetve, nem ingyen, persze.

A fundamentális közvéleményt senkinek nem kell utolérnie vagy mélyfúrásokkal felszínre hoznia. Az igazságnak nincs rejtegetni valója. A mélyközvélemény leplezetlenül tárul mindenki szeme elé, aki nem éri be vélekedések színes szappanbuborékjaival, nem ragad meg a dolgok felszínén, hanem az igazságra kíváncsi. A mélyközvélemény alakulásán nincs mit vizsgálni, mert nem alakul. Nem kutatni kell, hanem felmutatni: „Ez az a Közvélemény!” Igen, így, nagybetűvel, mert az igazság egy és oszthatatlan.

Van azonban egy igazsággal sziszegve szembe forduló, látszatokból szőtt, mesterségesen fenntartott közvélemény is, amit a tudomány hígközvéleménynek nevez. Nem azért, mintha az igazság felhígítását jelentené – az igazság nem hígítható! –, hanem mert hiányzik belőle az igazság feneketlen mélysége. Külföldi megrendelésre állítják elő kamuközvéleménykutató intézetek boszorkánykony-

háján. Ez a közvélemény csupa csapongás, fata morgana, káprázat, délibáb, tulajdonképpen nem is létezik. Mire rámutatnak, már el is tűnt a homokban, nincs sehol. Így aztán szembesíteni sem lehet a kemény igazsággal. Amilyen megfoghatatlan a látszatközvélemény, olyan utolérhetetlenek szélhámós föltalálói. Bármit állíthatnak, mert a következő percben már érvényét is veszítette, lehet új látszatoszabványt fabrikálni. Ők persze mossák kezeiket, így meg úgy – mondják –, nem tehetnek róla, ők csak a választási árfolyamok változását követik. Olyan ez, mint a tőzsde. Vagy az időjárás. Ne rájuk haragudjanak. Csakhogy valójában nem követnek ők semmit. Csak a mélyközvéleményt akarják lejáratni. Az igazságnak akarnak behúzni egyet.

Nos, az ilyenfajta közvéleménykutatástól az Isten mentse meg a Hazát, és mivel keresztények vagyunk, de a Turullal is jó kapcsolatot ápolunk, semmi kétségem, hogy meg is fogja menteni. Hiába szorítják a megbízhatatlan, hol ilyen, hol olyan híggözvéleményt fegyverként a Haza homlokához, nem teszi fel kezét, nem adja meg magát. Valóságos csoda, hogy a mélyközvélemény mindmostanáig kitarzott mellette. Hiába lötték, ostromolták, csak megrázta magát és megvetően kiköpött: korábban keljen fel, aki a választások szuverenitását mérőszámokkal akarja kikezdeni.

Kell-e mondanom, hogy a magyar mélyközvélemény szuverenitása különösen piszkálja Brüsszel

csőrét. Azt sem kell mondanom, mit csinál Brüsszel, ha valami piszkálja a csőrét. Ugyanazt csinálja, amit egykor a bécsi udvar és a moszkvai Kreml csinált. Becsinál. Hetedik cikkelyt, atombombát, szankciókat emleget, belepiszkál egy tagállam szuverenitásába, holott az uniós szerződésben egy szó sincs a belepiszkálás jogáról. Azt is tudjuk, hogyan piszkál bele. Például megvásárol egy csomó sehonai bitang közvéleménykutatót, akik nem értünk kutatnak, hanem ellenünk. És kezdődik a tánc: a mélyközvélemény durva meghamisítása, a híggözvéleménnyel való azonosítása, szembefordítása a Hazával. Csakhogy mi sem ma jöttünk le a parlamenti falvédőről! Nem fogjuk szótlanul túrni, hogy háborús veszélyhelyzetben, permanens kivételes állapotban, továbbá választási szükséghelyzetben közvéleménykutatási adatokkal támadjanak a szuverenitásunkra! Eddig és ne tovább! Ebből is kitűnik, hogy jelenleg két egymással összefüggő nagy feladat áll a harcos közvéleménykutatás előtt: a mélyközvélemény mindennapos fölmutatása és a brüsszeli pénzen kövérre hízott közvéleményhamisítók leleplezése.

Itt tartunk, kedves harcosok! Sötét ügy ez, sötét történet. Megértem, ha ökölbe szorul a kezük. Az enyém már régóta ökölben van. De lehetett-e mást várni a becstelen brigantiktól?! Teszik, amivel Brüsszel megbízta őket. Lemészárolják a létező közvéleményt, az igazit, a szentet, és öt percenként a helyére tolnak valami nemlétezőt! Magas-

ról tesznek a mélyközvélemény szuverenitására! Mit nekik szuverenitás védelme? Mit nekik szuverén Hatvanpuszta? Szuverén infláció? Szuverén államadósság? Szuverén pálinkafőzés? Szuverén rezsicsökkentés? Kisemberek szuverénül összekapart tízmilliárdjai! De rendben van, csinálják! Gyalázzák a szuverén demokráciát, rágalmazzák a mélyközvéleményt, úzzék sötét brüsszeli praktikákat! Akkor viszont hadd csináljuk mi is azt, amivel a Haza megbízott minket! Mert az biztos, hogy a magyaremberek szuverenitásának haja szála sem görbülhet! Nem fogjuk engedni, hogy a szuverén magyar demokráciát dróton rángassák Kijevből!

Persze, mi se keressünk álmokat. Ne várjuk el a közvéleményhamisító intézetektől, hogy hetente közölt árfolyam-adatsoraik megegyezzenek a nem adatolható, számokkal kifejezhetetlen mélyközvéleménnyel, mely egyetlen égisz alá tartozó indexen egyfolytában a Nemzet Győzelmét mutatja. Azt viszont igenis elvárjuk tőlük, hogy hagyjanak fel a tények elleni izgatással, a politikai szerencsenmosdatással, és ne legyenek a brüsszelita percmemberkék szervezte választási puccs szekértolói. Ez olyan sok? Ha sok, akkor velünk, harcos közvéleménykutatókkal és az ellehetetlenítési törvénnyel fogják szembetalálni magukat még most ősszel. Elég a választások zaklatásából! Menjetek istenhírével futóhomokot kutatni a brüsszeli homokozóba! *(Nevetés, hosszan tartó taps, amely ovációba megy át.)*

Ellehetetlenítők ellehetetlenítése

*A független sajtó eligazítása a
bejáratnál*

Ellehetetlenítési törvény?! Megőrültek?? A lehetőségek hazájában? Vagy csak megint szintet lépett a sajtóaljasság? Nem lepne meg. Az áldozathibáztatás régóta bevett húzás az álfüggetlen álsajtóban. Ráfogni a magyaremberekre, amit épp e ráfogással követnek el ellenük? Ez lenne az önök híres függetlensége, ugye, mélyen *nem* tisztelt hölgyeim és uraim!? Hátrébb a kamerákkal! Félre a mikrofonokkal! Legyenek kedvesek pusztulni innen! Ami sok, az sok! Ne csodálkozzanak a felindulásomon: a magyaremberek törvénnyel próbál védekezni a Nemzet, az Ország, a Szuverenitás ellehetetlenítése céljából idetelepített besúgók, árulók, ármánykodók támadásai ellen, erre azt vágják a fejléhez, hogy el akarja lehetetleníteni a sajtó függetlenségét és az egyesülési szabadságot. Tényleg megáll az ész.

Mi, patrióták azt válaszoljuk erre: ragaszkodjunk a tényekhez! Nézzük meg a tényekből kiindulva, a tényekre alapozva és a tényekkel felvértezve, ki lehetetlenít el kit? *Kto kovo?* – ahogy Kínában mondják. Elvesz-e lehetőséget a sajtótól és a civilszervezetektől az átvilágítási törvény? Még szép, hogy elvesz! De minek a lehetőségét veszi el? Annak a lehetőségét, hogy tönkre tegyék az országot,

hogy ellehetetlenítsék a Haza győzelmét a soron következő választásokon! Mintha a vádaskodók nem tudnák, hogy a Haza nem lehet ellenzékben! Álnokul kihasználva a választás véletlenét és leváltani a Hazát, mikor ezeregyszáz évből mindösszesen tizenöt éve van hatalmon?! Beszéljünk világosan: amikor a gyufát elveszik a kisgyerektől, akkor nem a játéktól, hanem a lakás felgyújtásának lehetőségétől akarják megfosztani. És ez tényleg akkora baj?

A tények azt mutatják, hogy bizonyos lehetőségek elvételeivel az egyik oldalon, óriási lehetőségek szabadulnak fel a másikon. Amennyi lehetőséget a Nemzet szeretett átvilágítási törvénye elvesz a sajtómunkásoktól és civil aktivistáktól, ugyanannyit vagy még többet ad is nekik. Már ha hajlandók és képesek élni vele. Például avval a lehetőséggel, hogy az online csatatéren dülő ellehetetlenítési háborúban a Haza oldalára állnak. Nem Brüsszelt, nem blöffpártokat, hanem a magyarembereket lájkolják, a digitális honfoglalást posztolják – tiktokon innen, instagramon túl, talpig nehéz hűségben. Legördülhet végre szívükről az árulás sötét göröngye; abba hagyhatják a csaholást, míg a nagy patrióta karaván az európai sivatagon áthalad; egyetlen vállrándítással – e-he-juhnyem! – ledobhatják magukról idegen érdekek vontatókötelét, pofájába vágthatják a Disznófejű Nagyúrnak a függetlenség zsoldját. Ezt a fantasztikus lehetőséget nevezik önök ellehetetlenítésnek? És közben alattomosan

elhallgatják, hogy az átvilágítási törvény épp az ellehetetlenítők – a nemzet életgyökerén rágók, a rőfögve a szuverenitás virágoskertjén taposók, a sajtóélelősködők és más közösségi kártevők – ellehetetlenítésére irányul?! Hát mondják már meg nekem, mégis ki az az elvetemült, sötétben bujkáló, féknyúzt terjesztő digitális ellenforradalmár, aki a Nemzet ellehetetlenítőinek lehetőségeket adna a kezébe? Miféle magyaremberek az, aki nem akarja szívvel és lélekkel, hogy végre horogra kerüljenek a zavarosban halászók, az alattomos rablóhalak és más vérengző kiskakasok? Mert – lássunk tisztán! – félnivalójuk a törvénytől csak nekik van! Azoknak van, akik visszaélnék a Haza bizalmával, és a nagyvonalúan nekik osztott lapokkal azt próbálják most megkártyázni, hogy a Haza veszítsen a következő választásokon. Kártyázzanak csak, a nagy szlem nem fog nekik összejönni. Talán még a kicsi sem. A törvény reflektorfénye áthatol a brüsszeli sötét vizeken, utoléri a hálózat által idetelepített besúgókat, árulókat, ügynököket. Fényvitéz kivonja fénykardját fényhüvelyéből és rámutat a vízalatti csúszómászókra. Szuvéhá vitéz kiveti rájuk fényhálóját és ragyogva lajstromba veszi őket. Büntetés-végrehajtás vitéz pedig fényesen végrehajt. Ennyi. Nincs apelláta. A tények makacs dolgok. A törvény ténye is az. Tiszteld a tényeket, hogy hosszúéletű légy a földön! –így mondja a Szentírás, nem? Aki az átvilágítási törvény ellen ágál, az nincs jóban a tényekkel. Ha tudná, talán még a Nap tényét is

letagadná az égről. Az ilyenekkel szemben joggal merül fel az emberben, talán csak azért irtózik a tényektől, mert vaj van a fején. De akkor meg mért áll ki a Napra, aki idáig tényellenesen a brüsszeli ellehetetlenítők szekereét toltta? A szürkezóna hegedőse volt? A puccsisták nótáját húzta, és nem ám a Dankó Rádióban!

Lehet-e csodálkozni az átvilágítási törvény kelte pánikon a nemzetveszejtők táborában? Meglepő-e, hogy aki mostanáig a brüsszeli zavarosban halászott, a törvény vattatólámpája előtt reszket és fogait csikorgatja, amikor nemzetellenes üzelmei iránt érdeklődik a Nemzet. Még szép, hogy rögtön pufogni, jajveszékelné, tiltakozni kezd, mondván: el akarják őt lehetetleníteni. Akarja a halál! Mi csak a nemzetrombolás lehetőségét akarjuk elvenni tőle, mert erre kaptunk felhatalmazást a Nemzettől a vele való legutóbbi konzultációnk során. Ami ellehetetlenítés a Nemzet ellen fenekedőknek, az lehetőség a Nemzetnek. Lehetőség a fennmaradásra. És ez a lehetőség a Nemzet Szuverénjének személyes széfjében van letétbe helyezve. Mért, talán azt várták tőle, hogy tálcán fogja felkínálni a magyar szuverenitást a Kijevi Rusznak? Vagy azt, hogy Magyarországot az Unió huszonhetedik fegyencgyarmatává teszi?

Mindenki tudja, hogy az átvilágítási törvény jelentősége a magyar szuverenitás felpuhítási kísérleteivel szemben rendkívüli. Puha, lekonyuló

szuverenitással a mai zavaros világban, az óriási ellenszélben semmire sem mennénk. Ezért sem kapkodtuk el az elfogadását. Nyár elején visszavontuk és egész nyáron hosszasan érleltük. Biztosak voltunk benne, hogy ősszel éretten kerül a parlament elé, jöhet a szünet. Így is lett. Már csak párat kell aludni hozzá, hogy a Nemzet Bullájára ünnepélyesen rákerüljön a kétharmados parlamenti aranypecsét.

Merem állítani: a törvény azzal, hogy elveszi a nemzetellenes aknamunka lehetőségét a sajtótól és az NGO-któl, kiszélesíti a lehetőségek horizontját a magyaremberek előtt. Új tüzelőállások nyílnak a lehetőségek frontján. Innen is lehet most már lőni a Nemzet leváltására készülődő, választási puccsot előkészítő külföldi szakértelők, belföldi bérencek és áruló kiskakasok zsoldoshadseregét. Senki ne merészelje elvitatni tőlünk a Nemzet önvédelemhez való jogát, különösen most, amikor a Nemzet új, digitális honfoglalásra készül a Kárpát-medencében, és javában folynak a tárgyalások a trójai fehér falóról Szvatoplukkal!

A végénmagyarokról

*Felszólalás a magyarkérdésről a
harcos buddhisták polgári körében
rendezett tanácskozáson*

Megint fején találta a szöveget Dopeman. Vagy inkább szarva közt, a tőgyén: „A végén mindannyian magyarok vagyunk.” Úgy van, kedves Dopeman, a végén! Talán még a poloskák is. De mi van addig? Addig mik vogymuk? Addig, amíg tart a Nagy Menetelés? A Nagy Átkelés? A Nagy Ki-kit-győz le? Amíg Nirvána nem lesz a NERvánából, ahogy ti, harcos buddhisták mondjátok. Mert ez egy kicsit odébb van azért. Úgyhogy ne áruljunk zsákba-macskát: *addig* igenis nem mindannyian vagyunk magyarok. Addig magyar a magyarnak *lupus*-a! Úgyhogy egy darabig még kétféle magyar van: a mindigmagyar és a végénmagyar, ami *két hatalmas különbség* – ahogy Odesszában mondják.

Világos, hogy a mindigmagyarok, vagyis akik elejítől – sőt, *eleiktől* – fogva magyarok, akik a csontjuk velejéig, turul vérük utolsó cseppjéig magyarok, a végén is azok. Mi mások is lehetnének?! De aki nem az eleitől fogva, nem a csontja velejéig, az csak a végén. Nem mondom, így is szép turulnak lenni. Mikor már vége a dalnak. Lejön valakiről minden rátapadt nem-magyar, mint kéményseprőről a korom, amikor este lemosakszik. Akkor aztán láthatóvá válik a magyarsága. A végén! A leterített

farkasról kiderül: a farkasbőr alatt csak bárány volt ő is. A végén mindannyian bárányok vagyunk. Kezesbárányok. Csak az egyik kezesbárány ilyenkor már alulról szagolja az ibolyát, a másik meg felülről, miközben gyászosan borong a báránysors forgandóságán: egyszer fenn, egyszer lenn. Miért hagytuk, hogy így legyen. De nem hagytuk, sőt, mindent elkövettünk, hogy a végén mindannyian magyarok legyünk. Így is lett. Hatszázezer dalolva ment magyar.

De észnél legyünk, hölgyeim és uraim, még nem vagyunk a végén. Még csak menetelünk. Messzi még a happy ending. Nem lehet egyetlen ugrással ott teremni. Amíg a Nagy Menetelés tart, be kell érnünk a boldogító felismeréssel, hogy nincs jobb dolog a világon, mint magyarnak lenni. Olyan ez a felismerés, mint pont a mondat végén. Más kérdés, ki mikor ismeri fel. Van, aki már most, van, aki csak akkor, mikor a sors vagy a sorstalanság odateszi a pontot a mondat végére.

Aki magyar – velünk van. Aki nincs velünk – nem magyar. Ilyen egyszerű. Olyan nincs, hogy valaki ellenünk van, de közben valahol ő is magyar. Nincs közben! Nincs valahol! Majd a végén, öcsi! Hogy lehetne magyar, aki gúnyt űz a Nagy Menetelésből, ellehetetlenítési törvénynek nevezi a büszke szuverenitási törvényt, káromolja Trump Imperátort, és egyfolytában a brüsszeli kiskakas szekerét tolja. Mindenki tudja, mi van akkor, ha két-három ilyen

nem-magyar online összehajol a TikTokon és magyarozik: így gondozd a magyarodat, ugye?! Megy a hungarofób rizsa, a hihi meg a haha. Ilyenkor az van, kérem tisztelettel, hogy a mindigmagyarok zsebében kinyílik a bicska. Az enyémben feltétlenül. Képletesen, persze. Mindenesetre nem könnyű türtőztetni magamat, hogy már most azon melegiben véget ne vessek ennek a kutyakomédiának, és időnek előtte végénmagyart csináljak a szekértlókból.

Mindegy, még nem tartunk itt. Egyelőre harcban állunk. Százezer digitális szabadságharcos állja a sarat a hungarofób ellenszélben, ruszofób viharban. Nem várhatjuk ölbe tett kézzel, hogy a kétharmad sültgalambként a szánkba röpüljön. Keményen meg kell harcolnunk érte. És meg is harcolunk! Aki nem harcol, ne is egyék! Már mint a sültgalambból. Győzelmi stratégiánk első pontja: meg kell változtatni a véleményklímát. Véget kell vetni a véleményterrornak! Harcra chatbotok! Online aktivisták, ébredjetek! Indulj AI-hadsereg! Dopeman, vezesd a harcot! Nem spekulálni kell most, hanem lőni, tölteni, lőni, tölteni. Harcra fel! *Posztolj vagy pusztulj!*

Itt tartunk egyelőre. De jobb félni, mint megijedni. Úgyhogy, ha nem jutott volna még el a hivatalos rettegők fülébe a Hatvanpusztában kiáltó szava, nyugtassuk meg őket innen, erről a posztról is: a végén mindannyian magyarok vagyunk. Nincs

többé mindigmagyar és nem-mindigmagyar, gazdag és szegény, röghöz kötött közmunkás és repkedő multimilliárdos, üvegpalotában vacogó nagyúr és bádogpalotában luxizó hajléktalan. Vége. A vég a mi nagy közös nevezőnk. Egyesít, ápol és eltakar. Már a középkorban világosan látták ezt a hithű keresztények: *vado mori* – mondták –, elmegyek meghalni, és egymás után ugráltak bele a gödörbe kol-dus és király, pápa és szerzetes, lovag és uzsorás, dáma és utcanő. A végén lefeszlik rólunk minden: cím, rang, presztízs, hatalom – mindannyian emberek vagyunk. Természetesen azt a pár nemembert, tetűpetét, ördög cimboráját, gyászvitézt, árulót kivéve, akiket kivet szájából a sír és örök kárhozatra jutnak. De ez már nem az én hatásköröm.

Mondhatnátok, kedves harcosok, hogy ez mind szép és jó, de *addig* mitévők legyünk *ezekkel*? A nem-magyar magyarokkal. Jobb lenne talán, ha már most csatlakoznának a vég felé hömpölygő mindigtöbbséghez – *join the majority*, ahogy az angol mondja. Jobb lenne, de sajnos, lehetetlen. Mindennek rendelt ideje van. Türelem! Egyszer majd a mindnyájan-magyarok-vagyunk békeessége is eljön. Bár talán csak akkor, ha már az utolsó magyar is eltűnt a föld színéről. E téren a haladás – az előre haladás – az utóbbi száz évben leírhatatlan. Azonban hosszú az út idáig, menni, menni kell még. A végén aztán lehullik minden álarc. Talán még az enyém is. Bár ezt nem merném borítékolni. A lényeg az, hogy amikor célba érünk, mindannyian magyarok

vagyunk. Sőt, mindannyian emberek! Talán még az ukránok is.

De addig sok víz lefolyik még a Dunán. Talán még a Tisza is lefolyik. Dunának, Tiszának egy a hangja. Addig azonban harcolni kell, meg kell küzdeni a végért. Nemcsak nekünk, az egész emberi fajnak. De hát, harcosok vagyunk! Ha van győzelmi terv – és van, csakis az van! –, ha lesznek bátrak, akik mernek – és lesznek, sőt, már itt is vannak! –, a végső győzelem nem marad el. Már a célegyenesben vagyunk. Ha célba érünk, helyére kerül minden. Egy helyre. És a helyet, hol emberiség süllyedt el, csillagok veszik körül. És mindnek szemében *gyászköny* ül. A játék végén, mikor az emberi faj önmaga ellen vívott mérkőzését az égi Bíró lefújja, mindkét csapat – magyarok és nem-magyarok, emberek és nem-emberek – visszavonul az öltözőbe és csontig vetkőzve, a végtelen terek örök csendjében némán összeölelekeznek.

Magyarország zaklatása

*Blogbejegyzés a magyaremberek
„Eddig és ne tovább!” blogján*

Most, hogy az ukrán elnök hírhedt zaklatási ügye már a Nemzetközi Büntetőbíróság (ICC) előtt van, remélem, elhárul a veszélye annak, hogy Ukrajna megtámadjon egy NATO-tagállamot. A vádiratot *Violence and Political Harassment against Hungarian Women and Men by President Zelensky* címen benyújtó nemzetközi ügyészség szerint Zelenszkij elnök fellépése „kimerítette az államok közötti háborús zaklatás kritériumát”. Az ukrán elnök eddig is a nagy, egyre nagyobb, és még ennél is nagyobbra hívatott államok nemzetközi zaklatója hírében állt. Mást ne mondjak, ez év elején addig zaklatta a híresen béketűrő Trump elnököt, hogy az majdnem kidobta őt az Ovális Teremből. Az orosz elnök ennél is tovább ment három évvel ezelőtt. Az ukrán kiskakas addig erőszakoskodott vele, addig gyalázta, addig nyúlkált Oroszország lágy altestéhez – a Krímhez és a Donyeck-medencéhez –, míg a kezére nem csapott egy nagyot, és vissza nem szerezte a saját alteste fölötti rendelkezés jogát. Mi egyelőre beérjük a Nemzetközi Büntetőbírósággal. Nem akarjuk Ukrajnát lerohanni, hogy fegyvereink erejével vegyünk elégtételt a zaklatón. Mindenesetre többször is figyelmeztettem Hogyishívjákot, ezt a Zsilinszkit, hogy fejezze be Magyarország zaklatá-

sát. A drón-vád, ha nem lenne velejéig nevetséges, azt mondanám, halálosan komoly: fölér egy Belzebub-váddal. Az igaz, hogy nemrég néhány magát magyarnak valló drón is belépett Ukrajna légterébe, de csakis azért, hogy körülnézzen és ellenőrizze: betartja-e Ukrajna a rabszolgakereskedelmet eltörlő 1841-es nemzetközi szerződést. Ismeretes, hogy e szerződés betartásának ellenőrzésére a szerződő feleknek joguk van egymás területére lépni. Ha Ukrajna nem szerződött fél, az az ő baja.

De hagyjuk a jogi szőrözést. Hágában egyelőre tart a tanúkként beidézett drónok kihallgatása. Meglátjuk, mikor kerül sor a bírósági tárgyalásra: még Európa orosz megszállása előtt vagy csak utána. Megjegyzem, ha az Európai Unió sokáig fogja még zaklatni Oroszországot, lehet, hogy előbb kerül a hágai Büntetőbíróság elé maga is, mint orosz megszállás alá Európa. Mi ezen dolgozunk.

De tegyük fel a kérdést, amely ma az európai zaklató államok vezetőinek szájából újra meg újra elhangzik: meg akarja-e támadni a zaklatott Oroszország Európát? Nem tudhatjuk. Példának okáért: mi személy szerint meg akarjuk. Mégsem támadjuk meg. Akarni és megtámadni – kettő. Az oroszok – már ahogy én balkáni, türk és amerikai patriótáktól hallom – egyet akarnak csak, azt, amit mi is: ne zaklassák a szuverenitásukat. Végző soron azt mondják: ha Európa továbbra is a szuverenitásuk alá nyúlkál, sértegeti és fogdossa szuverén

demokráciájukat, akkor kénytelenek lesznek úgy állon vágni Európát, hogy többé nem ébred föl. Mi mászt tehetnének? Mégsem fordulhatnak a hágai büntetőbírósághoz! Érthető és világos üzenet ez. Nincs benne semmi fenyegető. Nagyjából mi is ezt üzenjük Európának: *Európa, nagyon vigyázz!* Ha az Európai Unió folytatja a magyaremberek zaklatását, ha továbbra is zárolja a nekik járó milliárdokat, akkor kénytelenek leszünk megszállni Brüsszelt. *Ennyike!* Ez nem fenyegetés, csak figyelmeztetés. Aki itt fenyegetésről beszél, vagy hülye vagy uszít és hazudik. Mi egyelőre csak igazságos ítéletet várunk a Nemzetközi Büntetőbíróságtól. Addig is vessük Hágára vigyázó tekintetünket!

Majdnemszentek ideje

*Sir Arthuro Ui harcra buzdító
beszéde a Hit Lovagjainak
Kerekasztalánál a Karmelitában*

Tisztelt Lovagok! Tegyük le gondolatban egy pillanatra a kardot, tegyük félre a láncfűrészst, és nyissuk fel a sisakrostélyt. Nézzünk körül, és állapítsuk meg, hol vagyunk. Igen, a hatalomban vagyunk. A hatalom legbelső körében. A hatalom csúcsán. A Várban. De az ostromlott Várban.

A Hit Lovagjai vagyunk. A Hatalomba vetett hité. *Fides, spes, caritas*. Isten Országát építjük. Mi konkrétan itt, az új Szentföldön – Magyarországon. De mindenütt másutt is, ahol Lovag kell a gátra. A Lovag ott van minden alapkőletételnél, minden stadionszentelésnél, minden rénszarvasvadászatban. Magyarország az utóbbi ezer, de különösen az utóbbi tizenöt évben igencsak kivette részét az Üdvtörténet apokaliptikus projektjének megvalósításából, talán még a Jóisten is megemelné a kalapját előtte, ha nem épp Magyarország lenne a bokréta rajta.

A Hit Lovagja – a hatalom embere. De a szent hatalomé. Más hatalmat a Lovag nem ismer. Számára semmi nem lehet szentebb a hatalomnál. Eből a szent forrásból árad ki rá is a szentség. Megengedem, hogy nem mindig, nem teljesen szent. De majdnem. *Majdnemszent*. Szentnek születni

kell. Majdnemszentnek is. És ő annak született. Majdnem. Majdnem gáncstalannak és majdnem megvesztegethetetlennek. Nagyok vagyunk, hatalmasak vagyunk, mi alkotjuk ma Európában a majdnemszentek táborát. Hadd emlékeztessenek rá, hogy Jean Raspail lovag közel fél évszázaddal ezelőtt, az Új Középkor hajnalán írta *Majdnemszentek tábora* című regényét, amelyben látnoki erővel vetítette előre a jövőt: a Kerekasztal Lovagjainak táborütését a Karmelitában. Köszönjük, Raspail lovag!

Mi, Majdnemszentek csak a minket megillető részt követeljük a szentek örökségéből a fényben. A Sötétség erőinek ez láthatólag sok. Nem akarják kiadni örökrészünket a fényből, ezért erőnek erejével kell elvonnunk tőlük. Öntsünk tiszta vizet a hatalom Szent Grál-kelyhébe, mielőtt nehéztestű lovainkon dübörögve megindulunk, hogy *megtoroljuk* a sértést, a gyalázatot, az égbekiáltó bűnt, és *letöröljük* a könnyeket a bántalmazott hajadonok, a menhelyi kisgyerekek, a megalázott kisnyugdíjasok, a leüvöltött fejű kis harangozószerzetesek orcájáról, hogy aztán az új kereszteshadak élén, Trump bátorságlovag vezetésével fölszabadítsuk a brüsszeli hordák, az LMBTQ-söpredék és a kutyafejű ukránok uralma alól a Földet. Sőt, talán a Holdat is!

De ne siessünk előre! Egyelőre még csak a majdnemszentek újraválasztásánál tartunk. A hordák végső elkeseredésükben új csodafegyvert akarnak bevetni: olyan rivális indításával próbálják be-

szennyezni a parlamenti választások makulátlan tisztaságát, akinek esélye van a győzelemre. Megáll az ész! A becstelenség nyilvánvalóan a vérükben van. De mielőtt még a brüsszelita sakálsajtó rávetné magát erre a mondatomra, és lovagiatlanul új vérvádat koholna a semmiből, szeretném mondani: nem, tisztelt horda, nem vérvád ez, hanem száraz ténymegállapítás. A SZUVÉHÁ *factchecking* szolgálata a napokban tette közzé gyorsjelentését, amelyben szó szerint ez áll: „a vérengzőknek a vérengzés a vérükben van”. Kész tényekkel nehéz vitatkozni. És nem is tanácsos. Nagyon úgy néz ki – ezt persze tényként nem tudom megerősíteni –, hogy a nihilizmus brüsszelita-magyarita szálláscsinálói nem olvasták a mi Nobel-díjas *Toldinkat*. Nem hallottak az ukrán vitéz orvtámadásának gyászos következményéről, akinek becsületes párviadalban fejét vette ugyan a magyar bajnok, de ő – a tényeknek fittyet hányva – ezek után hátulról, orvul próbálta leteríteni a hőst, mire Toldi kénytelen-kelletlen miszlikbe aprította és pokolra küldte a sunnyogót. Azt kapta, amit megérdemelt. Tőlünk is megkaphatják a sötétbehegedülők, a lapútyimatyik, a lovagi becsület lábball tiprói és más bolsevik tempójú templomgyalázók.

A lovagi becsületkódex, mint ismeretes, tiltja a becstelen harcmódokat, olyanokat például, mint a parlamenti hátbatámadás, az információs méregkeverés, a választási törbecsalás, a tollal és kamearával végrehajtott újságírói orvtámadás, az ellenfél

megtorlással fenyegetése. Ezek a tiltások kétségkívül becsületünkre válnak, de hasznunkra aligha. Persze, alaposan belegondolva, mi értelme is volna a veszett kutyákat megtorlással fenyegetni, bőven elég, ha – mint azt az Aranycsillag Lovagja, Visinszkij prokurátor mondta 1937-ben Ha-Nocri-nak Moszkvában – agyonlövik őket. Mást nem érdemelnek. Mindenesetre – a legkisebb fenyegető él és megtorló szándék nélkül – annyit már most leszögeznék: ha a sunnyogók pártja nem hagyja abba a sunnyogást és nem teszi le a fegyvert vasárnap estig Hatvanpusztán, akkor olyasmi fog történni, ami eddig még sohasem: először is nem kerül be a történelemkönyvekbe a „hatvanpusztai fegyverletétel” dicsőséges napja, másodsor pedig a sunnyogók kikerülnek az Élet Könyvéből, mivel *sine ira et studio* a pokol fenekére küldjük őket. Akár így lesz, akár másként, pár százezer tiktoker-harcos, influenszer, udvari troll és digitális tartalomgyártó készenlétben áll, hogy olyan parádés lovagi tornát csináljon a sunnyogó párt választási összeesküvéséből, amitől leröpül a brüsszeli szélmalomoknál lesben álló kóborlovag – *Le Coq Hongrois de la Mancha* – mind a huszonhat feje. Én már most alig bírom visszafojtani magamban a nevetést.

A lovagi torna – nem játék. Sokkal több egy földszintes parlamenti választásnál. Már-már fölér egy nemzeti konzultációval. A lovag betrappol a porondra, meghajol és fölkérdézi a tribünön ülő Nemzetet. Miután kérdéseire megkapta a Nemzettől a

lelkesítően egyértelmű igen-t, ledöfi vele a lábainál tekergődző globális háttérhatalmat. Keservesen csalódnai fognak a brüsszeli paravánok mögött lapuló köztörvényes mobiltolvajok, ha azt képzelik: a hatalom már a földön hever, csak le kell hajolni érte. Azt adja meg az a jószágú Úristen! A Hit Lovagjai sem ma jöttek le a falvédőről! Harcosok vagyunk – nem piskóták! Nem fogjuk hagyni, hogy a lovagi hatalom kerekasztalát brüsszeli parancsszóra négyszögesítsék! Jobb is, ha a Majdnemszentek Táborának hátat fordítani készülő árulók, a kivárársra játszó, a kétkulacsosok, a menekülőutakat keresgélők, a pénzpalotákban vacogó nerlovagok már most jól az eszükbe vésik: semmi nem lesz elfelejtve, semmi nem lesz elnézve, semmi nem marad megtorlatlanul. A langyosokat kiköpi szájából a Szuverén. Ne is reméljék, hogy Isten Országának további építésében részt vehetnek!

A hatalom – nem politika. Komolyabb dolog annál, semhogy politikusokra lehetne bízni. Szent ügy. Ha a politikát lényegére csupaszítjuk, ha lehántunk róla minden demokratikus cafrangot, parlamentáris sallangot, jogállami leplet, mozgalmi civilkedést, ideológiai csipkét és pitykét, akkor a *nettó hatalom* kemény tényéhez jutunk. Az esszenciák esszenciájához. A hatalom azonban kényes jószág: nem adja oda magát minden jöttmentnek. Nem azért szent. A hatalmat nem elég akarni. A hataloméért rajongani kell, epekedni, lángholni szent szerelemmel. A hatalom a Bátorságlo-

vag szíve várának Úrnője. Nektek, beavatottaknak nem kell ezt magyaráznom. Akinek ezt magyarázni kell, az nem is lovag. Soha nem látta még a hatalom báját a maga pőreségében, politikai maskarra nélkül, közvetlen közelből. Soha nem érintette meg a szívét a gyönyörök kertjében pompázó piros rózsa látványa.

Hadd emlékeztesselek benneteket a mi Sir Galahadünk – alias Tilo Schabert – tételmondatára: *a valódi politika – nettó hatalom*. Mi, a Hit Lovagjai, akik a Szent Hegy magaslatán, a Várban vetettük meg lábunkat, pontosan ennek a nettó hatalomnak vagyunk büszke letéteményesei, kardos angyalai, tette kész védelmezői. Nem azért ütöttek kétharmaddal lovaggá minket, nem azért győzünk tizenöt éve egyfolytában minden lovagi tornán hatalmat hatalomra halmozva, hogy most ütődött brüsszeli kóborlovagoknak engedjük át a mi gyönyörűséges Domnánkat, aki már eddig is annyi választási tornán dobott nekünk szalagot. Mi csakis Őt szolgáljuk. Az Ő vazallusai vagyunk. Előtte térdelünk. Rajta csüggünk. Közszolgálati trubadúrjaink, influenszereink, tiktokereink iránta táplált misztikus szerelmünket éneklik meg nap mint nap minden látható és hallható felületen, égen és földön, kivetítőktől a hirdetőoszlopokig, tévéhíradóktól a reklámfilmekig, tiktoktól az instagramig, napilapoktól a szórólapokig.

A hatalom – Szezámfal. De csak a Hit Lovagjai előtt nyílik meg. Töketlenül szaladgáló politikusok előtt soha. Toporoghatnak a hatalom falánál, imádkozhatnak hozzá napestig, ököllel verhetik, nem fog megnyílni. Akkor sem, ha merénylet és fondorlat útján – amitől Isten mentsen – a töketlenek és idétlenek kormányra kerülnének. *Kormányra, nem hatalomra!* Az ám, hazám! A hatalom makrancos jószág. Idomítani lehet, kormányozni nem. A hatalmat gyakorolni kell. A kormányzás hatalom nélkül olyan, mint férfi a szerszámja nélkül. Kormányozni – nézzetek Európára! – a hülye is tud. Hatalmat gyakorolni – nézzetek Amerikára! – csak választott kevesek. A kormányzásnak van eleje, közepe, vége. A hatalom gyakorlásának se vége, se hossza. A kormányzás valamivel több, mint nettó politika, de nem olyan sokkal. Mindenesetre a nettó hatalomnak legfeljebb küszöbe. Aki a küszöbre teszi a lábát, még nincs benn a hatalom házában, és ha a ház jól van megépítve, akkor a küszöbénél nem is jut tovább soha. Egy kormány hatalom nélkül csak nettó politika. Semmit nem tud, semmit nem akar, semmire nem képes. Csetlik-botlik, toporog a küszöbön, míg végül onnan is el nem zavarják. Ezzel szemben akinél a hatalom, az kormány nélkül is elboldogul a gyakorlásával. Ha a küszöböt rövid időre elvesztette is, azért a házban ő az úr. Választással kormányra lehet kerülni, de hatalomra nem. Hatalomra kerülni forradalommal lehet. Színes forradalommal, színtelen forradalommal, jogállá-

mi forradalommal és fülkeforradalommal is, ahogy a Hit Lovagjai kerültek hatalomra.

A kormányzást összekeverni a hatalom gyakorlásával öreg hiba. Sokan ráfáztak már. A politikai kormányzat nem teste, csak öltözéke a hatalomnak; a politikai gúnya, amit a hatalom teste visel. Arra való, hogy felöltöztesse a hatalmat, civilizált külsőt, jogszerű kinézetet adjon neki. A hatalom köntös nélkül is az, ami: hatalom. Ezzel szemben a politikai köntös test nélkül egy halom hasznavehetetlen gönc. Lóg a politikai jelmezkölcsönzőben a vállfán és várja, hogy a hatalom embere magára kanyarítsa.

Lovagok! A mostani választások tétje – és ebben különbözik az eddigiektől – nem az, ki fog kormányra kerülni, hanem az, kié lesz a hatalom: a brüsszeli viperafészeké vagy a Kerekasztal Lovagjaié a budai Karmelitában. A választási ütközet ezúttal a nettó hatalomért folyik. Nem barátságos politikai párbaj ez már, hanem *nettó hatalmi harc*, vérre menő háború, amely egyetlen kérdés körül forog: *ki kit győz le?* Belzebub a Sátánt vagy a Sátán Belzebubot? Mert ilyen már a hatalom természete, ha emberek kezébe kerül: *diabolikus*. Mivel azonban mi, lovagok több-mint-emberek és majdnemszentek vagyunk, és mert minket még Oroszlánszívű Max Weber készített fel a *politikára mint hivatásra*, tudatában vagyunk a hatalom e kettős természetének. Úgyhogy, amikor a Jóisten riadót

fúj, és mi nyeregbe szállva kardot rántunk, csak is az Ellenség, a Rágalmazó, a Hazugság Atyja, az Emberi Faj Ellensége – *Hostis Humani Generis* –, egyszóval a sunyi Kiskakas megregulázása illetve kinyuvasztása céljából tesszük. Gondoljatok bele: ha tizenöt évvel ezelőtt nem mi vesszük kezünkbe a hatalom szent kardját és keresztjét, vagy ha elgyöngülve a hosszú harc alatt kiejtjük kezünkből, hol lenne ma Magyarország? Már rég *bukott állam* lenne: *egy* az Unió bugyogó olvasztótégelyében kapálózó huszonhét páriaállam közül.

Sir Galahad, alias Schabert Tilo lovag egész könyvet írt a néhai bostoni polgármesterről, Kevin White-ről, aki a politika talán legkreatívabb fojtogatója volt, hogy az ő példáján mutassa meg, mi a teendő a hatalomért vívott szent háborúban. Kevin White hatalomra kerülve addig fojtogatta a helyi politikát, míg ki nem fojtogatott belőle és magához nem vont minden hatalmat. De mikor a politikában nem maradt szusz, már lélegzetet sem tudott venni, csak tátozott kidülledt szemmel a porban, Kevin lovag megállt: a demokrácia politikai játékát nem bántotta, hagyta, hadd játsszák tovább, csak persze most már papírkarddal, vízipisztollyal – a gyerekek. Ez a játszótér lett a nettó hatalom paravánja. Ez fogta ki a szelet azoknak kótyagos politikai különcöknek és sunnyogó civileknek, ellenzéki újságíróknak a vitorlájából, akik nem átallották Kevint tekintélyuralommal, diktátori hatalommal vádolni.

A Hit Lovagja sem bolond összetörni a szabadság játékterét, ha a nettó hatalom paravánjaként is használhatja. A szabadságot szereti, nem a zsarnokságot. De világosan látja, hogy a szabadság csak ruhája lehet a nettó hatalomnak. Arra való, hogy olajozottá tegye a hatalom gyakorlását. Diktatúrában a nettó hatalom a maga riasztó póreségében mutatkozik meg, ruhátlanul. Ezért van, hogy a gyakorlása felettébb kényelmetlen. Még ha valamilyen ideológia durva ponyvájával terítik is le. Ehhez nem kell különösebb kreativitás. Ellenben úgy koncentrálni minden hatalmat egy kézben, hogy a hatalom kecskéje is jóllakjon és a demokrácia káposztája is megmaradjon, ez már igen! Ezt nevezem kreativitásnak!

Akkor hát miben áll a kreativitás a Hit Lovagja számára itt és most, amikor a Vár falait a brüsszeli veszedelem már javában ostromolja? Mit tegyünk? *Sto gyelaty?* Világos, *sto gyelaty*. Kardélre kell hányni a pogányokat. Egytől-egyig. Csak párbajra kiállni nem szabad önjelölt vezéreikkel, ezekkel az ál-lovagokkal. Előáll, mondjuk egy ilyen önjelölt, egy politikai homonculus, aki festőlétrán ágálva hatalmi visszaéléseket leplez le, üldözi az igazságtalanságot, ostorozza a bárdolatlanságot, miközben hatalma a nullával egyenlő. Aki azonban *hatalom nélkül* házal befolyásért, hadakozik a regnáló hatalommal, az vitán felül félnótás. Nettó idióta. Van ilyen. Szóba sem jöhet, hogy a szent hatalom lovagja komolyan vegyen egy politikai futóbolon-

dot és kiálljon vele párbajozni. A futóbolondnak nincs veszítenivalója, a lovag viszont akkor is veszít becsületéből, méltóságából, ha miszlikbe aprítja őt. Ahogy egy nővel, egy kisgyerekekkel, úgy egy bolonddal sem állhatunk le párbajozni.

Nehezebb eset a másik homonculus: a dróton rángatott, pórázon tartott brüsszelita báb. Neki nagyon is megvan a magához való esze, csak azt jó pénzért idegen érdekek szolgálatába állította. Ő nem bolond, hanem galád. Ha külföldi gazdái nem pumpálták volna föl politikai izmait, nem fújták volna föl őt óriássá, észre sem venné őt senki. Így azonban olyan látszat keletkezik, mintha ez a levegőben táncoló brüsszeli reklámbábú képes lenne legyőzni a Hit Lovagját és megszerezhetné a nettó hatalmat. Látszat ez, de hatásos látszat. A Hit Lovagja nem erősítheti a látszatot azzal, hogy kiáll egy bérből és fizetésből élő külföldi ügynökkel párbajozni. Jól mondta a mi Bornemissza Péterünk egykoron: „Ha kiskakással harcolsz, akár megbírod a kiskakast, akár ő bír meg téged – kiskakásos lesz.”

De aggodalomra semmi ok, lesz még öröm a mi utcánkban! Eljön a pillanat, amikor a magyar emberek örülni fog. Nem kérdés, mikor jön el: a 90. percben. Föltéve persze, hogy nem lesz szükség hosszabbításra. Ha szükség lesz, akkor kicsit később. A választások addig tartanak, amíg nem győzünk. Olyan nincs, hogy ne az győzzön, aki

jobb. *Kik ozuk? Miü vogymuk.* Bátorságlovagok SC – Brüsszeli Viperák: 5:0. Nem térdelünk le a viperák előtt! Úgyhogy, ha a győzelemhez hosszabbításra lesz szükség, akkor hosszabbítunk. Akár az évtized végéig! Addig rendkívüli állapot lesz – rendkívüli örömmel. Az úrból is látszani fog. Végül talán még mi, bátorságlovagok is rázendítünk az Örömódára. A magyaremberek örömének ódájára, természetesen! *(A Kerekasztal Lovagjai digitális pajzsaik döngetésével adnak hangot harsány tetszésüknek.)*

Ara Pacis

Apokaliptikus talpalávaló békeharcosoknak

Inter Armageddon silent musae – Armageddon idején hallgatnak a múzsák. Így van valahogy, ha jól emlékszem. A lényeg, hogy ha háború van, kussolnak a múzsák. Nincs csipogás, csiripelés, kukorékolás. Kuss van. Legalábbis annak kellene lennie. Különösen most, hogy nyakunkon a harmadik Armageddon! Ehhez képest azonban nemhogy kussolnának, be nem áll a pofájuk. Úgy kell betapasztani. Nem is tudom, miféle múzsák ezek?! Honnan szalajtották őket? *Arma virumque cano* – Fegyvert s vitézt énekelek! – ezt kántálják. Na, majd adok én nektek fegyvert és vitézt! Ukrán vitézt, mi?! Tudjátok, mit, kicsi múzsák, húzzatok el ezzel a nótával a jó, édes háborúpárti Brüsszeletekbe!

Lehet, hogy nem is igazi múzsák. Talán csak múzsának álcázott külföldi ügynökök. Ami azt illeti, Oroszországban több ilyen hangoskodó múzsáról kiderült, hogy valójában *inoagent*, ahogy a nagy keleti nép igazságüldöző szerveitől hallani: fizetett külföldi ügynök. Különösen két jómadárról – Klióóról és Kalliopéról – derültek ki csúnya dolgok: állítólag külföldi felforgató központok megrendelésére földalatti hazugságyárat működtettek az Uralban. Itt tartunk. Szakmányban hamisították a történelmet. Azóta persze már jogos büntetésüket

töltik egy pszichiátriai intézetben, a Kolima folyó mellett. Egyesek szerint nálunk is ez kellene! De én amondó vagyok: ne siessünk! Nem eszik olyan forrón a köleskását. Hagyjuk még kicsit hűlni. Anynyit azonban a legnagyobb pofájú brüsszeli műzsáktól is elvárnék, hogy ne botránkoztassák meg háborúpárti ugatással, röfögéssel és hápogással a Végetnemérő Békemenetre összegyűlt keresztes hadakat. Főként pedig messzire kerüljék el a közelgő washingtoni békeliturgiát, amit maga a Fölkent – Trump főtáltos – fog celebrálni a Fehér Házban nemrég fölállított színaranyból készült Béke Oltárán, a köréje sereglett angyali erők és Szent Turul részvételével.

Az emberfia azt gondolná, hogy az Antikrisztus siserahadai ellen vívott utolsó nagy csatában a műzsák egyértelműen a Jóisten, az angyali erők, és a turul békeharcosok mellett fognak fölsorakozni. Őket fogják dicsőíteni és megörökíteni, nem pedig a Sárkányt, a Fenevadat és az Álprófétát. De hol vannak ma már igazi műzsák? Patrióta műzsák! Kiüldözte őket a világból az Antikrisztust szolgáló brüsszeli siserahad. Álműzsákkal vagyunk körülveve. Múzsá-imitátoroktól hangos a digitális tér, miközben Harmegiddón csatamezején – valahol Ukrajna és Gáza között – javában folyik a végző küzdelem: a Béke pártján állók összecsapása a Háború pártján állókkal, a Jóisten mérközése a Gonosszal. Az örökrangadó. Miféle műzsák azok, akiknek halovány lila gőzük sincs erről? Süketek

és vakok talán? Nem hallják az Ítélet harsonáit? Nem látják, hogy Isten Haragjának hatodik pohara is kicsordult már a Földre? És ha a hetedik is kicsordul?! Akkor mi lesz? Akkor az lesz, hogy az ösz-szes hamis múzsa, a Fenevaddal és az Álprófétával együtt, mennek a levesbe. A tüzes tóba.

Ki az Antikrisztus, ne kérjünk. Egyszerűen mutassunk rá! Mindenki gyanús, aki úgy tesz, mintha nem ő lenne. Kivéve a bátrakat, akik mernek rámutatni: „Ott megy! Ő az! Fogják meg!” Aki mer, az nyer. Mérkőzést, háborút, talán még választást is. Minden történelmi részből, minden tátongó társadalmi szakadékból, választási kampányból az Antikrisztus szeme villog felénk baljósan és félelmesen. Ilyen helyekről ugrik elő, hogy a háború setét fellepszárnyaival betakarjon országot és világot. Föltéve, hogy engedjük neki. Hogy készek vagyunk Brüsszel háborús költségvetési igájába hajtani a nyakunk. Csakhogy nem vagyunk készek. Le fogjuk rázni az igát. Mi nem hajlunk sosem. Döntsétek el, kinek az oldalán álltok: a hajlongók, a térden csúszók, a Brüsszel előtt görnyedők oldalán vagy a mi oldalunkon! A Fenevad oldalán vagy az Angyal oldalán, aki azért jött, hogy leláncolja a Sátánt és ezzel ezer évre feltartóztassa az elközelgő idők végét. Ezért nevezik őt *katekhonnak* – Feltartóztatónak vagy Késleltetőnek – Pál apostol nyomán a szilíciumvölgyi új evangélisták: Peter Thiel, Ilon Mask és Steve Bannon.

Mi, digitális békeharcosok nemrég tárgyaltunk is az Angyallal és munkatársaival. Kértük, hogy a Sárkányra kivetett szankciókat, noha a Bárány száz százalékig egyetért velük, mivel őt is sújtják, ezer évre függesse fel. „Egy év – tárta szét kezét az Angyal, aki az Örökbéke ügyét intézi. – Bargin is bargain!” „Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen” – vette közbe bizalmasan egyik szárnyas munkatársa és mosolygott. Az Angyal is mosolygott és kezdte felsorolni, mennyi is lesz az annyi: mi kapnánk egy ragyogó, alig használt, egész világra kiterjedő, istenien illatosított Örökbékét, ő meg kapna tőlünk mondjuk másfél milliárd dollárt nukleáris fűtőelem- és LNG-vásárlásért, védelmi beszerzésekért és tíz darab SMR leszállításáért. Így lenne faire. Az Angyal azt gondolja, ez a lehető legjobb ár az „Örökbéke+szankciómentesség” csomagért. Biztosított minket, hogy nem fogjuk megbánni. A jó üzletek az Égben köttetnek. Őszintén megmondom, én ennél nagyszerűbb, ennél bölcsebb, ennél angyalibb Angyallal még soha nem találkoztam, pedig több mint harminc éve jövök-megyek az égi pályákon. Ezer év – ennyi haladékot tudtunk egyelőre kialkudni a magyarembereknek az Angyalnál, aki bonuszként a mélység kulcsát is átadta nekünk. Tisztelettel jelentem: az Antikrisztus megláncolása folyamatban van.

Saját szemünkkel láttuk, ahogy az Angyal a Capitoliumban felmutatja a Békét, amit a világ népei a digitális térben egymással váltott békecsókkal

pecsételtek meg. *Osculum pacis* – egy békecsók és más semmi. Ennyi kellene a békemisést celebráló Angyal Béke-Nobel-díjához. De az istentelen Brüsszel és az ukránok nem pecsételtek. Visszautasítják a csókot. Így meg úgy – vonogatják a válluk –, ők háborúban állnak, ez nem a békecsók ideje, satöbbi, satöbbi. Nyomják a háborús rizsát. Békecsók helyett ők inkább a háború véres csókjával válaszolnak az Angyal békefelhívására. Továbbra is ontanák az embervért, haragítanak magukra a Pax Americana Atyját a Capitoliumban és a Pax Hungarica Atyját a Kárpát-medencében. Még az oroszok is hiába nyújtották oda nekik orcájukat egymás után háromszor békecsókra! Hiába szólítja fel őket újra meg újra békecsókra a Vatikán, az ENSZ és hiába járnak elöl váltig jópéldával Csók-csatatér magyar bajnokai – Amerika Kapitány, Vasember és Pókember –, az ukránok megátalkodottan elfordítják tőlük a fejüket. Nos, minden elismerésem a csókot adni vonakodó ukránoké, de ezek után fel kell tennem a kérdést a világ békeszerető népeinek: meddig tűrjük még, hogy háborújokkal aláássák az Ezeréves Birodalom angyali művét, a Barátság-kőolajvezetéket és a magyaremberek 14. havi nyugdíját? *Quousque tandem Zelenszkij!*? Mégis meddig fogjuk még tűrni packázásaidat? Mindennek van határa. Még az Angyal apokaliptikus türelmének is!

Mi azt mondjuk: háború ellen nincs jobb orvosság, mint a béke. A háború betegségét békével kell orvosolni. Ha a háború ettől sem múlik el, akkor ra-

dikális gyógy módhoz kell folyamodni. A háborút a béke szikéjével kell kivágni a békére szomjazó keresztény világ testéből. Induljanak a békehadosztályok, potyogjanak a békebombák, robbanjanak a békedrónok, hogy az utolsó nagy csatában ezer évre elvegyék az Antikrisztus kedvét a háborúsditól. Kotródjon vissza a feketelyukba, ahonnet ide dugta a randa pofáját.

Az idők végén lehull a lepel. Ahogy az ókori Rómában változott át a *respublica* – némi polgárháborús csetepaté után – *Imperium Romanum*-má, a köztársaság konzuljai pedig császárrá, úgy változik át szemünk előtt, az idők végén az Egyesült Államokban – némi Capitolium körüli polgárháborús csetepatét követően – impériummá az amerikai *respublica*, és koronázatlan uralkodóvá a republikánus amerikai elnök. A Békének, mint ismeretes az első római császár, a Pax Romana szerzője, Augustus emelt oltárt Rómában a Mars mezőn, nem messze a Capitoliumtól. Ez volt az *Ara Pacis*, amely a Római Birodalom örök időkre szóló uralmát hirdette az egész lakott földkerekség fölött. Ezért látták az apostolok az *Imperium Romanum*-ban az apokaliptikus vég késleltetőjét: a *katekhon-t*. Most, hogy a *translatio imperii* vastörvényét követve az *Imperium Romanum* – másfél évezredes vándorlás után – a Capitoliummal együtt végleg Amerikába helyeződött át, az első amerikai imperátor is oltárt készül emelni a Pax Americana-nak, csak színaranyból. Ez a Pax Americana azonban már nem a

hidegháború hibrid békéje lesz, fél lábbal mindig proxy-háborúban a szovjetekkel, hanem az Anti-krisztust leláncoló Angyal békéje az Ezeréves Birodalomban. Ezért tüntetnek, ezért békemenetelnek, ezért lájkolnak, kommentelnek, tiktokolnak a Nagy Amerikai Angyal harcos hívei most itt is, a Magyarországi Egyesült Államokban. Hajrá Ezeréves Birodalom! Hajrá Örökbéke! Hajrá Tizennegyedik Havi Nyugdíj!

Arany hajnal hasad!

Felszólalás a baromfitermelők világtalálkozóján

Hallom, hogy a svájci Háromkirályok – három milliárdos – hódolatuk jeléül a tömjén és mirha mellett aranyat is vittek a politikai újszülöttnék, aki alig egy éve, hogy a washingtoni Fehér Ház ovális aranyjászolában rugdalózik, de emberi természete szerint milliárdos ő is, mint körülötte akárki más. Az is a hírekben állt, hogy a dél-koreai háromkirály egyenesen az ókori silla királyság színaranyból készült koronájával hódolt a Világ Világossága előtt, kit még az istentelen Európában is – fogcsikorgatva ugyan – Napkirályként emlegetnek. Ő a Legyőzhetetlen Nap. *Sol Invictus*. A Legyőzhetetlen Győzike! Még hogy „No kings!” Hölgyeim és uraim, tisztelt digitális baromfitermelők, kacagjatok! Mindenesetre azt, hogy ki király és ki nem király, nem demokrata köcsögök fogják eldönteni, hanem mi, a világ büszke patrióta baromfitermelői.

De miről is beszélek? Nos, mi nem vagyunk háromkirályok. Nálunk, mint ismeretes, egykirályság van, és – ne tagadjuk – egyeseknek még ez is sok. Amit mi vittünk legutóbb a baromfitermelő magyaremberek nevében a Kisdednek, nem arany volt, hanem két aranytojást tojó tyúk. Az egyik éjjel-nappal a béke aranytojtását tojja, a másik a migránsválságét ugyancsak megállás nélkül. Még sze-

rencse, hogy annak idején nem engedtünk Brüsszel zsarolásának: nem vágtuk le őket. Így most már az egész világnak tojják az aranyakat. Minden napra egy tojás. A legfrissebb, a béke aranytojása már elő is bújt az egyik tojó fenekéből, és ha az ukránok alnokul nem gyömöszölik vissza oda, talán már bele is pottyant volna a világ népeinek aranykosarába, ahol a patrióták három éve egyfolytában a béke tojásait gyűjtik.

Mert az aranytojást tojó tyúk, hölgyeim és uraim, nem brüsszeli hókuszpókusz és nem kijevei csiribi-csiribá, hanem magyar csoda. A hit és az akarat csodája. Ahhoz, hogy egy tyúk aranytojást tojjon – vegyük végre egymást komolyan! –, nagyon-nagyon hinnie és akarnia kell. És a magyar tyúkok hajszálpontosan ezt teszik: akarnak, hisznek és tojnak. Már a mi tyúkszerető Petőfink is, akiből – mint hallom – az ukránok újabban barguzini ukrán költőt akarnak faragni – lelkük rajta! –, már ő is felfigyelt erre az ízig-vérig magyar jelenségre, amikor édesanyja aranytojást tojó tyúkját *Anyám tyúkjá* című híres költeményében megörökítette. A megörökített tyúk aranytojásának valódiságában, mint iskolai tanulmányaikból emlékezhetnek rá, egyedül a hitetlen Morzsa kutya kételkedett, de őt is jobb belátásra bírták a Költő intő szavai.

Mi, baromfitermelő magyaremberek, az Aranytojás Misztériumának beavatottjai nem tegnap óta tudjuk, hogy kétféle arany létezik: az egyik, amit

„alsó aranyak” mondanak, ez a szemmel látható, a kézbe vehető, felhalmozható, széfbe tehető arany. A másik: a megfoghatatlan, a földi szem számára láthatatlan arany. Ezt „elzárt aranyak”, misztikus aranyak is nevezik, akik a misztériumba be vannak avatva. Nos, a mi tyúkjaink tojásai egytől-egyig ilyenek. Láthatatlan aranyból valók. A Kisded – mint diplomáciai csatornákon visszahallottam – először csodálkozott is – „Hol az arany?” –, de aztán felvilágosították őt, hogy ez nem az az arany, amiből ősi szokás szerint a kijevi oligarchák vécécsészeket, a kommunizmusra készülő moszkvai leninisták köztéri vizeldéket, ő meg itt, a Fehér Házban Ovális Aranyjászolában játszópajtásaival poháralátéteket szoktak készíteni, hanem magyar arany, szellemi arany, egy új korszak aranyalapja, amelyet a magyaremberek már le is raktak. A Kisded megértette ezt és biztosította a magyar egykirályt, hogy mint jó gazda be fogja aranyozni az egész baromfiudvart, az egész Állatfarmot, később a Földet és a Holdat is. Akkor szólaltak meg az égből a harsonák: „Arany hajnal hasad!” Az a kiskakas, aki az új hajnalhasadást elaludta, magára vessen. Aki meg nem aludta el, mégis féknyúzókat terjeszt, a Hajnalcsillagot Ürömcstillagnak, a szellemi arany fényét rozsdás vasreszeléknek hazudva, egyhamar a történelem kloákájában találja magát. Aranykloákájában, természetesen.

Az új aranykor teljesen olyan lesz, mint akármelyik eddigi vaskor, de arannyal lesz bevonva,

arannyal lesz áthúzva, arannyal lesz befuttatva. Az aranykor – ne féljünk a szótól! – az egyetemes giccs kora, ahol a szépség az Úr. A giccs – ahogy azt a baromfi-lét elviselhetetlen könnyűségéről értekező nagy cseh író fogalmazta meg egykoron – „a szar abszolút tagadása”. Szar abszolúte nem létezik. Aki azt állítja, hogy létezik, az maga is része a szarnak, amely nem létezik. Ezzel szemben mi, a szépség aranyláncfűrész harcosai, akik büszkén tagadjuk a szar létezését, nemhogy létezőnk, de kezünk nyomán mostantól minden arannyá változik. Mídász király, hol vagy?

Ahol aranykor van, ott aranykor van. Ott aranyból van a kormány szíve, aranyból a tettek és a szavak. Aranyból van a szuverenitás, a terrorelhárítási központ, a különleges jogrend, aranyból az alkotmány, a parlament, a fékek és ellensúlyok, még a sajtószabadság is, csak néha guruló aranyból. Persze, nem lehet mindent egyszerre. Ami nincs aranyból, azt lépésről-lépésre haladva learanyozzuk. Első körben természetesen a futballstadionokat. Egyiket a másik után. A felcsúti Pancho Arénával kezdjük. Hadd lássa a magyar futball világbajnoki szereplését a 91. percben elgáncsoló Nyugat, mit ér a futball a magyarembereknek, akik az Aranycsapatot adták a világnak, és Muszáj-Herkulesként már tizenöt éve új aranykorban élnek. Ady ír erről valahol. Talán a *Vér és arany*-ban. Vagy a *Moslék-Országban*. Tanultuk, csak már nem emlékszem. Majd megkérdezem a Chatgpt-t. Megvan! „Minden egyből

hasztalan: Vér és arany, vér és arany.” Hát akkor engedtessek meg, hogy a magyaremberek, annyi hasztalanság után, ne a háborús vért, hanem a békés aranyat válasszák.

A dicsőség fényének ellenségei, előre tudom, ránk támadnak majd az aranyért: fényűzéssel, luxizással vádolják a Hit Lovagjait, a kolduló szerzetesrendeket megszegyenítő szegénységben élő Karmelita majdnem-szentjeit. Mert vakok a szellemi aranyra. A Gonoszról már Órigenész megmondta, hogy vak: ponérosz – tüphlosz. Vak és elvakult. Olyan ez, mintha a Napot azzal vádolnák, hogy ragyog. Vagy azzal, hogy Keleten kel föl! Hát hol keljen föl? *Ex oriente lux!* Mi igenis a Felkelő Nappal vagyunk! Jártunk a Felkelő Nap Palotájában, láttuk, hogy kívülről-belülről csupa arany, együtt ragyogtunk vele, és együtt énekeltük a Nap-himnuszot, hirdetve az arany szent örömét. Ha ez olyan nagy bűn, tessék, ítéljenek el! Állunk a vaskorból itt ragadt, berozsdásodott nemzetközi büntetőbíróság elé!

Most válik el vértől az arany. Az egyik oldal – a vérpártiak – a vér mellett tették le voksukat és vértengerbe fojtanak az öreg Európát. A másik oldal – az aranypártiak – be akarja aranyozni Európa öreg napjait. Ez a különbség a brüsszeli vérpárt és a magyar aranypárt között. Ők ott, Brüsszelben fekete-misét tartanak, mi itt adventi aranyos misét: *Rorate caeli desuper!* Ők be akarják vérezni Európát, mi viszont aranyba foglaljuk, és a washingtoni Ovális

Aranyjászol Kisdede, a pekingi Mennyei Béke Kapuőre és a kreml-i Sárkányölő Szent Vlagyimir lábai elé helyezzük. Kijev nem kap semmit!

Magyarország biztonságba helyezése

Kiselőadás a Közrádió péntek reggeli szabadegyetemén

Jó reggelt, Magyarország! Korán reggel ritkán rikkant *arigó!* Ejnye, de jó kedvem van! Nem csoda! Európa, de az is lehet, az egész világ legbiztonságosabb országának legbiztonságosabb stúdiójában ülök, a legbiztonságosabb interjúhelyzetben. Egyfajta *safe space* ez, kifejezetten a miniszterelnök számára, hogy – biztos, ami biztos! – ne támadhassák hátba nemzetidegen kérdésekkel; ne tolhassanak arcába merényletszerűen nemzetidegen kamerát; ne zaklathassák, ne üldözdhessék, ne sértegethessék nemzetidegen ajánlatokkal, egyszóval: ne veszélyeztethessék a Nemzet biztonságát!

De ne tévedjünk el! A *safe space* nem privilégium és nem luxus, hanem alkotmányos jog. Tétélesen még nincs benne az alkotmányban, de hamarosan benne lesz. Kétharmad Ófelsége rendkívüli eljárással még ma éjjel beleírja. Minden rendszerető magyarembereknek jár egy *safe space*, egy saját hely, egy saját – hogy úgy mondjam – kalitka a biztonságos nemzeti együttműködés rendszerében. Kinek hol, mekkora. Lehet ez egy rádióstúdió, egy próba- vagy szavazófülke, egy cella vagy egérlyuk, de lehet egy vidéki kastély vagy egy luxuslakás pánikszobája is. Fő, hogy biztonságos legyen.

Legtöbben a szavazófülkében érezhetik magukat biztonságban, mert itt védve vannak mindenféle kétfarkú kutyaütők és kakaskodó mitugraszok véleményterrorjától. Az áthatolhatatlan fülkecsendben nem zavarhatja meg tisztánlátásukat az értelem undok ördöge. Leperegnek róluk az észérvek. Gyomrukkal gondolkodnak, májukkal formálnak véleményt, szívükkel szavaznak. Ahogy fák szavaznak a fejszére az erdőben, mert a nyele mégiscsak közülük való. Teljes biztonságban vannak a tiszta ész piszkoskodásaitól. Nem hiába indult el 2010-ben a Biztonság Dicsőséges Forradalma éppen innen, a fülkéből, hogy kisvártatva egyetlen nagy, biztonságos szavazófülkévé változtassa egész Magyarországot, ahol minden fa újra meg újra szívből jövő igen-t mondhat a veszett fejsze nyelére. Arra, ami nincs. A nyírmártonfalvai lombkoronasétány a megmondhatója. Mert – a Költőtől tudjuk – csak ami nincs, az a virág! Márpedig nincs-ből bőven van minálunk! Nem mindenkinek terem persze a nincs virágot. Van, akinek be kell érni helyette egy nagy nullával. Mert nincs hely, nincs szavazófülke, nincs safe space a Haza veszélyeztetői, a brüsszeli vérszopók, a százszor szent szuverenitás lábbal-tiprói számára! Menjenek máshová szuverenitást tiporni!

A biztonság – mint tudjuk – egy okos döntéssel kezdődik. Magyarország 2010-ben meghozta ezt az okos döntést: a biztonságot választotta. Biztos választással szinte befalazta magát a biztonság-

ba. Téglát, maltert, lelkesedést mi biztosítottunk hozzá. Így lettünk a kontinens legbiztonságosabb helye. De ugyanezért a legveszélyeztetettebb helye is. Mert minél nagyobb valahol a biztonság, annál nagyobb támadási felületet nyújt a biztonság ellenlábasaiknak. Annál jobban ingerli az ördögöt, aki tudvalevőleg nem alszik. Minél meggyőzőbb sikereket értünk el a biztonságos demokrácia falának építésében, annál jobban kiéleződött az osztályharc Fény és Sötétség – Patrióták és Háttérhatalom – kozmikus erői között. Az első okos döntést elkerülhetetlenül követte a második: biztonságba kellett helyezni a biztonságot. Mert a biztonság nem tudja megvédeni magát. Nekünk kell megvédenünk őt: síppal, dobbal, rendkívüli állapottal, különleges jogrenddel, minden eszközzel, minden módon, kerül, amibe kerül. Hogy a káosz erőit féken tartsuk. Leláncoljuk. Megbénítsuk. Lefejezzük. Nem babra megy a játék. A legfontosabb, hogy a veszélytelenítés folytonos legyen, szakadások, szünetek, kihagyások, rések nélkül. A Gonosz a résekbe szereti bevenni magát. Mondják: az ördög a résekben lakozik. Nem is lakozik – dagonyázik! Csak így tudjuk megvédelmezni a *biztonságos demokráciát*, amelynek alapjait az elmúlt tizenöt év évben kemény férfimunkával leraktuk. Jó mulatság volt, és ha engem kérdeznek, az is marad.

A biztonságos demokrácia – kemény demokrácia. Nyeregben puhított. Az állam nyergében. Nem ugribugri demokrácia: hol ez van hatalmon, hol az.

Nem ingatag, remegő térdű, körmét rágó, ide-oda táncoló demokrácia. Áll, mint a cövek. Nem kacsingat se jobbra, se balra. Mindenki előre tudhatja, hogy a következő száz vagy akár ezer évben is az lesz, ami van. Nem kell meglepetésekre, ugrásokra, váratlan fordulatokra számítani. Csodákra várni sem: nincs csoda. A csoda maga a biztonságos demokrácia létezése – a földre szállt Égi Demokrácia. Ebben a demokráciában olyan biztonságban vagyunk, mint majd leszünk Isten kebelén. A biztonságos demokráciát nem veszélyeztethetik kiszámíthatatlan kimenetelű választások, melyek zavarosában éjszakai szörnyek halásznak, összeesküvések érlelődnek és a demokrácia sírásói adnak találgát egymásnak. Biztonságos demokráciában a választások kimenetele több, mint biztonságos. Egy percig sem kétséges, ki nyeri őket. Totzicher. Az nyeri, akinek nyernie kell. Akié a biztonságot szavatoló hatalom. Osztatlanul. Amíg a hatalmat fékek és ellensúlyok akadályozzák a biztonságteremtésben, amíg nem fed le minden életszférát, minden intézményt, minden médiafelületet, addig nem beszélhetünk *kiteljesült* biztonságos demokráciáról. Addig a biztonság választási győzelme nem biztos. A kiteljesült biztonságos demokráciában a választások inkább vidám népünnepélyre hasonlítanak, biztos végeredménnyel, zsákbafutással, lepényevéssel, 15. havi nyugdíjjal. Az ilyen választásoknak egyetlen győztese van: a *szuverén* demokráciája. Mert ő a biztonságos demokrácia szíve. Ha ez a

szív, ez a nagy szív egyszer megszakad – a hatalom teste bomlásnak indul, az állam szétesik, jön a káosz, a háború, a hanyatlás. Persze, az menjen szuverénnek, aki nem szívbajos. Akárhogy legyen is, a biztonságos demokrácia a most esedékes választásokkal döntő próbatételhez érkezett el: most fog kiderülni, kiteljesült biztonságos demokráciában élünk-e már vagy még kiteljesületlenül.

A magyaremberek – mint korunk jeles természettudósa mondta nemrég – rendkívül ritka egyede az emberi fajnak, épp ezért szükségszerűen rendkívül veszélyeztetett faja is. Ezért nem élhet biztonságos demokrácia nélkül. Olyan az neki, mint a levegő. Csakhogy a biztonságos demokrácia ugyancsak rendkívül veszélyeztetett politikai állat. Támadják kívülről, támadják belülről, támadják jobbról és balról, sőt, középről is. Állandóan veszélyben forog. Szankciók Szküllaít és Karibdiszeit kerülgeti. Nem csoda, ha mindenben a veszély kockázatát látja meg először, a veszélyre figyel. Azt nézi, hogyan lehet a veszélyeket megelőzni, elkerülni és elhárítani. Veszélytelenítés és biztonságiasítás – *securitization*, ahogy Koppenhágában mondják – e kettős csillagzat vezérli.

A veszélynek sok arca van. Néha nem is arca, inkább ocsmány pofája, amit be kell verni. Az egyik arcát fenyegetően odatolja hozzánk, a másikat alatomosan elrejt. Vannak nagy veszélyek és kicsik, lappangó veszélyek és nyíltak, állandó veszélyek

és pillanatnyiak. Magyarországon – csak a példa kedvéért mondom – per pillanat három dolog van veszélyben: a hatvanpusztai zebraállomány, a 14. havi nyugdíj és a családok megtakarításai. Utóbbiak annál nagyobb veszélyben, minél nagyobb a család, minél nagyobbak a megtakarítások. A milliárdosok családjainak megtakarításai egyenesen végveszélyben. A veszélyeztetők nevét ismerjük. Közzé is tettük a teljes listát a veszélytelenített médiában, hadd tudja meg az egész nemzetcsalád: *kik ők és mit akarnak*. A türelmetlenebb családtagoknak, akik esetleg nem akarják megvárni a hazafias bíróság utolsó ítéletét a folyamatban lévő Tisza-perben, szpojlerezem: a Haza veszét akarják! Nem igazán szívem csücskei a franciák, de egyben igazat kell adnom nekik: *La patrie est en danger! A Haza veszélyben van! Sőt, Rogyina v opasznosztyi!* Mindig és minden körülmény között. Nem szabad engedni a veszélynek. A veszély olyan, hogy ha az ember a kisujját nyújtja neki, az egész karját akarja. Lesben áll. A biztonság látszatát ölti magára és várja a pillanatot, hogy lecsapjon. A veszély belopakodik a biztonságos demokrácia immunrendszerébe, hogy legyöngítse és képtelenné tegye a védekezésre, ezzel nyitva meg az utat a választási győzelemhez a káosz erői előtt.

Jelenleg ott tartunk, hogy a veszély már népgyűléseken szónokol és az utcákon masírozik. Befofátlanokodik szuverén *safe space*-embe. Ahová lépek, odaeszi a fene. Árnyékként követi minden lé-

pésemet. Letiporja jegybanki alapítványaim zsendülő vetését, hogy ne legyen a Nemzetnek aratása. Összeesküvést sző. Adóprésre készül. Guillotin alá küldené a Fülkeforradalom és a Sipkaszoros hőseit. Adó-sintérekkel zaklatja a becsületes magyar kutyákat és macskákat. Ha egy pillanatra nem néz oda az ember, rosszarcú *ork* migránsokat simogat; *ork* vécépapírt és kéztörülőt csempész be kórházaink vizeldéibe; nem áttal fiatalkorú *ork* bűnözőket nyalókával, mikuláscsomaggal a káosz fekete zászlaja alá édesgetni. És mindezt miért? Azért, hogy az európai gyűrűk háborúja szekeréhez kösse a biztonságos demokrácia tünde szigetét, a büszke, szuverén szép-vagy-gyönyörű-vagy-Magyarországot. Amerre nézünk – *ork* árulás, *ork* hátbadöfés, *ork* kútmérgezés. *Nem fantasy ez, gyermek, hanem a tények való világa!* Te is ráébredsz majd, ha a Brüsszeli Impérium parancsára a magyar iskolákban bevezetik a *kötelező orkot!* De akkor már késő. Csírájában kell elfojtani a brüsszeli veszedelmet. *Extra Hungariam non est vita, aki mást mond brüsszelita!*

Honfitársak! Fivéreim és nővéreim! Az ellenség a kapuk előtt áll. *Ante portas.* *Ork* hordák ólálkodnak ostromlétrákkal fölszerelve biztonságos demokráciánk bástyafalai körül. *Ork* trollvezérek száguldoznak füttyögve az interneten, hujjogva az instagramon, vihorászva a twitteren. Veszélyben a 2010-es Nagy Magyar Biztonsági Forradalom vívmányai! Bloggereink, trolljaink, influenzazereink

harcban állnak. Lájkolnak, posztolnak, kommentelnek, állják a sarat. Mém-gyáraink, fake-gyáraink huszonnégy órában ontják az igazságot. A tét nem kicsi: biztonságos magyar demokrácia vagy brüsszelita káoszokrácia! Ki kit győz le? A szabadság lobogója alatt menetelő Káosz a szuverén magyar biztonságot vagy a Rend zászlaját magasra tartó Biztonság a brüsszelita szabadságot! Kiáltsuk együtt az 1935-ös évjáratú Berlin diákjaival: „*Wir scheissen auf die Freiheit!*” Vészhelyzet van! És ebben a helyzetben mi, a Kárpát-medence patriótái addig nem fogunk lefeküdni, amíg az összes szarházit vissza nem kergettük oda, ahonnan jött: az édes, jó Kijevi Bábfejedelemségbe.

Ezerszer megmondtuk: számunkra Magyarország biztonsága az első. Először Magyarországot helyezük biztonságba, és utána jöhet a világ. Erről nem vagyunk hajlandók vitázni. *De securitate non est disputandum!* Mindenki megnyugodhat: háborús cunami ide, mesterséges szuperintelligencia oda, drónparádé amoda, Magyarország a biztonság szigete volt és marad Európában. Térfigyelő kamerák pásztázó tekintete őrzi a magyaremberek éber álmát. Arcfelismerő szoftverek vigyázzák álomszerű ébrenlétét. Nemsokára minden lépését a SZU-VÉHÁ önkéntes biztonsággyaldái fogják pontozni. Kiszűrünk minden kockázatot. Szemmel tartunk minden rendellenességet. Rögzítünk minden globalista bokorrezzenést. Eltárolunk minden egyes háborúpárti felhorkanást, genderista uszítást,

migrációspaktum melletti kirohanást a Nemzet Felhőjében. Nincs biztonság a társadalom szemmel tartása és ráncba szedése nélkül. Nem szívem csücskei a franciák, de ebben az egyben igazat adok nekik: *surveiller et punir* – szemmel tartani és büntetni. Ha kell. Sőt, ha nem kell, akkor is! Elretentésül. Már a nagy dögvészek idején ezt az arany szabályt követték az abszolút államok szuverénjei szerte Európában. Nem volt szükségük biometrikus adatokra, térfigyelő kamerákra, arcfelismerő szoftverekre, hogy a fertőzötteket – pestiseket, kolerasokat – azonosítsák és karanténba zárják.

Járványok azóta is végigsöpörnek a világon – mindenki emlékszik még rá, hogyan fektettük két vállra a koronavírus pár évvel ezelőtt –, de most más természetű járványok veszélyével kell szembenéznünk és helyt állnunk: szabadságideológiák vírusaival, pártok terjesztette politikai ragályokkal, migránsok által behozott civilizációs fertőző betegségekkel, melyek egytől-egyig a biztonságos demokrácia immunrendszerét támadják meg. A védekezés és elhárítás eszközei ma sokkal fejlettebbek, mint régen, de a járvány az járvány – le kell győzni. *Másként* csináljuk, de *ugyanazt* csináljuk *ugyanazért*, amit a régi abszolutista fegyelmi államok: azonosítjuk, elkülönítjük, és ha szükséges, karanténba zárjuk az ideológiai fertőzötteket, a politikai vírushordozókat. *Cordonne sanitaire*-t vonunk Magyarország köré. Nem fogjuk megengedni, hogy Ursula Terrible és Manfred Horrible,

a brüsszeli boszorkánykonyha két mérgekverője vírusbordozókat csempésszen a biztonságos demokrácia immunrendszerébe, és kiravaszkodják a szuverén csőréből a választási győzelem kerek sajtját.

Gondoljanak bele: ez a mostani már a negyedik világháborús év. Hibrid világháborús, de a lényegen ez nem változtat: a háború – az háború. És a háború, ahogy a nagy Clausewitz – ez a Napóleon Uniójával szemben az orosz cár szolgálatába szegődött porosz katonatiszt – mondta: *a veszélyek hazája*. Magyarország veszélytelenítése azt jelenti, hogy le kell választani a háborúról. Úgy is mondhatnám: le kell eresztetni a vasfüggönyt, mint a színházakban, ha tűz üt ki, hogy az európai háború teátrumában tomboló tűz lángjai ne terjedhessenek át a nézőtérre, ahol jelenleg egyesegyedül mi ülünk.

Magyarország leválasztásának két módja van. Az egyik: az Unió magyarországosítása. A másik: Magyarország uniótlanítása. Mindkettő járható út. Megvallom, hozzám közelebb áll a második. De nem erőltetem. Előbb még konzultálni akarok a Nemzettel, melyik utat kövessük: a Pokolba vezetőt vagy azt, amelyik a Paradicsomba visz. Maradjon ez még a jövő zenéje. Az első számú biztonsági feladat egyelőre a választások kockázatmentesítése. Ki kell szabadítanunk a magyarembereket az őket parlamenti választásokkal revolverzező terroristák fogságából. Természetesen tudjuk, mi az a stock-

holmi szindróma. Megértjük a túszul ejtett magyar milliók különös együttműködését a túszejtőkkel. Legfőbb ideje azonban, hogy felébresszük őket az álomból, amelyben az őket fenyegető terroristákat angyali jótevőiknek képzelik, minket, megmentőiket pedig sötét haramiáknak. Aggodalomra semmi ok: digitális tűzszerészeink javában dolgoznak a választási bomba hatástalanításán. Remélem, hamarosan arra ébredhetünk, hogy nincs bomba – nincs választás. Micsoda megkönnyebbülés lesz felébredni!

Végezetül még valami. A magyar biztonság kérdéséről múlt év végén egyeztettünk Washingtonban a Világellenőrrel. Hogyan lehetne Magyarországot kimenekíteni az európai háború kataklizmájából és az Új Noé – Amerika Kapitány – világmentő Bárkájához kötözni? – ez volt a kérdés. „Nézzék, uraim – fordult hozzánk a Világellenőr, és a tárgyalóasztalról szórakozottan felemelt egy színarany Rubik-kockát, melynek minden lapjába a *Donald Mond* nevet gravírozták –, olyan világban élünk, amelyben *a biztonság mindent visz*. Régen a szabadság vitt mindent – emlékezhetnek rá: elvitte az egész Szovjetuniót, szőröstül-bőröstül –, ma a biztonság visz. Már a fél világot elvitte. Nem titok, hogy újabban a befolyási övezetekért, erőforrásokért folyó nagyhatalmi játszmákban is a biztonság a Joly Jocker. Mivel a lapokat én osztom, az Öt Nagy – *Core 5* – klubjában engem neveznek néha a többiek Joly Jockernek. Nevezzenek, nem bánom.

Egyet mondhatok: ha önöknek biztonság kell – és a Joly Jocker itt jelentősegteljesen ránk, előtte tételő türk patriótákra nézett –, azt javaslom, erre a lapra tegyenek fel mindent. Olyan biztonságot fognak kapni, hogy az egész Európai Unió arról kódul. Nem ígérek százszázalékos biztonságot, ez szélhá-mosság volna, de mondjuk 99,9 %-osat biztosan, ha ennyivel beérik. Mióta a „Nyugat” titulusa rám szállt, hamisítatlan nyugati biztonságot garantá-lok, olyat, amelyet csak nálam lehet kapni. A világ népei már sorban állnak érte. De egyszerre nem kaphat mindenki. A sor élén a venezuelaiak és a grönlandiak állnak, várólistán Kolumbia, Mexikó, Kanada. Egyelőre. Legalábbis az amerikai konti-nensen. Mind az öt kontinensnek saját biztonság-gazdája van. Ez persze még alakul. A biztonságnak gazdája kell legyen. Nem lehet ebek harmincadjára hagyni vagy jöttmentekre bízni. Úgyhogy más né-peknek, egyelőre be kell érniük orosz, kínai, indi-ai és japán biztonsággal. Az is szép, azt is meg kell becsülni. De abba én nem szólhatok bele. Ahogy ők sem az enyémbé. Viszont magukkal, magyarokkal kivételt tennék. Magukat magamhoz venném az Unióból. Biztos vagyok benne, hogy a világ másik négy biztonság-gazdája ezt megértéssel fogadná. Azt azonban ennek fejében elvárom, hogy a jövő évi szuverénválasztáson a magyar demokrácia – pénz-ügyi arany-pajzsommal felvértezve – végső csapást mérjen a háborúpárti brüsszeli hidrára. Legyenek

önök a béke vasökle, amely lesújt a háború szekértolóira. Szekértolásnak vége, uraim!”

Ennyit mondott Donald Mond, a *World Controller*, a Világellenőrök Világellenőre, a Biztonsággyazdák Biztonsággyazdája, az Új Noé, a Szuperszuverén, az emberiség Joly Jockere. *How beauteous mankind is, hölgyeim és uraim, oh brave new world, that has such people in't!*

Kis Ország nagy szuverenitással

*Kampányzáró beszéd a budapesti
Donald Trump Nagystadionban*

Hölgyeim és uraim! Nem azért állok itt, önök előtt ennek a hatalmas stadionnak a szépen gondozott gyöpén, hogy kérdéseik felém pattogó labdáit egy kis lábtengő-bemutató után visszagurítsam, bár ez is menne még, hisz százéves sem vagyok, úgyszólván zöldfülű a világválogatottban, hanem, mert valóban eljött az ideje, hogy végre úgy beszéljünk egymással, nyíltan, őszintén, mint nemzet a nemzettel.

Kezdjük talán avval, amit rajtunk, beavatottakon kívül senki nem ért: mivel vívta ki Magyarország azt a példátlan tiszteletet, amely ma Amerika- és Kárpát-medence-szerte övezi? Megmondom, mivel. Avval, hogy nincs nála biztonságosabb ország a földtekén. Ne legyen a nevem magyaremberek, ha van. A veszélyeket elhárítottuk, az Ellenséget kukoricára térdepeltettük, a káoszt két vállra fektettük. Előtte meg is gyomroztuk kicsit.

Talán hallották már a mondást – úgy tudom, egy francia gondolkodótól származik –, miszerint az emberek minden baja abból ered, hogy folyton kimászkálnak a szobáikból. Ez igaz. De csak a nyugati világban. Vagyis ott, ahol az embereknek

saját szobáik vannak, ahová begubózhatnak, ahonnan kizárhatják az értük aggódó, javukért küzdő, nemzetarcú államot. A lakhatási szegénység és a hajléktalanság országában ez sohasem volt így. A mi tapasztalatunk más. Nálunk a szobán kívüli világ és a szobabelső világ között soha nem volt szakadék. Veszélyek sem annyira a külvilágban leselkedtek a szobáikból kimászkáló emberekre, mint inkább a külvilágra leselkedtek a szobáikban kuksoló, setét gondok közt henyélő, rosszat forraló magánemberek felől. Ezért rombolnak le nálunk minden választófalat kinti és a benti világ, állam és családi tűzhely, nyilvánosság és intimszféra között. Függyöntelen ablak és bekamerázott hálószoba – ez a privátszféra veszélytelenítésének legfontosabb előfeltétele.

Kinn is, benn is az Egységes Állam biztonsági kamerái tekintenek le az állampolgárra, óvják a legkisebb veszélytől is, megbizhatósági vizsgálatnak vetik alá, titkosszolgálati eszközökkel követik minden lépését, nehogy egy sötét sikátorban külföldi ügynökök behálózzák vagy genderaktivisták ássák alá egy óvatlan pillanatban nemi identitását. A polgárok biztonsága megköveteli, hogy a megfigyelő állam mindenkit ellenőrzése alá vonjon, akár szobájában ücsörög, akár azon kívül tevékenykedik. Mivel a házak fala még nem mindenütt készül teljesen átlátható anyagból, az állam felülről tekint kameráival a tetők alá, a lakók életébe, mint Le Sage regényének *sánta ördöge*. Sánta vagy nem

sánta, a lényeg, hogy éjjel-nappal figyel és minden rendet, normalitást, nyugalmat veszélyeztető kockázatot eltávolít a polgárok életéből.

Hála a digitális éjjeliőr-állam éberségének, a magyaremberek ugyanolyan biztonságban vannak éjjel, mint nappal: akár kimerészkedik szobájából a nyílt utcára, akár egész nap kompjutere előtt görnyed, hajaszála sem görbülhet. A szemmel tartott ember nem téved el, nem kerül bajba, nem okoz kalamajkát. Ha szobáját – a legbiztonságosabb felügyelet mellett – elhagyja, mondjuk, hogy részt vegyen a soron következő választáson, csak átlép egyik szobából a másikba: saját biztonságosan őrzött szobájából a még biztonságosabban őrzött szavazóhelyiségbe, hogy ott veszélytelenül leadja biztos szavazatát a győztesre. Még szép, hogy nem valami választásokba keveredett lúzerre! Ha mégis megpróbálnának rést találni az Egységes Állam falán, meg akarnák környékezni őt a káosz vámszedői, a háború kutyái és az éjszaka más rémei, semmi baj, mindig számíthat a Digitális Demokráciafejlesztési Ügynökségre, a Nemzeti Védelmi Szolgálatra, a SZUVÉHÁ-ra, a TEK-re, valamint a TIK-re és a TOK-ra is.

A tények, hölgyeim és uraim, makacs dolgok. Nem tágítanak. Márpedig vaskos tény, hogy miközben lassan egész Európát elborítja a káosz, Magyarország a biztonság világítótornyaként emelkedik ki belőle. Magyarországon harapni lehet ma a bizton-

ságot. Nem csoda, hogy az Európai Unióból egyre többen járnak Magyarországra biztonságot harapni. Pontosabban talán: szippantani. Még pontosabban: kortyolni. Vagy egyszerűen csak gyönyörködni benne. Megnézni, milyen az: biztonságban élni. Mert ők már elfelejtették. A fél karjukat odaadnák, ha hazájuk migránsmentes lehetne. A másik félkarjukat, ha gendermentes. Mindkét lábukat pedig, ha kimaradhatnának a háborúból. És míg így, nyomorékan is, éveket adnának életükből, hogy olyan biztonságban élhessenek, mint a magyaremberek. Abszolút biztonságban. Egymás után indulnak Nyugat-Európa nagyvárosaiból a biztonsgáturistákkal zsúfolt buszjáratok Magyarországra. Ahogy mitőlünk indulnak manapság Bécsbe, Berlinbe, Párizsba, Brüsszelbe, Stockholmba katasztrófaturisták megnézni a nyugati világ alkonyát.

A nagyvilágból Magyarország felé háramló tisztelet, hódolat, rajongás tehát annak szól, hogy mi lettünk a legbiztonságosabb hely a Földön. Már a Holdról is látni. Nemsokára Holdra is száll az első magyar úrhajós, hogy tényszerűen csekkolja ezt. De vajon mi tette a bolygó legbiztonságosabb helyévé Magyarországot? A válaszáért nem kell szociológiai mélyfúrásokat végezni: kőkemény szuverenitása, természetesen! A rettegett magyar szuverenitás! Nem hiába vesz erőt néha a pánik az Európa Parlamenten, ha meghallják, hogy érkezik a magyar szuverén: „Csak a magyarok szuverenitásától, ments meg, Uram minket!” – jajveszékelnék.

De nincs kegyelem! A magyar szuverén a Jóisten bizalmasa.

Nagy szuverenitás – nagy biztonság. A nagyság nem mennyiségi kérdés. Nem országmérettől, kiterjedéstől, lakosságszámtól függ, hanem a szuverenitás nagyságától. Ha szuverenitás van, minden van. Ha nincs, semmi sincsen. Olyan világban élünk, ahol vagy kutyaerős egy ország szuverenitása, vagy harmatgyöngye. Márpedig – ágálhatnak ellene a nemzetközi jog eunuchjai – egyetlen jog örvend még ma is töretlen tiszteletnek a világban: az erősebb kutya joga.

Vegyük például az Egyesült Államokat: irdatlan terület, irdatlan népesség, irdatlan képességek és pindurka szuverenitás. Gondoljanak bele: a közelmúltig annyi szuverenitása nem volt Amerikának, hogy a világ biztonsága érdekében hóna alá csapja Grönlandot és hazasétáljon vele. De egy évvel ezelőtt gondolt egy nagyot a Jóisten és elküldte a világba a Naggyá Tevőt, akiről nemrég ezt a biztonságos stadiont is elneveztük. A Naggyá Tevő jött, látott és mindent naggyá tett. A „small is beautiful” Amerikája a múlté. A gyenge, kicsi Amerika elsatnyult, lekonyult szuverenitásából percek alatt ágaskodó, nagyra törő szuverenitás lett, amely soha nem látott mértékben növelte meg a világ népeinek biztonságát.

Egy évbe se tellett, hogy az Amerikai Egyesült Államok szuverenitásában fölzárkózzon a Magyar-

országi Egyesült Államok mellé. Lélek a határon se be, se ki. Már mint rossz lélek: kóbor lélek, migráns lélek, woke-lélek. Teljes gőzzel folyik a nagygyá tett Amerika külső és belső veszélytelenítése. Nekik persze valamivel könnyebb dolguk van, mint nekünk. Nem lóg nyakukban koloncként Brüsszel, ami Magyarország számára mindig is a legnagyobb biztonsági kihívást jelentette. Ma ott tartunk, hogy Brüsszelben a szuverén magyar jogszabályokat már a nyílt utcán, fényes nappal megerősokolhatják. Belegondolni sem merek, mit csinálhatnak velük éjjel, kihasználva, hogy a magyar éjjeliőr-állam parlamentje ilyenkor ülészik. A Kárpát-medencei *Nem Nem Soha Brüsszelkutató Intézet* év eleji jelentésében szerepel, hogy a nemrég nyilvánosságra hozott Jeffrey Epstein-aktákban állítólag több kínos felvétel is van arról, ahogy Brüsszel fogdossa a még gyermekcipőben járó magyar jogállamot, erőszakoskodik a magyar alkotmánnyal, ami – ne szépítsük – messzemenően kimeríti a politikai *harrasment* fogalmát.

De azt, hogy Brüsszel zaklatja a magyar szuverenitást, az alaptörvény alá nyúlkál, megszoktuk már. Az viszont valami egészen új és döbbenetes, hogy most ilyesmire kapható magyarok kezével teszi ugyanezt, mézes-mázos ígérekkel próbálva rávenni a Hazát, hogy a háborúra és a migránsokra szavazzon, meghíúsítva az áprilisi választások biztonságos kimenetelét. A magyar történelemben ilyen még nem volt. Még a kommunisták sem

csináltak ilyet. Mentségükre legyen mondva, hogy ők legalább moszkoviták voltak, nem magyarok. Ahhoz tudnám hasonlítani ezt, mintha egy maroknyi grönlandi akarná megmondani a washingtoni Béke Tanácsnak, mi legyen a szigetükkel, jöllehet Grönland pár kutyaszánon kívül nem túl sok mindent tudott az utóbbi kétszáz évben felmutatni. Hol van az megírva, hogy negyvenezer pingvin vagy fóka – nekem mindegy – leszavazhassa az amerikai szuverenitást egy – írd és mondd – kétmillió négyzetkilométeres jégszigeten? Álljon már meg a fáklyásmenet! Szeretem a pingvineket, tisztelem a pingvineket, de ennél mindenképp több alázatot és nagyobb felelősségtudatot várnék el tőlük.

Végezetül, most, hogy ilyen szépen együtt vagyunk ebben a stadionban, hadd osszak meg önökkel egy örömhírt. A Világvége Óráját figyelő tudósok szerint sosem jártunk még ennyire közel az éjfélhez. 85 másodpercre vagyunk tőle, hogy az óra elkakukkolja az éjfélt. Nem tudom megmondani, sok-e ez a 85 másodperc vagy kevés. Azt tudom megmondani, hogy mi, abszolút biztonságban élő magyaremberek, hány másodpercre vagyunk az éjféltől. A Szuverén Magyar Világvégekutató Intézet jelentésére támaszkodva teljes biztonsággal állíthatom, hogy Magyarország még legalább kettő és fél percre van az éjféltől, ami a tavalyihoz képest is jobb eredmény. Van ok tehát a büszkeségre. Lehet, hogy Brüsszelből szalajtott ellendrukkerek nem fognak hallelujázni a kettő és fél perc hallatán, és

a különbséget lemaradásként állítják majd be, de nem szeretnék most értelmezési kérdésekbe bele-
menni. Azt mondom inkább, hogy mi addig is, amíg
kiderül az igazság, ülünk nyugodtan biztonságos
páholyunkban és örülünk ennek a lemaradásnak.
Mert aki lemarad – kimarad. Ha 85 másodperc
múlva elüti az éjfelet a Doomsday világórája, a ma-
gyarok páholyból fogják nézni a Világvégét. Utána
pedig, ha a Jóisten is úgy akarja – és bevallom: nem
látom okát, miért akarná másként –, azonnal az
emberiség helyébe léphetnek. Új Ég, Új Föld – Új
Emberiség!

A választási muppet-show vége

Hogy ért véget a

Nagy Béka–Kakas-háború?

Kosztolányi Dezső után szabadon

Mi vagyunk a varangyok. Eszem ágában sincsen tagadni. De büszke választási varangyok, akik, ha kell, szembebrekegik az egész világot! És át is ugranak rajta. Szemrebbenés nélkül. Ennyibe veszik. Ennyikébe. Új világot akarnak. Szép új varangyvilágot! Fintorgathatja orrát Brüsszel, felhúzhatja szemöldökét a Nemzetközi Büntető Bíróság, forgathatja szemét Grönland, ezt a békát le kell nyelniük!

Varangy testvéreim! Úgy feszül rajtatok a választási békagúnya, mint mesebeli tehénen a gatyá. Öröm nézni! De a mese tehene – tudjuk – békává akarta felfújni magát, úgyhogy kidurrint. Ti viszont ilyenek születtetek: felfuvalkodottnak. Nektek nem kell felfújnotok magatokat. Minek?! Rajtatok nem fognak olcsó poénokat durrogtató mókamesterek nevetni! Méghogy *rana rupta est?!* Adunk mi a durrogtatóknak olyan *ruptát*-t, hogy haptákba vágja magát tőle a Tiszta Ész! Nincs visszaút. Az úton végig kell menni. Békaügetésben, göröngyről-göröngyre ugrádozva, de végig. Grönlandig, ha kell. Ha az az út vége. Ha meg nem az, akkor a következő atombombaerejű mellberúgásig. De az már tőlünk fog jönni és Brüsszelt küldi padlóra.

De hagyjuk is ezt, ünnepelni jöttem, nem fenyegetődni. Mindenki hallhatta, mit akarnak a világ békaszerető népei. Öt kontinens harsogja a lelátóról teljes hangerővel: *Békát a világnak!* És állítom, hogy ezt a békát a világ hamarosan meg is fogja kapni. Ha ugyan meg nem kapta már. Mert a Legnagyobb, a Legtekintélyesebb Béka – Béka Atyánk – fejéből Pallas Athéné módjára pattant ki nemrég a gondolat: alapítsanak a békaszeretők tanácsot és legyen annak a tanácsnak neve: Béka Világtanács. A javaslatot a legelszántabb, legbátrabb békák egyhangú brekegéssel elfogadták: *Békák a békéért!* És már jöhet is a Béka-Nobel-díj! Ha eddig nem jött. Szégyenszemre. A Tanácsnak bárki tagja lehet, föltéve, hogy százszázalékig béka, igazán Béka, csontja velejéig béka és persze a Békák Atyja méltónak találta a tanácstagságra. Azonkívül leperkálja neki az egymilliárd dolláros belépti díjat a felmerülő ingatlanköltségek fedezésére. Ha nem perkálja, mehet istenhírével brekegni az ENSZ-be. Hát olyan sok az az egymilliárd a világbékéért, amit a történelem szemétdombján kapirgáló dölyfös kijevei trombitás, brüsszeli főkukorékoló, a hajnal harsónása újra meg újra ellehetetlenít! Hideg varangylogikával ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy eljött a mi időnk! A tengelyidő. *Achsenzeit.* A varangyváltás ideje. Rajtunk a sor! Kezdjük azzal, hogy lezavarjuk a történelem szemétdombjáról ezt a tengelyidőbe tévedt kis mitugrászt, ezt a tarajos méregzsákot, ezt az ármánykodó baziliszkuszt.

Egy éve nézzük hitetlenkedve, kigúvadt szemmel, mit ki nem talál, hogy övé legyen a szemétdomb, amit mi tizenöt év kemény munkájával kuruttyoltunk össze magunknak. Úgy jár-kei rajta peckesen, mintha csak azért jött volna, hogy megmutassa brüsszeli rézsarkantyúját, miközben az anyaföldbe mereszti körmeit, énekel a magyaroknak nemzeti dicsőségről, pompás vicceket, boszorkányos szójátékokat kukorékol a fülükbe, ha nem épp Jó Budavár magas tornyán csikorog élesen. A Karmelitáig hallatszik ez a csikorgás, de mi, öreg békák, fülünk botját sem mozdítjuk rá. Csak nézünk vészjóslóan, komoran. Korábban keljen föl, aki a Kvárogó Béka Show lovagjaival akar újat húzni! Még ha kakas is az illető, vagyis krónikus koránkelő, és azt hiszi, ő kelti fel kukorékolásával a Napot. Nagyon téved – a Nap mi vagyunk! A Legyőzhetetlen Nap! És mi egyáltalán nem alszunk. A Nap mindig fön van. Fön van és brekeg. Brekegésére megpercen a hajnal. Úgyhogy hagyd abba, kiskokas a hajnali torokköszörülést, semmi értelme! A hajnal csak illúzió. Hiába mázoltad sárga, lila, narancsvörös színekkel a tájra. Ha nem hagyod abba a mázolás, a Nap hóna alá kap, és visz magával az éj színfalai mögé. Ott majd megnézheted magad a tükörben, és abban a pillanatban ki is lobbansz a világ képei közül. Ilyen már a baziliszkus népség sorsa, ha nem tudnád. Ne mondd, hogy mi nem figyelmeztettünk. Most még leléphetsz a színről. A béka-kakas háborúnak vége. Ne mérgeledj! A történelem szemétdombja

a győzteseké! Mi békajobbot nyújtunk a Történelemnek, ingatlanszerződést kötünk veled, aztán elzavarjuk a szemétdombról. A tengelyidő a miénk! Donald Pantokrátor a megmondhatója, mert ő ül most már odafönn, az olümposzi Fehér Házban, és széles békamosollyal görögjoghurtot kanalaz. De mit fogsz csinálni te? Kinek csikorogsz majd élesen? Azt szeretném én látni! Mert onnantól kezdve nem lesz már elég, hogy fullba tolod a kretént. Szerintem lehajtott fejjel, rozsdás sarkantyúkkal visszakullogsz a békaelőtti időkbe. Hát kullogj csak, ne kelljen kétszer mondani! A függöny legördült. A választások nagy színpadi illúziója véget ért! *Acta est fabula*. Ne gyere nekünk hajnali madarak kórusával! Mindent tudunk rólad. Tudjuk, hogy elsőosztályú kardnyelő vagy, azonkívül műlovar, céllövő, vadakat terelő juhász, hogyne tudnánk! Cirkusz az egész világ és benne mindenki egy-egy vérbohóc. Így búcsúzik a történelem komédiája önmagától: rémbohózatként. Rebbenj hát föl arról a szemétdombról! Ne ellenkezz! Hányjad a bukfeneket bohóc-baziliszkuszt! Hadd tapsoljon a publikum: *hogyan volt! hogyan volt!* Mert neked már csak *volt!* Befellegzett. Hallod? Most szólal meg odalentről, a békalencsés alvilág posványának legmélyéről a varasbékák kórusa, hogy csúfondárosan, kárörvendően elparentálja az emberiséget: pap-tak-parap-tak, mind a fűbe haraptak... pap-tak-parap-tak, mind a fűbe haraptak...

Grönland újra nagy lesz

Hozzászólás a grönlandi fókakérdés megoldásához

Nem tudom, mért kell Európának állandóan beleütnie az orrát az Egyesült Államok szuverén dolgaiba. Például mióta tartozik Európára a grönlandi fókakérdés megoldása? Ez szuverén magyar észjárással felfoghatatlan. Mért izgatja Európát, kiterjeszti-e szuverenitását az Egyesült Államok Grönlandra, vagy hagyja, hogy ez az örök tél és fagy fogságában sínylődő kétmillió négyzetkilométeres sziget sínylődjön tovább, védtelenül, kiszolgáltatva mindenféle szélnek. Nehogy már erről is Brüsszel akarjon dönteni a keményen dolgozó grönlandi fókák helyett! Legalább a most kiírt nemzeti konzultáció eredményét illene megvárni: ha a fókák igen-t mondanak Grönland megmentésére – ami-ben személy szerint én nem kételkedem –, és a világ öt *Stronghold*-ja – másként a *Core 5* – közül a legnagyobb és legerősebb felhatalmazást kap a hazatérési törvény kategorikus imperatívuszának alkalmazására, akkor majd kiderül, kinek osztottak és kinek nem osztottak lapot ebben a játszmában. Kezdődhet a játék – a *wargame*. Akárki nyer is – az amerikai Big Gamer, az orosz Jégmezők Lovagja vagy a kínai agyaghadsereg Játékmestere – egy biztos: a fókák nem fognak rosszul járni. Mért járnának rosszul? De még ha rosszul járnának is, mért

kell ebbe Brüsszelnek beleszólnia, ha nincsenek is a kezében lapok? Minek képzelet magát – játékmesternek? A kibic a lapjára lesse, ne akarjon a játékban részt venni! Egyáltalán, mit akar Brüsszel? Talán fókák húzzák a szánt kutyák helyett az Északi Sarkon?

Nem csodálkozom ezek után, ha az amerikai elnökcsászárnak – akit, mint hallom, a háta mögött újabban egyszerűen csak úgy hívnak: a Csodálatos –, néha elfogy a türelme és egy jól irányzott atombombaerejű gyomorszájrúgással csendre inti a játékrontót: „Európa, pofa be!” Tényleg mindennek van határa, még a Csodálatos türelmének is. Pedig annak a határa a csillagos ég. A sávcsillagos. Aki ezt átlépi, magára vessen. Grönland átlépte, Venezuela átlépte, Ukrajna átlépte. Franciaország feszegeti. Kuba eleve minden határon túl van. Magyarország ezzel szemben hűségesen őrzi a határt, és azonnal riasztja az elnökcsászárt, ha Európából valamelyik zsaroló-állam megsérti.

Szóval, hátrébb a kutyaszánokkal, Brüsszel! Mit keresnek példának okáért az amerikai elnök türelme határán a dánok és a norvégok? Mért rángatják a grönlandi fókák bajuszát? Van talán valami papírjuk róla – legalább egy tulajdoni lap a grönlandi Jégshivattaltól –, hogy Grönland az övék? Dehogyan van. Akkor? Azzal jönnek, hogy ezer évvel ezelőtt egy viking hajós, valami Vörös Erik – már akkor is a vörösök, ugye! – kikötött Grönland partjainál?

Hát aztán? Ki nem kötött ki akkoriban Gröndlandon?! Azt hiszik, ez elégséges joglap arra, hogy kétmillió négyzetkilométert csak úgy elcsaklizzanak becsületes megtalálójától! Na, elég a bohóckodásból gyerekek! Ne nézzétek hülyének a fókákat!

Mégis egyre-másra jönnek Brüsszelből a hisztérikus nyilatkozatok, beavatkozást sürgetnek Grönland legitimebb magánügyeibe: „El a kezekkel Gröndlandtól!” Mármin kinek a kezeivel, tökkelütöttek?! Nem kéne erről előbb megkérdezni a fókákat is? Európa, hát tényleg elment az eszed? A kommunista időket akarod visszahozni? Nem tudod, hogy Amerika az amerikaiaké?! Mindegy, hol húzódnak éppen a határai. Ott húzódnak, ahol meghúzza őket. Nem tudtad? Akkor ezúton is tudatom veled. Hátha maradt még valami a jogból Európában is. Az ingatlanjogból, úgy értem. Aki nem ismeri Amerika grönlandi ingatlanának jogi hátterét, a kétszáz évvel ezelőtt a fókákkal kötött magánszerződést, mért akar okosabb lenni a szerződő feleknél? Mért köp bele a kútba, amelyikből iszik? Mert hát mi másnak nevezhető ez ilyen szemérmetlen jogtiprás? Vagy talán a fókák önrendelkezési joga Európának már nem is számít? Nem hallottak a szinte mindennapos grönlandi fókátüntetésekről, amiken a fókák igenis kiállnak a kétszáz éve kötött ingatlanszerződés mellett és magasra emelik az Igazság csillagos-sávós lobogóját? Döntse el végre Brüsszel, csatlós államaival – Norvégiával, Dániával –, hol áll ebben a kérdésben: a jog vagy a jog-

tiprás talaján? Azt akarjátok, hogy a Csodálatos az ICE csapatainak bevetésével szerezzen érvényt az erősebb kutya jogának a hó és a jég birodalmában? Hogy végrehajtást indítson az Európa Ház ellen. Itt jegyzem meg: ha netán végrehajtókra lenne szüksége, nálunk egy egész hadsereg áll – illetve ül – készenlétben a feladatra.

De egyvalamiről mindenképp szeretném lebeszélni a norvégalapítványt: ne akarja átverni a Csodálatost az európai gyarmatosítók régi trükkjével – a bennszülötteket elvakító csecsebecsékkel. A Csodálatos átlát a szitán. Hízélgéssel, talpnyalással nála semmit nem lehet elérni. Az ilyesmit megveti. Lepereg róla, mint kutya szőréről az aranyeső. Úgyhogy ne is reménykedjenek: nem fogja elfogadni Grönlandért cserébe sem a dán, sem a norvég királyi koronát. Grönland nem eladó. Majd szól, ha az lesz. Csak ha minden kötél szakad, ha a világbéke forogna kockán, akkor hátrálna meg, és tenné fel vonakodva a koronát. Ebben az esetben, mint a világbéke őrzője, mást nem is tehetne: a béke ügyéből semmi esetre sem fog hiúsági kérdést csinálni. A „Világ és Norvégia Királya” – biztos vagyok benne, hogy meg fog békélni ezzel a titulussal, ha muszáj, végtére nem is hangzik olyan rosszul.

Hölgyeim és uraim! Fantasztikus világban élünk. Norvégia fantasztikus ország. Dánia is fantasztikus ország. Az amerikai elnökcsászár is fantasztikus. Ki nem fantasztikus, emelje fel a kezét!

A grönlandi fókák is fantasztikusak. A Csodálatos fülem hallatára nevezte kemény fickóknak a fókákat! „Gondoljon bele: a jég hátán is megélnek!” Megható nézni, hogy csüggnek az elnökön, mikor a hatalmas halas dézsával megjelenik a jégen. Akkor meg mi a gond?

Kétszázév kimaradás

Felszólalás a Nemzeti Kimaradási Intézet konferenciáján

A világ bajos hely. Bajos és veszélyes. Amerre emberi szem ellát – szerencsétlenség, földindulás-ég-indulás, bevándorlás-kivándorlás, járványok, éhínség, háború. Elég egy rossz lépés, egy óvatlan mozdulat és már benne is vagyunk. A bajban. Azóta ilyen a világ, mióta a magyarembereket kiűzték a Paradicsomból, amit pedig még Ádám ősapjuk kapott a Jóistentől *házoá*. Oáztak is keservesen, tiltakoztak a kiűző végzés ellen, de nem volt apelláta – menniük kellett. Ki a Paradicsomból – be a világba.

A Paradicsom világon kívüli hely volt, és az ma is mindenütt, ahol még maradt belőle valami. A világból kimaradt boldogok helye. Odakünn, a világ teremtésének kezdetén Tohu és Bohu tombolt, csak odabenn, a Paradicsomban honolt békesség és szeretet. Ádám és Éva azonban elbaltázták. Hallgattak a brüsszeli kígyóra és ettek a tudás fájának tiltott gyümölcséből. Nem kellett volna. Így tudták meg, hogy ők az emberek. Ebből a tudásból lett a baj. A tigrisek nem tudják, hogy tigrisek, a nyulak nem tudják, hogy nyulak. Boldogok. Nincs világuk. Kimaradtak belőle. Nincs történelmük. Abból is kimaradtak. Ma is a Paradicsomban élnek. Halhatatlanok. Mondja is valahol egy német filozófus, hogy

a Paradicsom olyan park, ahol csak állatok maradhatnak meg, emberek nem.

Az első emberpár azonban a tudással beengedte a Paradicsomba a zűrzavart, a migránsokat, a háborút, a genderaktivistákat és így tovább. Lehetett-e jó vége ennek? Nem lehetett. Már a Halotti beszéd úgy fogalmaz, hogy a Tudás Fájáról szakajtott *gyimilcsnek oly keserű volá a vize, hogy torkukat migé szakasztotta volá*. Az eredendő bűnt követte a büntetés, vagyis a világrajövetel. Kiűzetés a Paradicsom anyaméhéből, beűzetés a bajos világba. Azóta él a kérdés: visszaszerezhető-e még a Paradicsom és ha igen, hogyan? A magyar kormány nemzetstratégiai válasza erre a kérdésre egyszerű: ki kell maradni a bajos világból. Nagy tudású politikai teológusok jelenleg arról vitáznak a washingtoni Fehér Házban, a moszkvai Kremlben és nálunk, a Karmelitában is, lehetséges-e Paradicsom *egy* országban? Attól függ. Attól, milyen az az *egy* ország. Ha olyan, mint a mienk, akkor lehetséges.

A magyaremberek, sajnos, gyakran elfelejtik, hogy a kiűzetés óta büntiben vannak. Présben. Mert prés a világ, és ma még inkább az, mint valaha. Minden kisajtoltatik. Nézzenek csak körül: brüsszeli zsarolás, kijevi háborús kaland, afrikai káoszokrácia, délamerikai drogaffia képében, népek nyomorában, migránsok nyomulásában, államok csődjében éljük meg e sajtoltatást. Én mégis azt mondom: nem zúgolódní kell ez ellen, hanem

kimaradni belőle. Préseljük ki magunkat a présből: a brüsszeli présből, a háborús présből, a választási présből. Veszélytelenítsük Magyarországot és akkor nagy lépést teszünk előre a Paradicsom felé vezető úton.

Egy ország veszélytelenítésének legbiztosabb módja: kimaradása a világból. Kábé a következő kétszáz kritikus évre. Aki időt nyer – életet nyer. Kétszáz évre kimaradni a présből – kimaradni a klímakáoszból, az ökológiai összeomlásból, a migránsválságból, a nukleáris világháborúból – nem is olyan kevés. A kimaradás feltételeit a kormány teremti meg. A Nemzeti Kimaradási Hivatal – önöknek ezt nem kell mondanom – teljes gőzzel dolgozik ezen. A köztelevízió „Kimaradni jó!” vetélkedőműsorából született országos mozgalom erre a Nagy Kimaradásra készít fel. Egészséges vetélkedés folyik önkormányzatok, iskolák, kórházak, színházak között: ki miből tud leginkább kimaradni. Egy egész nemzetnek kell kijárnia, méghozzá mielőbb, a kimaradás iskoláját. Úgy látszik, hogy az első tizenöt év után, most már végleg a mi nemzedékünk osztályrésze lesz a kimaradás régi magyar álmának valóra váltása.

Biztosra kell mennünk, úgyhogy mindenekelőtt a véletlenekből kell kimaradnunk. A Paradicsomban nincsenek véletlenek. Nincs kompromisszum a véletlenekkel! A véletleneket le kell győzni. Egyszer s mindenkorra. Az ország sorsát nem bízhatjuk véletlenekre. Még a parlamenti választás sem

lehet a véletlen műve. Ahol a véletlen az úr, ott háború van. Jól mondja Clausewitz, hogy a háború a Véletlen Országá. Ezért folytatunk mi honvédőháborút a háborús agresszió ellen: brüsszeli kutyaharapást szőrével. Semmi nem tántoríthat el minket a Paradicsomtól! Nem lesz a véletlen úr mirajtunk! Minden áron, ha kell, hadiállapot, veszélyhelyzeti állapot, rendkívüli jogrend bevezetésével, statáriális törvényekkel legyőzzük a hülye véletleneket. Még a régi rómaiak nevezték a véletlent a hülyék istenének. Joggal. Én is úgy érzem néha, hogy nem is véletlenekkel, hanem hülyékkal vagyok körülvéve. Hasznos hülyékkal, kártékony hülyékkal, brüsszeli hülyékkal, kijevi hülyékkal, mindegy. Gyakran persze csak játsszák a hülyét. Vagy hülyét csinálnak magukból. Egyre megy. Nekünk egyetlen következtetést kell levonnunk ebből: ki kell maradnunk a hülye véletlenek világából. Ehhez pedig gógyi kell. Magyar gógyi. No az, hál'isten, megvan! Amíg én vagyok, a kormány gógyiban nem szenved hiányt.

Félreértések elkerülése végett: a kimaradás nem kiugrás. Nem ugróbajnokokra van most szükség, hanem igazi kimaradni tudókra. Maradi legényekre, akik fél kézzel kívül tudják tartani Magyarországot az európai káoszon. Amikor már csak kiugrani lehet a világból, akkor késő. Az ilyen kiugrásból általában nyekkenés és nyaktörés lesz. A kimaradáshoz a nyúl gógyijára, a páva tánctudására és a teknősbéka türelmére van szükség, csupa olyan tulajdonságra, amiket legalább harminc éves

gyakorlással lehet megszerezni, holott mi még csak tizenöt éve gyakorlunk.

Meglephet-e minket, hogy amióta meghirdettük a bajos világból kimaradás nemzetstratégiai programját és ráléptünk a Paradicsomba visszavezető útra, kezdenek előmászni a történelem réseiből, sötét zugaiból, le nem csapolt mocsaraiból a háború vámszedői, a pánikkeltők, a maró ideológiai mérgüket a nemzet szívébe lövellő pokolfajzatok, azt terjesztve, hogy a kimaradás – lemaradás. Akkor hát hadd kérdezzem meg kellő utálattal tőlük: miféle lemaradás, pokolfajzatok? Miről maradtunk volna le, ha annak idején kimaradunk a tatárjárásból, a Mohácsi vészből, az oszmán hódoltságból, az első és második világháborúból, a két Trianonból, hadd ne soroljam. Nem, tisztelt máglyára valók, a Pokolból kimaradni annyi, mint fölvételt nyerni a Paradicsomba. Mi ezen dolgozunk. De min dolgoztok ti? Kinek a kottájából játszatok: a Haza kottájából vagy a Sátánéból? A nemzeti mennybemenetel kottája van-e előttetek vagy a nemzeti pokolra jutás kottája? Úgyhogy ne gyertek nekünk a lemaradással! Nincs szükségünk kioktatásra kotta-ügyben a Nemzet ellenségeitől! Tudom, nektek erre is van válaszotok: „De hát itt vezet a Hadak Útja!” Csak *vezetett!* Vége! Itt többé nem fog semmiféle Hadak Útja vezetni! Erről engem személyesen biztosított Isten Ostora. Mi úgy számolunk, hogy Magyarországnak a 21. és a 22. században is ki kell maradnia minden háborúból. Nem mondom, a 23. században

esetleg itt-ott óvatosan már belebocsátkozhat egy-egy csillagháborúba, de addig semmi háború!

Most választások jönnek szerte Magyarországon, és aki Brüsszelre szavaz, nem árt, ha tudja, hogy a Pokolra szavaz: olyan kormányt kap, amelyeknek máson sem jár majd az esze, mint hogy háborúba szerencsétlenkedje ezt a Paradicsomra érett országot, és a következő két évszázadban megint lövészárkokban, pergőtűzben, Doberdón, Dnyeper-parton, Don-kanyarban, Auschwitzban találja magát a Nemzet színe-virága. Ha ellenben a Hazára szavaz, jó, ha tudja, hogy a kimaradásra szavaz, vagyis a Paradicsomra. Legalább 2226-ig olyan kormány jön, erről én kezeskedem, amely tűzzel-vassal távol fog tartani minden háborút Magyarországtól. Nem engedi, hogy Magyarország a következő két évszázadban világháborúba sodródjon, bőven elég lesz neki, hogy belesodródott a világbékébe és szakadatlan békeharcot kell folytatnia a washingtoni Béke Tanácsból Brüsszellel.

Posztpolitikai virulmányok

Magyar hermák²

Hölgyeim és uraim! Kedves polgártársak! Elvtársaim! Szobatársaim! Sorsosaim! Cimborák! Azt kérdezik itt tőlem, a magyar emberektől, kinek állítanának ők szobrot nekem? A kérdésre egyértelmű igennel felelek. Mert az igen legyen újra igen, a nem pedig újra nem.

A magyar emberek 2010-ben egyszer már igen-t mondtak a szuverenitásra, és ezt a döntésüket 2014-ben egy ünnepélyes újabb nagy igennel örökre meg is pecsételték. Most pedig egyemberként mondanak igen-t – mert három a magyar igen! – az Államművészeti Akadémia Szobordöntő Széke által kezdeményezett nagynemzeti konzultáción föltett mindkét nemzeti létkérdésre, hogy vajon a Szuverenitásnak vagy inkább a Győzelemnek állítanának-e szobrot nekem.

Ahogy máskor, most sem szeretnék beleszólni a magyar emberek szuverén döntésébe – szuverénül fejet hajtok előtte. Letérdelek döntésük előtt és velük együtt fogadom, hogy én, a magyar emberek szobrot állítunk az 1944-ben elvesztett és 2010-ben fülkeforradalommal visszaszerzett, azóta pe-

---

2 Elhangzott a Szépirók Társasága és a *Beszélő* által a Hóman-szobor Székesfehérváron tervezett felállításáról rendezett fórumon a FUGA építészeti központban, 2015. december 4-én.

dig nap mint nap újra kivívott és foggal-körömmel – az én fogaimmal és az én körmeimmel – megvédelmezett szuverenitás hatodik esztendejében a Szuverenitásnak: győztes hívei örömeire és eltiport ellenségei bánatára.

A világ minden tájáról visszaküldött tizenötmillió kétszázhuszonötezer ötszázharmincegy kérdőívből egy vak tyúk számára is teljes egyértelműséggel kiviláglik, mit akarnak a magyar emberek. A magyar emberek azt akarják, hogy állítsuk föl a Győzedelmes Szuverenitás Oszlopát, méghozzá a pálmaágot tartó Szabadság bálványszobra helyébe, hogy mostantól odafentről, a magasból hirdesse országnak és világnak: ki az úr a magyarok földjén! Bizony mondom néktek, a százszor szent szuverenitás az úr, mióta véget vetett a szabadság undok bálványistene tombolásának és rombolásának. De ez még csak a vég kezdete volt! Mert ahol a Szuverenitás az úr, ott a Szabadság legfeljebb cifra szolgálja. *A szuverén* cifra szolgálja. Csicskája, hogy érthetőbb legyek. Egy hülye köcsög, hogy még érthetőbb.

A magyar emberek szuverén akaratának engedelmeskedve utasítottam a művészetakadémiai Szobordöntő Széket, hogy haladéktalanul hozzon létre munkabizottságot, amely kidolgozza a Szuverenitás Dicsőségoszlopának ikonográfiáját, felállításának és tiszteletének kultikus rendjét és a leborulási szertartást kísérő fogadalmi ima, nemzeti fohász és állami eskü szövegét. Az első tervjavasla-

tok már be is futottak: a projekt teljes dokumentációja itt fekszik előttem, a terrorelhárítási központi bizottság vezérkari nagyasztalán, nemzetiszínű szalaggal átkötve. Ki se bontom, inkább mondom.

Az Akadémia Nagynemzeti Szobordöntő Széke azt az áhítatos javaslatot terjeszti a Nemzet színe elé, hogy a szuverenitás szobra vert aranyból készült győzelmi oszlop legyen, csúcán a szuverén fejével. Az oszlop az erős államot szimbolizálja, az oszlopfő pedig a leválthatatlan szuverén arcát viseli. Mostantól ez az oszlop kerül minden más köztéri szobor helyébe, ha csak a magyar emberek nem rendelkeznek másként, bár én nem úgy ismerem magamat.

A Szobordöntő Szék vezérkari főcsoportfőnöke szerint az oszlopot úgy kell elképzelni, mint a régi Rómában Néró császár Aranypalotája előtt Nap-Istennek állított oszlopot, tetején a Nap akkori társuralkodója – a szuverén Néró fejével, vagy mint Nagy Konstantin bazileusz-fejét a konstantinápolyi fórumon Nap-Istennek állított gigantikus oszlopon. A Szobordöntő Szék azonban – éppen az efféle kínálózó, de velejéig hamis és rosszindulatú analógiák elkerülése végett – azt javasolja, hogy a régi császárfejek élettelenségével és mozdulatlanságával szakítva a magyar szuverén feje az oszlop tetején demokratikusan körbeforogjon, a magyar föld minden polgárára egyformán ontva érc-arcának fénylő sugarait.

A fej – hölgyeim és uraim, drága felebarátaim, ti velsz ebek –, nos, a fej már a régi görögöknél a halhatatlan és életadó lélek, a nemzőerő lakhelye volt, és úgy tekintettek rá, mint egyfajta felfelé fordított falloszra. De hát csakugyan: nem olyan-é az állam feje, mint a bőségszaru? Ontja magából az éltető eszméket, a megtermékenyítő ötleteket, a jótéteményeket. A Szuverenitás büszke Oszlopai tehát afféle *magyar hermák* lesznek, a szuverenitását visszanyert ország területén felállított útjelző oszlopok, csak nem négyszögletesek, hanem henger alakúak, genitáliák nélkül, tetejükön pedig nem a szárnyas Hermész, hanem a szárnyaló Szuverén istenfejével.

A szuverenitás, lássuk be, mindenekelőtt határkérdés. Az én határim kérdése. Az a kérdés, hol húzódnak a határim. Nos, mindenütt, ahol meghúzom őket. Ezt jelenti a szuverenitás: biztonságot azok számára, akik határimon belül vannak, és reszketést és fogaknak csikorgatását azoknak, akik e határokat feszegetik: idegenszívűeknek, menekülteknek, Brüsszel-bérenceknek, nemzetárulóknak, és a többi csúszómászónak. A határim sértethetetlenek! Senki át nem lépheti őket, se csúszva, se mászva! A szuverén (rövidebben: Én) viszont bármikor bárkinek és bárminek a határait átléphetem, mert az ország, a hatalom és a dicsőség, nem kevésbé pedig a családi gyarapodás érdekében ezt jónak látom. A Haza mindenekelőtt! A szuverén *a rend őre, a rend letéteményese és a rend megalko-*

tója. Rendeletbe adja, hogy rend lesz és hadat üzen a rendtelenségnek. A rend – szent, amelyet a szuverén hatalma szavatol. Minden más rend ördögtől való. A szabadság, a rend csalóka látszata csupán, márpedig jól tudjuk, mit jelent a csalóka a nép nyelvén: azt jelenti, hogy ördög. Valóságos rendet, kőszikára alapozott rendet, szent rendet teremteni csak rendkívüli – renden kívüli – hatalommal és a rendkívüli – renden kívüli – állapot bevezetésével lehet. A szuverenitás isteni természete abból fakad, hogy az uralkodó *kívül van* a jogrenden, mindenféle pártok, állami és parlamenti instanciák fölött helyezkedik el, cselekedetei megítélhetetlenek a jogrend alapján és *ténylegesen* bármikor felfüggesztheti a jogrend működését. A szuverén hatalom Isten hatalmának visszatükröződése e földön. Nem én mondom ezt, hanem a politikai teológia atyja – politikai édesatyám! – a szuverenitás szent apostola, Carl Schmitt harsogta a szunyókáló weimári kortársak fülébe Németföldön, a két világháború között. De a kortársak fülébe még így is csak 1933-ban jutott el az új idők új szava, ám elég volt nekik egy világkatasztrófa, hogy újra teljes süket-ségbe süllyedjenek. Nem csoda, hogy az 1945-ben elvesztett szuverenitásához visszatérni mindmáig képtelen Németországban Carl Schmitt nemhogy hermaoszlopot, de még egy vacak mellszobrot sem kapott, csak mert kiemelkedő jogfilozófiai munkásságát saját hazája – szuverenitás hiányában

- képtelen volt elválasztani nácizmusától és Führer-imádatától. Szégyen und gyalázat!

A Győzedelmes Szuverenitás aranyoszlopa – az Állaművészeti Nagyakadémia Szobordöntő Székének elképzelése szerint – „multifunkcionális szobormű, lecsavarható fejjel”. Ezt a fejet nem kell többé lefűrészelni, hegesztőpisztollyal, leválasztani a szobortestről vésővel-kalapáccsak, földön rugdalva, véccé-csészének használva, mint a régi szuverének fejét, amikor eljött a szuverén-váltás karneváli-forradalmi ideje. Az Utolsó Forradalom – a szuverenitás forradalma volt, úgyhogy mostantól a Szuverenitás kultuszának állami szolgálópapjai – annak rituálisan szentesített rendje és módja szerint – az oszlopfőről egyszerűen lecsavarják a régi szuverén aranyfejét és új aranyfejet csavaroznak a helyébe. A régi, elhasznált aranyfejeket vagy beolvasztják az állami aranyalapba, vagy a Szuverenitás Múzeumába (mai Terror Múzeuma) kerülnek, mint az új államvallás fej-ereklyéi.

A javaslat szerint a Gellért-hegy tetejére, továbbá a Parlament elé és a Szuverenitás terére (mai Szabadság tér) kerülő három központi oszlopszobor mellett – igény szerint – minden helység, intézmény, testület, szervezet saját oszlopot állíthat a szuverenitásnak ezüstből, bronzból, illetve vásból – a szuverenitási hierarchia szerint –, amelyeken a helyi, testületi és intézmény-vezetők feje forog. Természetesen mindig egy irányba és csak akkor,

ha engedélyezem nekik. A kisebb posztok szuverénjeit értelemszerűen kisebb fej illeti meg, de ezeket a fejeket is a központilag kialakított kultusz szakrális rendje szerint és a Legfőbb Szuverén arcát viselő hordozható Dicsőségoszlop jelenlétében csavarozzák föl.

Természetesen nemcsak a hatalom robotosainak, a hétköznapok hőroszainak és messiásainak, az állam gályásainak és csáklvásainak lecsavarható feje kerülne a szuverenitás hermaoszlopaira, hanem a történelmi hősöké, a kulturhőroszoké is, akik a szuverenitás előfutárai, élharcosai, letéteményesei voltak. Nem azt kell nézni most már, hogy szuverénül ártottak-e inkább vagy használtak-e nemzetüknek; vizályt és gyűlöletet szítottak-e az állam polgárai között vagy békességet és egyetértést teremtettek; eltiporták-e a szabadságjogokat avagy kiterjesztették-e azokat; szuverénül numerus clausust és fajvédelmi törvényt vezettek-e be vagy a liberális jogállam alapjait vetették-e meg; szuverénül világháborúk vágóhídjára hajtották-e és gázkamrába deportálták-e állampolgáraik száz- és százezreit vagy minden eszközzel és minden módon ellenálltak-e ennek. Mert nem az számít most már, mit tettek a szuverenitás égisze alatt, hanem egyedül az: szuverénül tették-e, amit tettek, vagy sem, átmentek-e a történelem nagy szuverenitás-próbáján vagy elbuktak rajta.

A szuverenitás – minden, a szabadság, jog, egyenlőség, testvériség – semmi. A szuverenitás mindent szentesít. Minden rosszat jóvátesz, minden bűn alól felold, minden gonosztettet megbocsát. *Fides, Veritas, Suverenitas!* – Hit, Igazság, Szuverenitás! E három, de közülük a szuverenitás a legnagyobb. Legalább egy oszlopféjjel.

A szuverenitás nyoma

Igazmondáson kapták Orbán Balázst, amikor Lánczi Tamásnak a SZUVÉHÁ elnökévé jelölését, illetve kinevezését a következő leleményes frame-mel igazolta: „Nekünk nem az volt a fontos, hogy közel áll a Fideszhez, hanem hogy közel áll a magyar szuverenitáshoz”. Talán még Orbán Baláznál is közelebb, pedig ő is testközelből ismeri a szuverenitást, lévén jelenleg is a szuverenitás politikai igazgatója. De valóban nehéz lett volna a szuverenitáshoz közelebb álló embert találni a védelmére rendelt magas hivatal élére, mint Lánczi Tamást, aki elvégre is éveken át a szuverenitás beszédírója, gondolatainak hű tolmácsolója, a szuverenitás szócsöve, ügyintézője, eszköze, bizalmasa, kinevezettje – úgyszólván a szuverenitás robotosa volt. Ki mást is nevezhetett volna ki saját védelmére a szuverenitás, mint árnyék-énjei egyikét? Ne feledjük: a szuverenitás – a maga által írt és kőbe vésett törvény szerint – egyedül jogosult kinevezni a védelmére felállított Hivatal elnökét. Még szép! Ha képernyőn, ha távolból, mi is nap mint nap látjuk és csodáljuk őt, látjuk ezt a szuverenitást, ahogy Hegel látta egykoron a Világszellemet Jénába lóháton bevonulni. A magyar szuverenitás azonban már nem lóháton közlekedik, igaz, nem is egészen gyalogosan – hol repül, hol gurul. Begurul a meghódolt Brüsszelbe, egyszer-kétszer rácsap a

reszkető brüsszeli nagyurak asztalára, aztán hazagurul. Jól van ez így. Nem lehet kétségünk afelől, hogy a SZUVÉHÁ elnöke ennek a guruló szuverenitásnak körömszakadtig elszánt védelmezője lesz. Csak kár, hogy nem kapott tőle botot, amivel – az ezer szállal nemzetközi szervezetektől és szerződésektől, ENSZ-től, Európai Uniótól, NATO-tól, Oroszországtól, Kínától, Törökországtól stb. stb.-függő ország – Magyarország – szuverenitásának a nyomát üthetné.

Folyamodvány

Kultúráközpontosító és Művészetegységesítő
Csúcsmisztérium
Irodalomösszehangolási Ágazat
Költészetszabályozási Osztály
Szakfelügyeleti P fő-P főbiztos

Mélyen tisztelt P fő-P főbiztos Úr!

Legutóbb a „Most vagy soha” útján elkövetett úgynevezett Petőfigyalázási perrel kapcsolatban hívtam fel lordságod figyelmét arra, miféle káoszhoz vezethet (a zűrzavarról és felfordulásról nem is beszélve) a szabadság kontrolljának és felügyeletének, a fékeknek és ellensúlyoknak úgyszólván teljes hiánya a művészeti élet területén, és milyen veszélyeket rejt magában a magyaremberek lelki biztonságára, a kultúra organikus működésére, nemkülönben a nemzeti szuverenitásra a gyepelő, zabla, póráz, egyszóval megfelelő irányítás és útmutatás, tervezés és számonkérés nélkül maradt, rendszeretlenül, össze-vissza alkotó és publikáló írók, költők, művészek és más individualista jómadarak, nebántsvirágok, kutyafajzatok narcisztikus tombolása az alkotóművészet népgazdasági ágazataiban.

Ennek eklatáns példajaként említettem a liberális-középkori boszorkánypereket idéző nemzetközi koncepció perben meghurcolt Filippovics Kálmán (valójában az ország) szuverenitása ellen brüsszeli migráns-LMBTQ- és egyéb hazaáruló körökből indított hajsztát, mely e perben csúcso-

dott ki. Nemcsak az bizonyult hazug mendemondának, hogy Filippovics hatmilliárdból készítette filmjét (a költségek igenis elérték a hétmilliárdot!), hanem az a méltatlan mendemonda is fake-nyúzóként foszlott szét a ballib levegőégben, miszerint a sánta kutya sem akarja megnézni: a legfrissebb adatok szerint a világ nyolcmilliárd lakójából csak mostanáig hatmilliárd százhetvenhétezer-kétszötvenen látták, ezenkívül az ENSZ a kulturális világörökség részének nyilvánította és gratulált hozzá a magyar miniszterelnöknek a Türk Világtanács biztonsági szolgálatának vezetője valamint a Sarki Fűszeresek Összeurópai Szövetsége is. A világsikernek hála, tényé és valóvá váltak a költő szavai: *Legjobb dolog a világon színmagyarnak lenni*. De hagyjuk a magyar szuverenitás oltárművét meggyalázó brüsszeli kirakatpert, hagyjuk a közpénz-szerzés terén rendkívüli bátorságról tanúságot tevő művész hatmilliárdhoz való jogát elvitató népellenes uszítást és államellenes bujtogatást, egyáltalán hagyjunk mindent, ami nem az igazság ügyét – a hazugoknak persze a hazugságét (azt! ha nektek az!) – szolgálja. Szerencsére a kirakatperre az orosz, a török, az azeri, a türkmén és boszniai szerb szuverenitás- és államvédelmi hivatalok és hatóságok is felfigyeltek és tiltakozásra szólították fel a világ konzervatív-keresztény gyerek-család- és férfibarát irányba haladó közvéleményét. A legutóbbi össz-türk innovációs tanácskozáson összegyűlt törzsi vezetők pedig az ülésteremben tartott

több órás ülősztrájkjal adtak nagyobb nyomatékot tiltakozásuknak.

Előző folyamodványomban azt írtam, hogy a magyaremberek azt kérdezik: mégis meddig lehet ez még így, meddig fogjuk még tűrni – *quosque tandem!* – az alkotói szabadságnak csúfolt undok ördög nemzetellenes packázásait? Hogyan lehetséges, hogy még a Szuverenitásvédelmi Hivatal és a Terrorelhárítási Központ sem tud róla, mikor, mire készül egy alkotóművész, milyen terveket forral magában egy drámaíró, egy festő, egy költő, egy táncművész, a gyanúsan hallgatag zeneszerzőkről nem is beszélve. Benyújtott és jóváhagyott tervek nélkül, összevissza, szervetlenül, átláthatatlanul írnak, festenek, rendeznek, táncolnak, komponálnak, kiállítanak, csinálják, ami eszükbe jut, fittyet hányva az organikus egésznek, a rendszerszerű működésnek, így aztán a tervelőírásoknak és a költséghatékonyságnak is. Csak idő kérdése, hogy a központosítás és egységesítés híján védőgát és szabályozás nélkül maradt kultúra parttalanul áradó, zavaros folyama bömbölve kilépjen állam-hasított medréből, letépje magáról a civilizáció láncát és őrjögve rárontson a magyaremberek békés otthonaira, boldog gyermekkorára, nemi identitására, meg ami még lordságodnak eszébe jut. Akkor azt kérdeztem – kérdésem természetesen költői volt, bár költséghatékony és gazdaságos –, ki fogja végre a trianoni Kis-Magyarország Unió áztatta földjén egységes rendszerbe foglalni a teljes kulturális

ágazatot, inkluzíve az irodalmat, mely mégiscsak a magyar identitás legfontosabb tartópillére a labdarúgás mellett. Azóta megszületett a Nemzet egyértelmű, de kategorikus válasza erre a költői kérdésre. Ez válasz így hangzik: NKT. Nemzeti Kulturális Tanács. Kis tanács, nagy tanács, jótanács. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom: száz és száz, talán ezer és ezer központosításra és egységesítésre szomjazó író és költő szeme csillant fel a rég várt hírre. Az irodalmi ágazat dolgozói rendszerlogikailag egységes tekintetüket mostantól az államosított kultúra organikus égboltozatjára vetik. A legnagyobb kérdésre tehát megszületett a legnagyobb válasz: *csak előre – ne hátra!* Írók, művészek, a nemzeti kultúra más robotosai végre nyugodtan alhatnak (már ha ettől a választól nem ébrednek azonnal föl).

A nemzetgazdaság költészeti ágazata nevében ezúton szeretném lordságodat a kultúra gleschaltolásának messzemenő támogatásáról biztosítani (hogy milyen messze, ez még tisztázó beszélgetések tárgyát képezi), egyben csatolni a keretszabályozási útmutató előkészítésén dolgozó rendszerlogikai főosztály számára az Állam Fiáról – Petőfi Sándorról – elnevezett Költészeti Köztestület személyi regiszterét, az itt felsorolt összes költő 2024. évi üzleti tervével, továbbá könyvtári beszerzésre javasolt könyvek indexét.

Már csak egyetlen, de annál fájóbb kérdés maradt, mely megoldásért kiált: a nemzeti kultúra digitális szuverenitásának kérdése. Úgy vélem, a

nagy kínai tűzfal, a nagy orosz tűzfal után ideje a nagy magyar tűzfal felhúzásának, a szuverén magyar internet megteremtésének. Mert – valljuk meg – mit ér a kultúra államosítása, egységesítése és központosítása mindaddig, amíg a kibertérre nem terjed ki a nemzet területi szuverenitása, amíg a sivatag minden homokszemet számon tartó rendjével az internet folyékony káosza néz farkaszszemet, amíg bármi nyilvánosságot kaphat, bármi elolvasható, megnézhető, meghallgatható, amíg a kultúra következmények nélkül átjárkálhat az állam határain, semmibe veheti szuverenitását. Remélem, következő folyamodványomban már arról számolhatok be, hogy kulturális szuverenitásunk helyreállításának és kiteljesítésének útjából a szabadságnak ez a torlasza is elhárult: megszületett a szuverén *hunet*. Akkor mondhatjuk majd, hogy megálljunk, mert itt van már a Kánaán. A digitális Kánaán. A bátrak Kánaánja. A gyáváknak, gyöngedegetűeknek, habozóknak és a Kánaán más elenségeinek pedig előbb-utóbb kezükre csap a történelem (vagy a Szuverenitásvédelmi Hivatal, vagy a Most-vagy-Soha Filmügynökség vagy a Talpra Magyar Kulturális Rögtönítélő Bíróság).

Lordságod legalázatosabb szolgája,

Versbenbujdosó Posztpetőfi Sándor

a Nemzeti Költészetstratégiai Intézet pfő-pfő Korifeusa,
az Übü-Rend Lovagja,
kétszeres Kandeláber-díjas Barguzin-kutató

Hazafélelem és filmbátorság

Rövid ajánlás két

Posztpetőfi-vershez³ (2024)

A hazaárulás fogalmkörét az elmúlt héten sikerült kimerítően tisztázni: hazaáruló az, aki nem nézi meg, vonakodik megnézni, gyáva megnézni a *Most vagy sohát*, címeres hazaáruló pedig, aki mondvacsinált történész-szakmai és filmesztétikai érvekkel nem áttolja hátba döfni a Hazát, vagyis a bátrakat, akik mertek. *Ezt* merték. A miniszterelnök maga ajánlotta e szavakkal a filmet a szerencséseknek, akik egy korban élhetnek Rákay Philippel. Nagyjából a régi vicc lókupecének ismert fordulatát idézte, aki – mikor az eladásra kínált vak ló nekimegy a falnak és a vásárló felkiált: „De hát ez a ló vak!” – így keretezi át az esetet: „Nem vak ez a ló, kérem, hanem vakmerő!” Az állam vak lovát – mármint a *köznek* hatmilliárd forintba kerülő monstre-filmet – dicsérő miniszterelnök ajánlásában így kelnek új életre a lókupec szavai: „Nem iszonyúan hazug, kínosan rossz ez a film, hanem bátor!” Az ő veretes szavaival: „Végre a magyarok nemcsak akkor voltak bátrak, amikor meg kellett csinálni március 15-én a forradalmat, hanem voltak most újra bátor magyarok, akik megcsinálták

---

3 A két vers: *Posztpetőfi moziba megy; Farkasmese*. In Posztpetőfi Sándor: *Szibériai Borbély. Szatírxjáték*. (Közreadja: Szilágyi Ákos) Q.E.D. 2024. 142–147. l.

róla a filmet. Épp ideje volt, nehéz dolog egy ilyen ikonikus témához hozzájárulni. Eddig hiányzott is a bátorság, de most végre kész a film. Most vagy soha! Mindenkinek ajánlom!”

Ugyanezen a héten még egy égető kérdést sikerült tisztázni, hála a SZUVÉHÁ elnökének, aki nagyjából a régi „érted jöttünk elvtárs, nem ellened” szellemében tiszta vizet öntött a szándékos félrevezetések és rosszindulatú híresztelések poharába: „Aki fél a Szuverenitásvédelmi Hivataltól – mondta –, az nem érti a demokrácia lényegét”. Mindig is így volt ez. A sírt, hol nemzet süllyedt el, értetlenkedők vették körül. „Aki fél az Államvédelmi Hatóságtól – mondhatta volna Péter Gábor –, nem érti a népi demokrácia lényegét.” Más korok őrző-védő szolgálatainak vezetői pedig így dorgálhatták volna az értetlenkedőket: „aki fél a guillotintól, nem érti a népi igazságszolgáltatás lényegét”. Vagy: „aki fél a CSEKÁ-tól, nem érti a forradalmi igazságszolgáltatás lényegét”. Bizony, az ilyeneknek úgy kellett a fejébe verni a lényegét. Gumibottal. Különben is: „Ne féljetek!” Aki a SZUVÉHÁ-tól fél, egyéb aljasságokra is kapható. Félelmével aláássa, lejáratja, hátbadöfi a – népi, faji, illiberális, szuverén – demokrácia lényegét. Értetlenkedésével az ellenség malmára hajtja a vizet. De talán szántszándékkal fél és értetlenkedik, mert a szuverén demokrácia esküdt ellensége. Márpedig az ilyenekre nagyon is helyesen sújt le a SZUVÉHÁ vasökle. Nem megmondtuk, hogy ne félj, kutya fajzat!

Egy szerény javaslat

Identitásőrség felállítása

Identitásőrség felállítását javasolja Posztpetőfi Sándor a Kulturális és Innovációs Minisztérium (KIM) július 1-től Csák Jánost váltó új vezetőjének, Hankó Balázsnak, aki végre kimondta, amire 2022 óta várnak a kulturális élet sötét erdejében – „vezérgondolat” híján – vakon botorkáló minisztériumtól a magyaremberek: *„Kulturális életünk lényege az identitásőrzés kell, hogy legyen.”* Nem más ez, mint annak a tudatnak az őrzése, hogy: „A világ legjobb dolga magyarnak lenni, legyünk büszkék arra, hogy magyarok vagyunk és ha ezt bárki kritizálja, vagy bárki el akarja venni tőlünk, azt nem hagyhatjuk.” Mindazonáltal e július 1-től hatályba lépő kultúrpolitikai doktrínának a megfogalmazásában az elsőség nem Hankó Balázst, hanem a NER másik kimagasló kultúrpolitikusát, Szabó Lászlót (a Magyar Teátrumi Társaság titkárát, a Nemzeti Színház kommunikációs igazgatóját stb. stb.) illeti, aki a *Kommentár* folyóirat hasábjain már 2022-ben így foglalta össze a doktrína lényegét: „a magyar kulturális politika feladata egyetlen mondat hirdetése, ami a következő: a világ legjobb dolga magyarnak lenni!”⁴ Ezt a gondolatot karolta fel még szárba

---

4 „A magyar kulturális politika feladata végtére is egyetlen mondat hirdetése, ami a következő: A világ legjobb dolga magyarnak lenni! Ebből fakad, hogy

szökkenése évében Posztpetőfi Sándor „Nincs jobb dolog a világon...” című sokat lájkolt magyarnótájában, amely nem a Dankó Rádióban, hanem csakis erre a linkre kattintva hallgatható meg:

https://www.youtube.com/watch?v=njvQHpS_P_c

Az identitásőrzéshez Posztpetőfi nemcsak önkéntes identitásőrök mozgósítását, hanem egy gyorsreagálású identitásőrség felállítását is elengedhetetlennek tartja, amelynek jogában állna a magyar állampolgárok identitásának (van-e nekik, ha van, magyar-e, ha nem magyar, akkor milyen stb.) rajtaütés- vagy szűrőpróba-szerűen ellenőrizni. Ennél is jobb megoldás lenne – a Szuverenitásvédelmi Hivatal mintájára – egy Identitásvédelmi Hivatal felállítása, amely figyelné a magyar identitást ért támadásokat, felhívná rájuk az állami szervek figyelmét, és ahol kell, az identitásvédelmi törvény teljes szigorával sújtana le a magyar identitás elleni merényletekre, támadásokra, kirohanásokra, illetve más bűncselekményekre (identitáskáromlás, identitástiprás, identitásgyűlölet stb.).

---

azon kulturális programok vagy »termékek« (ami rossz szó, de egyelőre nincs jobb) támogatása, amelyek nem ennek a mondatnak az igazságát tartalmazzák – azokat nem feladata támogatni a magyar államnak.” (Szabó László: *Kulturpolitikai gondolatok – 13 pontban a magyar kulturális politikáról*. In <http://www.kommentar.info.hu/cikk/2022/2/kulturpolitikai-gondolatok> (Utolsó letöltés: 2024-08-30)

A világ legjobb dolga⁵

*„...legjobb dolog a világon
a világon mármost
lenni magyar hede magyar
magyar milliárdos!”*

(Posztpetőfi Sándor)

Még alig telt el pár hét azóta, hogy a Magyar Identitás Minisztériuma (volt Kulturális és Innovációs Minisztérium) által létrehozott Identitásvédelmi Hatóságot a magyar parlament kétharmados többséggel felruházta a karóba húzás ősi jogával, s máris horogra kerültek az első jómadarak, címeres gazemberek, sehonnai bitangok: identitás-

---

5 „»Minden magyar számára a világ legjobb dolga magyarnak lenni« – mondta nyitó beszédében Hankó Balázs, a Kulturális és Innovációs Minisztérium minisztere *Az identitás, mint politikai fegyver* című konferencián, amit a Schmidt Mária által vezetett XXI. Század Intézet és a Mathias Corvinus Collegium szervezett a budai Várban. A miniszter szerint a liberalizmus ideológiája agresszívan nyomul előre, belső gondolatrendőrséget alakít ki, ez pedig azt eredményezi, hogy most már a »normalitás szorul magyarázatra«. Ezért a Kulturális és Innovációs Minisztériumban azt vállalják, hogy a magyar identitás minisztériumaként dolgoznak.” In <https://telex.hu/belfold/2024/09/23/hanko-balazs-konferencia-xxi-szazad-intezet-eloadas> (Utolsó letöltés: 2024-09-23)

tiprók, identitásgyalázók, identitás-felforgatók. „Húzzátok karóba a veszett kutyákat!” – követelte Visinszkij főügyész, dacolva a nemzetközi hajszával, amelyet a liberális belső gondolatrendőrség azonnal megindított ellene. Hajsza a hajsza ellen! Az, ha nektek a karóba húzás már kevés! „Minden magyar számára a világ legjobb dolga magyarnak lenni!” – fogalmazta meg az identitásvédő kultúrpolitika vezérgondolatát a Nebántsdamagyart Identitáskutató Intézet elnök-vezérigazgatója a türk népek identitásbajnokságának róla elnevezett díjátadó ünnepségén. „Vajon úgy kell-e értenünk ezt, vezérigazgató úr – kekeckedtek az 1944-es szuverenitását visszanyert magyar sajtó soraiba furakodott titkos gondolatrendőrök –, hogy akkor minden nem-magyar számára a világ legjobb dolga nem-magyarnak lenni?” A vezérigazgató azonban nem veszítette el identitását, hanem fennhangon így válaszolt a nemzetrontó kérdésre: „Nem foglalkoztatnak nem-magyarok identitásproblémái.” Majd kisvártatva merengve hozzátette: „Persze, nem születhet mindenki magyarnak, ez ma még isteni végzés vagy pokoli szerencse dolga. De holnap – ki tudja? – holnap talán másképpen lesz: a világ népeinek megjön az eszük, és kinyílik a szemük – ha csak nem vakítják el őket másság-spekulánsook és hétpróbás identitás-kereskedők –, és látván látva, mi a legjobb a világon, egymás után szépen magyarrá válnak ők is. De ez ma még a holnap zenéje, ahogyan az volt tegnap is. Muzsika a magyar

identitás fülének, de a holnap muzsikája. Nyolcmilliárd magyar a földön. Magyar bolygó – magyar föld! Nem-magyaroknak kívül tágasabb! Ott vannak nekik a Mars, a Vénusz meg a Plutó! De ha maradni akarnak, ha van merszük hozzá, nem bánjuk, de legyenek akkor magyarok ők is! A magyar glóbusz – befogadó glóbusz, nem kirekesztő! Csak az idegen testet, a nem-magyarokat löki ki magából, bár ilyenek akkor talán már nem is lesznek.

„Minden magyar számára a világ legjobb dolga magyarnak lenni!” – ezt az egy mondatot hirdesse most már – *Egy mondat a szuverenitásról!* – a magyar kultúra összes fellobogózott vezérhajója, minden művészeti területe – színjátszástól a szépirodalomig, cirkuszművészettől a múzeumokig – az Identitásvédelmi Minisztérium bölcs irányítása alatt, s akkor a Haza nem menekül! A magyar kulturális krédó mostantól így hangzik: „A kultúra egy nemzet identitásérvényesítő fegyvere, melyet folytonosan és kreatívan kell használni.” Én már most így használom: csak meghallom azt a szót, hogy „kultúra” és azonnal kibiztosítom az identitásvédő fegyvert a zsebemben.

Keresztkérdés

Magyarország elég rég – nagyjából tizennégy éve – keresztet vetett a szabadságra. Most ezt a keresztet (*ezt*, nem pedig a kereszténység jelképét, amely hiszen mit is keresne a világi szabadság allegóriájának talapzatán) fel is fogják állítani: a szabadság-szűkítő (illiberális) rendszer *le is képezi* magát a hatalmi reprezentáció nyilvános terében. Jól van ez így. Ettől fogva a pálmaágot tartó Szabadság szobra talapzatára helyezett gigantikus fehér giccs-kereszt a szabadsággyalázó, kereszténység-imitáló NER monumentumaként fog terpeszkedni Budapest fölött, ahogy a szabadság giccse terpeszkedett fölötte 1989-ig. 1989 és 2010 között azonban a Szabadság-szobor legalább köszönőviszonyba került a szabadság igazságával. Ezzel szemben a NER most felállítani tervezett neobarokk keresztje köszönőviszonyban sincs a Kereszt igazságával. Giccs a köbön. Hazugság hazugság hátára kapaszkodva. A szabadságra keresztet vető önkényuralom tökéletes emblémája. A szent kereszt ilyen profanizálása, önkényes felhasználása ellen legfeljebb a keresztény/keresztényen egyházaknak lehetne kifogása. A politikai szabadság híveinek azonban tiltakozás helyett inkább sokszorosítaniuk kellene, kisplasztikát, szuvenírt, kítűzőt csinálni belőle. A cruciális kérdés ugyanis nem a szimbolikus térben, hanem a valóságos társadalmi térben – a

politika terében – dülő önkény felszámolása; nem a szakrális és a világi tér szétválasztásának, a jelképes szabadság megvédelmezésének, hanem a politikai szabadság tényleges helyreállításának kérdése ez. Amíg a magyar társadalom nem képes ledobni válláról a tizennégy éve ránehezedő *rendszer* súlyos keresztjét, nem képes elveszített és elvett szabadságát visszaállítani, addig a rendszer neobarokk jelképeinek terjeszkedésén megrökönyödni, felháborodni, ellene tiltakozni – mondjuk a józan ész, a jó ízlés, a demokratikus társadalmi egyeztetés nevében – komolytalan. Ha a magyar társadalom a szabadság politikai rendjét valaha is vissza fogja állítani, az önkényuralom kongóan üres jelképei maguktól tűnnek majd el a nyilvános térből: a szabadságra keresztet vető Rendszer a történelem süllyesztőjébe kerül, a Rendszer Keresztje pedig megy a Szoborparkba.

Egy megfáradt ember utópiája

Ez valami idézet? – kérdeztem. Biztosan – válaszolta Jorge Borges. – Minden idézet. És mindenki. A nyelv idézetek rendszere. Én is idézet vagyok. Te idéztél ide, hirtelenében nem is tudom, honnan és miért. Talán, hogy az idézetről beszéljünk. Mint idézet az idézettel. – Hát én is idézet vagyok? – Mi más lennél? Ezer és ezer idézet-életünk van. Ilyen már a nyelvi lét. Minden nyelv, és mindenki nyelv. „Nekem még az ereimben is nyelv folyik!” – sandított rám és mosolygott, mert tudta, hogy ez a szájára jött mondat is idézet, egy rég meghalt barátom szavajárása volt. – Magyarország is idézet? – kérdeztem óvatosan. – Hogyne, – válaszolta – elég hosszú idézet a történelmi régmúltból. Neobarokk idézet. 1920-tól tartott egészen 1944-ig. – És aztán? – Aztán szövegszakadás következett be. Más idézetek nyomultak a helyére. Ez is eltartott úgy 2010-ig, itt a szakadás végétért, a neobarokk szöveget újravarrták, az idézet tekeregve folytatódott tovább, mint valami filakterion, csak persze a régi úri-keresztény idézőjelek új, úrhatnám-keresztényieskedő idézőjelek közé kerültek. Ez is, az is imitáció volt, de utóbbi az imitáció imitációja. Kétségtelen viszont, hogy mindkettő „Hunnia úri trágyadombjáról” sarjadt és – az említett megszakítással – tartott egészen 2026 februárjáig, egészen pontosan a neobarokk egyeduralkodó évértékelő

búcsúbeszédének Dante-idézetéig. – Talán Dante-paródiájáig?! – vágtam gyorsan közbe. – Ugyan, idézet vagy paródia, egyre megy. Végső soron a paródia is idézet, csak nem veri nagydobra, hogy az. Gondolj bele: a paródia vendégül lát egy szöveget, asztalhoz ülteti, jól tartja őt, aztán kiderül, hogy az egész felhajtás csak azért volt, hogy bohócot csináljon belőle, ráhúzza a vizeslepedőt, festékekkel öntse le, seggbe rúgja, és kipenderítse a Lét Házából, ahol valamiképpen – hívatlanul és hívottan – mindannyian vendégeskedünk. A paródia tulajdonképpen büntető-idézet: nevetéssel bünteti a vendégség csapdájába csalt szöveget, mely a Nyelv ellen főbenjáró visszaéléseket, galádságokat, bűnököt követett el. Visszaélt a Lét Házának vendégszeretetével, ezért lakolnia kell.

Igazat adtam Borgesnek: idézet és paródia kéz a kézben járnak. Amikor a magyar egyeduralkodó, aki már önmagában olyan, mint egy kétlábon járó Dante-idézet – idézet Dantének *Az egyeduralomról* szóló könyvéből –, minapi éwertékelő búcsúbeszédében a *Divina Commediát* idézte, első hallásra tényleg úgy hatott, mint valami méreletes kátyú a beszéd szépen leaszfaltozott sztrádáján, kikökengette az addig blazírtan hallgató közönséget rajongásként színrevitt unalmából. Eleinte nem is tudta, sírjon-e vagy nevensen Dantén. Úgy tett, mintha észre sem vette volna az egyeduralkodói beszédben idézett középkori celebet.

Kétségtelen, hogy a szóban forgó idézet nem az egyeduralkodó szívéből, vagyis a Pokolból jött, hanem udvaroncai adták szájába Dante *Paradicsom*ából, ahol igazi *trouvaille*-ként találtak rá a beszéd előkészítése közben. Tudnivaló, hogy az *Isteni Színjáték*ban a Paradicsom valóságos citátum-orgia, mást sem találni benne, mint idézetet. Az irodalmi idézet azonban nem a kulturális emlékezet billentyűinek sűrű nyomogatása, ez citatológia lenne, hanem – a soknyelvű világkultúra közös nyelvén szólás: írunk vagy olvasunk, beszédet mondunk vagy hallgatunk, liliomot vagy vadvirágot tépdessünk a végtelen nyelvi mezőket járva, egyfolytában idézetek tücsökciripelését halljuk. Jól mondja Oszip Mandelstam híres Dante-tanulmányában – hadd idézzek végre már valakit én is! –, hogy „a *citátum* – *cicada*” (cikádá!) – vagyis hogy az idézet olyan, mint a kabócapirregés: „lényegi tulajdonsága, hogy szakadatlan. Belekapaszkodik a levegőbe, és nem engedi el.” Pontosan ezt tette mostani búcsúbeszédében az egyeduralkodó: belekapaszkodott a levegőbe, és nem engedte el. „Ó, boldog Magyarország! – pirregte Dantéval. – Csak ne hagyja magát félrevezetni!” – és itt aggódalmasan fölkonta a szemöldökét. A pirregés önmagában is megnyerő. De vajon nem akart-e a pirregésnél valamivel többet mondani az egyeduralkodó? Ahhoz, hogy ezt megtudjuk, ki kell csomagolnunk a Dante-mondatot feledésbe merült későközépkori kontextusából (a nápolyi Anjou-ház magyar trón-

igénye, Martell Károly herceg a magyar korona nápolyi várományosa stb.stb.), akkor jövünk csak rá, mit és miért pirregett sejtelmesen Magyarország egyeduralkodójának fülébe Dante.

Először is Dante – kiáltó ellentétben az érthetetlen módon az esélytelen DK-ért kampányoló digitális Mátyás királlyal – *nem kampányolt*. Egyszerűen csak – egyetértve az Anjou-szeldzsuk gyökereire rátalált magyar szuverénnel – égbekiáltóan boldognak nevezte Magyarországot – hadd sárguljon az irigységtől *Felix Austria!* –, vagyis megállapított egy tényt. Másodszor egy akut veszélyre hívta fel *Felix Hungaria* figyelmét egyenest a Paradicsomból. Figyelmeztette őt, ne hagyja magát Brüsszeltől, Kijevtől és a Tiszától félrevezetni. Hát ne is! Meglehet, hogy az eredeti mondatnak ez kis-sé szabad fordítása Babitséhoz képest, ugyanakkor nem is olyan rímtelenül szószerinti, mint Nádasdy Ádám mesteré. Valahol a kettő között van. De hát a fordítás már csak ilyen: értelmezés és a megértettek alkalmazásának kérdése. Például Dopeman Mester alig ismert fordításában ugyanez a mondat így hangzik: „Picsába! Ha a magyarok hosszúéletűek akarnak lenni a földön, ne hagyják magukat a brüsszeli csicskáktól orruknál fogva vezetni!” De ha már itt tartunk, hadd idézzek egy másik érdekes fordítást is. A Dantéhoz a nagy fordítók hűtlen hűségével, ám az udvarhoz a majdnem-lovagok hűségese hűtlenségével ragaszkodó újközépkori bárd, bizonyos Tinódi Lázár-Lantos János a mondatot

így fordította: „Ha Magyarország továbbra is boldog akar maradni, fogjon minden csávó vécékefét és pucolás innen!”

Ezen a ponton Borges és én egymásra néztünk. Úgy tűnt, nem maradt más feladatunk, mint berekeszteni a digitális idézetharcosok *Dante boldog Magyarországa* címmel megrendezésre került konferenciáját, és neobarokkosan olajra lépni. Csak még kicsattanó jóegészséget kívántunk a történelmi idézetek mögött bujkáló Kádár és Horthy elvtársaknak, a magunk részéről pedig biztosítottuk a háborúból kimaradt dolgozó magyar embereket, hogy nincs jobb dolog a világon, mint magyarnak lenni, és ez így is marad, amíg a világ – világ. Na jó, talán kicsit még ennél is tovább.

* * *

Már kifele jöttünk a konferenciáról, amikor Borges odahajolt hozzám és suttogva megkérdezte, mit szorongatok a kezemben. Egy idézetet – válaszoltam elpirulva. – Mutasd! – Nem tudom megmutatni. – Hogyhogy? – Szükségem lenne valakire, aki megírja. – Egy idézetet nem lehet megírni. – Persze, hogy nem, Cervantes *Don Quijote*-ját sem lehetett, mégis megírta Pierre Ménard. – Az más. Nem lehet mindenkiből Pierre Ménard. – Épp erről van szó, szeretném őt kölcsönkérni tőled. – Hát, ha ő enged az idézésnek, és átugrik ide megírni, amit akarsz, kérlek! Ménard-t kétszer sem kellett idézni, azonnal itt termett, csak annyit kérdezett:

„Mit parancsolsz édesgazdám?” Aki nem ismerné monumentális művét, azoknak mondom: ő valóban egy olyan Don Quijote szerzője, amely szó szerint, betűről-betűre megegyezik Cervantes Don Quijoté-jával, mégis minden ízében új, meghökentően eredeti alkotás, egyfajta irodalmi bravúr. Elé raktam idézetemet. Homlokát ráncolta, kicsit habozott, aztán megszállta valami és szédítő sebességgel írni kezdett. Fél óra alatt megírta, amit eléje tettem: Nagy Lajos 1934-ben, a Nyugat 23-24. számában megjelent satíróját. Ménard satírója szó szerint megegyezett az eredetivel, de nem kell hozzá különösebb éleslátás, hogy megállapítsuk: minden ízében új, eredeti alkotás, amely csakis 2026 márciusában, csakis Pierre Ménard tollából és csakis Magyarországon születhetett meg. Kérem hát, fogadják Pierre Ménard legújabb szerzeményét kortársi nyitottsággal és hazafias szeretettel:

Egymással versenyzett az elsőszámú és másodikszerűség. Melyik váljon vezéregyéniség. Melyik váljon vezéregyéniségből vezérré? Melyik legyen a nép akaratának egyetlen kifejezője? Melyik legyen csúcsa a piramisnak, melynek alapja a tömeg, a maga egysíkon futó, szinte végtelen szélességében?

Elsőszámú vezéregyéniség egyórás beszédet tartott a népgyűlésen, óriási sikere volt, tapsoltak neki és éljeneztek, de úgy, hogy az éljenezés roba-ja szétkergette a felhőket, melyek a teret elfödtek. Másnap másodikszerűség tartott ké-

tórás beszédet, óriási sikere volt, tapsoltak neki és éljeneztek, de úgy, hogy az éljenzés robaja a szomszéd ország területére úzta a felhőket s jég verte el a szomszédok vetését.

Elsőszámú vezéregyéniség újra megjelent a szószéken. Friss volt és erőtől duzzadó, hangja úgy szárnyalt, mint mennyei harsonáé, utolsó mondatát, melyben az élet tartalmául és egyetlen céljául a harcot jelölte meg, már valósággal énekelte s egy közép *dé*-t úgy harsogott, művészi crescendóval, hogy a világ valamennyi Rigolettója elmaradt mögötte a legdinamikusabb „si vendettájá”-val is.

Egy nappal utána megint másodikszámú vezéregyéniség lépett a szónoki emelvényre, csinos volt és bájtól duzzadó, az egyszerű nép viseletében mutatta meg magát, fess volt, mozdulatai magukkal ragadták a közönséget s mikor jobbkezének egy kecses fölfelé bökéssel azt mutatta, hogy „kötelet a nyakukra!”, a tömeg félórán át őrrjöngött a lelkesedéstől.

Így ment ez éveken át, elsőszámú és másodikszámú vezéregyéniség sehogyan sem bírt egymással. Végre elsőszámú vezéregyéniségnek kitűnő ötlete támadt, mármint hogy a titkára adta neki az ötletet. Valamelyik napilap „Vegyes” rovatában kis közlemény jelent meg arról, hogy a rádiumbesugárzás bénítólag hat az agyra s akinek a koponyáját hosszabb ideig rádiumbesugárzásnak teszik ki, az meghülyül. Elsőszámú vezéregyéniség megpa-

rancsolta pártja egyik legmegbízhatóbb tagjának, hogy szerezzen egy darabka rádiumot s azt varrassa bele „annak a piszkos demagógnak” a kalapjába.

A hűséges párttag teljesítette a parancsot. A rádiumot a klinikáról lopatta el, ahol nyavalyás rákbetegek és egyéb kórságosok gyógyítására pazarolták. A kalapba való bevarrást másodikszámú vezéregyéniség pártjának klubjában végezte el a ruhatáros, akinek is ezért a nemzet érdekében végzett munkájáért nagyobb összegű pénzt ígértek s csupán véletlenül múlt, hogy munkájának elvégzése után eltűnt a lakásáról, teljesen nyoma veszett s a felkutatására indított akció úgynevezett holtpontra jutott.

Elsőszámú vezéregyéniséget azonban elérte Isten büntetése. A büntetést megérdemelte, mert hibát követett el, rosszul számított. Mi történt ugyanis? Másodikszámú vezéregyéniségen csakhamar mutatkozott a rádium hatása. Napról-napra hülyült. Buzgón megjelent ugyan a népgyűléseken, mereven megállt a szószéken, arca mozdulatlan, szeme kifejezéstelen volt, de napról-napra nagyobb butaságokat mondott. Néhány hét múlva már ott tartott, hogy csak lendítgette a karjait s értelmetlen szavakat, hangokat hallatott. Legföljebb ha ennyit lehetett felfogni a mondataiból: mindenki harca mindenki ellen, amint ezt már Goethe is megmondta Napóleonnak Irkutzkban! Meg aztán: üsd, vágd, nem apád! Avagy: csak a fejét, hogy meg

ne sántuljon! Sőt ezt a szöveget is elvétette, mert így mondta: csak a belét, hogy meg ne sántuljon!

S ez volt az Isten csapása elsőszámú vezéregyéniségre. Mert másodikszámú vezéregyéniség sikerei egy-kettőre felülmúlták az övét. A tömeg egy testtel, egy lélekkel állt mögéje, mire a hatalmat magához ragadta s ő lett a vezér.

Elferdült demokrácia

Epilógus

Concedit obliquus. Ami ferdén áll – ledől. Ledől az elferdült demokrácia is. Talán kezdettől fogva így áll, ferdén. Alkalmi építmény volt. Felhúzásának lehetősége váratlanul állt elő. Az ilyen lehetőséggel azonnal élni kell, nincs idő fontolgatásra, méricskélésre, tervezgetésre. Rendszerint nem is a legalkalmasabbak, hanem a legfürgébbek élnek vele, akik legegőbb érnek oda a lehetőségek húsfazekához, vagy már eleve ott voltak körülötte: odaszülettek vagy oda emelte őket hatalmi pozíciójuk. Ettől fogva csak az a kérdés, kik nyúlnak bele elsőként és milyen mélyen. Nyilván nem a gátlásosak, a szégyenlősek, a félénkek, akiknek skrupulusaik, urambocsá' meggyőződéseik, elveik vannak – a délibábkergető lúzerek –, hanem a bátrak, akik mernek. Két kézzel *mernek* maguknak a húsfazékból. Utánuk jönnek a kevésbé bátrak, akik remegő kézzel, vakon kapdosnak ki valamit a fazékból, ezt mondogatva közben: „Mert hülye azért nem vagyok!” A kezdet kezdetén azonban ott vannak még mellettük a hóbortos lovagok, a moralisták, az elmélet emberei, egyszóval a már említett lúzerek is. Számukra a húsfazék ördögtől való, rá sem néznek, mélyen megvetik azokat, akiket csak ez érdekel, sóvárogó pillantásokat vetnek feléje és készek lefülelni a jószerencsét, amit felkínált nekik

a véletlen, hogy mellette lehetnek. Ott vannak még az álszentek is (vagy akik nincsenek még tisztában vele, mi is lakozik bennük), szemlesütve állnak csak a húsosfazék mellett és gondolatban rácsapnak kezükre, amikor elindul feléje, de végül is nem tudnak (vagy eleve eszük ágában sincs) ellenállni a kísértésnek.

A korszakos társadalmi változások eleinte magukkal ragadják a jót akaró idealistákat, a rigorózus moralistákat és a hóbortos világmegváltókat is. A legkevésbé sem igaz, hogy csupa vérszagra gyűlő, zsákmány körül ólálkodó fenevad, gátlástalan csirkefogó gyülekezett az 1989-1991 között kulmináló kelet európai rendszerváltások menetét és az új rendszer politikai-jogi kereteit meghatározó elit-alkuk tárgyalóasztalainál. Sőt, meglehet, kezdetben többen voltak az engesztelhetetlen moralisták, a fellegjáró idealisták, a szabadságharcosok, a világmegváltó eszmék hősei, a hatalom és a vagyonosodás kísértéseivel szemben immunis szellemi emberek, marginális és disszidens értelmiségiek. Csak később, ahogy a hatalmi alkuk húsosfazekai kezdett átalakulni privatizációs alkuk húsosfazekává, sodródtak bele – különféle önfelmentő, öngazoló ideológiákkal – a pozíció- és vagyonszerzésbe, különben hamar a hatalom perifériáján találták magukat, vagy a politikai semmibe lökte ki őket a hatalomkoncentráció centrifugális ereje. A legtisztességesebbek, akiknek erkölcsi elveik és politikai meggyőződései voltak – megke-

seredve vagy megkönnyebbülve – hátuk mögött hagyták a politikát: kimaradtak vagy kivonultak a hatalmi – kormányzati és ellenzéki – pozícióból folytatott politizálásból. Egy részük civil szervezetekbe, kulturális vállalkozásokba vonult vissza a hatalomból, más részük szakmájába menekült, dolgozószobájában vagy szakmai intézményekben sáncolta el magát.

1

1989-ben *Magyarország népének* – nevezzük talán így azt a társadalmi entitást, amely két világháború, két Trianon, polgárháborúk, forradalmak, terror-korszakok, népiirtások, kivándorlások, tömeges elmenekülések után a *politikai nemzetből* maradt – az ancien régime megdöntésében és az új, demokratikus politikai berendezkedés kialakításában inkább szimbolikus szerep jutott, mint tevőleges. Gyakorlatilag nem vagy csak érintőlegesen vett részt a rendszerváltás folyamatában. Ha pedig kivételesen spontán módon megnyilvánult, kilépett az utcára – például az 1992-es taxisblokád idején –, vagy pedig választásokon fejezhette ki akaratát, akkor inkább a bevonása nélkül, elitcsoportok által megtervezett és végrehajtott rendszerváltás hátramoszdítójának bizonyult. Amilyen tisztán állt a magyar társadalom óriási többsége előtt 1956-ban, „mit kíván a magyar nemzet”, annyira homályos volt ez 1989-ben, kivéve talán azt, mit „nem kíván”. Az 1989-es rendszerváltásokat a szovjet

blokkhoz tartozó országokban sehosem népmozgalmak harcolták ki, hanem a két jaltai szuperhatalom vezetői indították el, szinte felkérve erre, gyakran kétfelől is sürgetve a helyi elitcsoportokat – melyik melyiket –, hogy éljenek a lehetőséggel, egyezzenek meg, vigyék végig minél gyorsabban és lehetőleg a legbékésebben a rendszerváltást, ami az 1946 óta fennálló hidegháborús világrendszer – a „jaltai világrend” – *megegyezéses lebontásának* folyamatába illeszkedett. Még ott is, ahol a helyi államszocialista diktatúra elitje ellenállni próbált a világrendszer-váltásnak, és ezért titkosszolgálati eszközökkel, utcai tömegek mozgásba hozatalával, hatalmi puccsal segítettek rá a változásra – főleg Romániában, de az NDK-ban is –, még ott is megmutatkozott a rendszerváltás elitárius jellege (elég talán a Ceaucescu-rendszer 1989-es megdöntésének napjaiban az elfoglalt állami televízió stúdiójában tolongó elit-és ellenelit-csoportok kamerák előtti versengésére gondolni).

Az 1989-es keleteurópai rendszerváltásokat sehosem a nép, az utca spontán forradalma indította el és küzdötte ki, hanem a jaltai szuperhatalmak által jóváhagyott rendszerváltásban érdekelt, lebonyolításának feltételeiben és módjában megegyező elitcsoportok váltották valóra. Különösen igaz ez Magyarországra: az „utcai elem” mindvégig uralt volt, nem forradalmi mozgalmak, hanem teatralizált tömegrendezvények formájában jelent csak meg (gondoljunk a kivégzett Nagy Imre és

mártírtársai versengő elitcsoportok megszervezte temetésére a Hősök terén, ami szimbolikusan a Kádár-rendszer temetésének felelt meg). Igazság szerint Magyarországon még mederben tartani sem nagyon volt mit. Nem következett be forradalmi robbanás. Hiányoztak a dühös, elégedetlen, csak láncikat veszíthető tömegek. Mikor később egyszer-egyszer szemére lobbantották a hatalomra került új elitnek, hogy egyezkedve, alkukkal, kompromisszumokkal hajtották végre a „nagy átalakulást”, az obligát válasz ez volt: „Tetszettek volna forradalmat csinálni!” Mármint a „tömegek”, az „utca népe”. Márpedig nem tetszettek. Tegyük félre a kérdést, lett-e volna benne köszönet. Ha a vulkán kitör, akkor ki kell törnie, akár van benne köszönet, akár nincsen. Magyarország 1989-ben kihunyt vulkán volt, nem volt minek kitörnie. Esterházy Péter fogalmazta meg talán legszemléletesebben nép és rendszer 1956 után megváltozott viszonyát a *Kis magyar pornográfiában*: 1956-ban a magyar nép úgy rázta le magáról a rendszert, mint szőréről kutya a vizet, de 1956 után, az évek múlásával egyre kevésbé lehetett megmondani, hol végződik a kutya és hol kezdődik a víz. Ez azonban valóban hungarikum volt, és ehhez 1956 valóságos vulkánkitörésének társadami emlékezetben élő tapasztalata is kellett. „Valami lomha, keleteurópai módon elpolgárosultunk” – hangzott el egy 1970-es években készült Tarkovszkij-filmben a főhős-alterego szájából. De ez az „elpolgárosulás” nem valami-

lyen polgári öntudat, polgári habitus, értékrend megképződését jelentette, hanem a szerzés és gyarapodás korlátozott lehetőségét, a kezdődő áthangolódást a fogyasztói habitusra és értékrendre a – politikai közösséget teljesen felszámoló, a társadalmat atomizáló – poszt-totalitárius államszocializmus burkában. Egyre többeknek volt egyre több vesztenivalójuk, amit egy teljes társadalmi felfordulás, radikális forradalmi ugrás, a vele járó kisebb-nagyobb, de elkerülhetetlen rombolás és erőszak kockázatával veszélyeztetett volna. Nem kockáztatni azt, amink van és megtetézni mindazt, amink nincsen, de lehetne és kellene legyen – ez volt az, nem pedig széles társadalmi rétegeket megszálló politikai eszmék, programok, közös célkitűzések, ami egyesítette 1989 és 1991 között – ha csak egy gyorsan tovatűnő történelmi pillanatra is – az államszocializmus hatalmi elitjét és a népet. Előbbi – javai gyarapodásával és fogyasztói étvágya növekedésével arányban – maga is mindinkább a rendszer foglyának érezte magát, és – különösen fiatalabb generációiban – ráébredt, hogy a hatalomról lemondva, illetve azt gazdasági hatalomra – tulajdonra, privatizációs javakra, piaci pozíciókra – konvertálva, sokkal többet nyerhet, mintha körömszakadtig ragaszkodik hozzá és tűzzel-vassal megvédi. Utóbbi pedig sokáig abban az illúzióban élt, hogy az államszocialista rendszer korlátai között elért viszonylagos gyarapodását, e korlátok leomlásával csak megtetézheti. Az elit várakozása

igazolódott, a népé természetesen nem: államszocialista viszonyok között összeügyeskedett szerzeményei a posztszocialista „vadkapitalizmus” piaci viszonyai között nem voltak konvertálhatók sem privatizációs javakra, sem erősebb munkaerőpiaci pozíciókra, tulajdonképpen semmire sem, pillanatok alatt elolvadtak vagy felélték őket. A keleteurópai rendszerváltás – a modern forradalmakkal ellentétben – nem az elitek, hanem a nép számára lett mélyreható társadalmi megrázkódtatás, egzisztenciális trauma. Adam Curtis 2022-ben a BBC-n sugárzott hétórás dokumentumfilmjének címe – *Russia 1985–1999: TraumaZone* – a lényegre tapint rá, arra, hogy a demokrácia és a piacgazdaság liberális címszavai alatt a társadalmi tönkremenés, az anómia, a kriminalizálódás, az oligarchásodás folyamatai szabadultak el, válság válságot, választási csalás választási csalást követett, a rendszerváltás olyan „kígyótojássá” vált, amelyből nem konszolidált liberális demokráciák keltek ki egyre-másra, hanem választásos autokráciák, állam-uralta- és vezérelte gazdasággal, a liberális alkotmányosság felszámolásával.

A társadalom többségének megkerülésével, gyakran félrevezetésével, legalábbis egyértésük megnyerése nélkül, utóbb már kifejezetten a többség kárára, akarata ellenére végrehajtott elitárius rendszerváltás nemcsak Oroszországban zajlott le traumatikusan és lehangoló végkimenetellel, hanem a legtöbb középeurópai országban, így – és

különösen kirívó formában – Magyarországon is, jóllehet a végkimenetel – a régióként eltérő történelmi hagyományoknak is, de főleg az Európai Unióba és a NATO-ba betago­lódásnak köszönhetően – sehol másutt nem volt annyira katasztrofális, mint a történelmi Kelet-Európa államaiban, elsősorban Oroszországban.

Akik alapjait lefektették, jogilag felépítették, megalkották, nem mindig értették, sőt, kissé sér­ződötte­n fogadták, miért nem költözik a nép a liberális demokrácia büszke toronyépületébe, amelyet – ha nem is megrendelésére, de kifejezetten neki – húztak fel az 1989-es rendszerváltók. Vég­té­re, sok-sok év politikai út­keresésével, önfeláldozó tervező munkájával készült és úgyszólván kulcsrakészen adták át a népnek. Neki már csak laknia kellett benne. Csak hát pontosan ez volt a demokrácia el­ferdülésének oka. A nép vágya, akarata, fantáziája, aktív részvétele nélkül felépített demokrácia *eredendően ferde*. Ahhoz legalábbis eléggé ferde, hogy idővel ledőljön. A tervezők és építők – jogászok, közgazdászok, társadalomkutatók, politológusok – a kezdeti csalódás után túltették magukat ezen az eredendő ferdeségen: „igen, kicsit ferde, kicsit lakatlan még, de a miénk!” Menet közben majd ki­egyenesedik. Idővel majd belakja a nép.

2

A lehetőséget, amely a kétpólusú hidegháborús világrendszer gyors ütemű szétpergésével állt elő

1989-ra, nem a politikai nemzet (a nép), hanem az elitcsoportok ragadták meg és váltották valóra Magyarországon. A politikai hatalmát veszni látó régi elit különféle csoportjai és a politikai hatalom megragadására kész ellenelit újonnan jelentkező csoportjai között az 1989-es Ellenzéki Kerekasztalnál kötött alku egy olyan poliarchikus demokrácia építményének alaprajzát fektette le, amely az alkotmányos liberalizmus elveihez igazodik, és amelynek megépítése – ha nem is a nép (*peuple*) ellenében, de a nép tevőleges politikai részvétele nélkül – a hatalomért versengő pártokba szerveződött elitcsoportokra hárult, ami azt jelentette, hogy ebből az építményből kezdettől fogva hiányzott a spontánul fellépő, cselekvő, érdekeit és értékeit artikulálni képes népi politikai közösség kötőanyaga. A ferdeség ebből adódott. Ha észlelték is ezt az akkori politikai tervezők és kivitelezők, vállukat vonogatta: fő, hogy elkerültük a forradalmi robbanást, ha kicsit ferde is, azért megvan, áll a demokrácia, a jogállam építménye, az idő majd kiegyenesíti. Jön a nép és előbb-utóbb étellel tölti meg a számára még ismeretlen, szokatlan politikai-jogi keretet. Elkergeti az önjelölt amatőröket, lecseréli a hatalomtól megkótyagosodott tökfejeket, megfékezi a hatalom korrumpálódását.

De a nép nem jött. Mással volt elfoglalva. Mindenekelőtt túléléssel, amiben évszázados gyakorlata volt. Ha Magyarország a demokratikus kultúra, mentalitás, érintkezési formák tekintetében

gyöngye lábakon állt is, túlélés tekintetben világbajnoknak mondható. Európának még ebben a sokat próbált régiójában is kevés ország vehette fel vele túlélésben a versenyt. Ám az alkotmányos liberalizmus jogállami elválasztásain, fékein és ellensúlyain alapuló plurális (vagy poliarchikus) demokrácia épülete *politikailag* – vagyis a *peuple* által – lakatlan maradt. Egy-egy parlamenti vagy önkormányzati választás alkalmával ugyan felkeresték, mint vasárnap a templomot, benéztek a demokrácia házába, leadták szavazatukat, de a demokrácia *nem testesült meg*, nem vált a nép – a politikai közösség – húsává és vérévé. A többség inkább valamilyen szolgáltatásnak tekintette, ami éppúgy jár neki, mint más szolgáltatások. A demokrácia azonban nem szolgáltatás; a szabadságot nem lehet ajándékba kapni, rendjét nem lehet kívülről és felülről bevezetni és elfogadtatni. A demokrácia vagy az egész nép közös alkotása, *politikai teste és lelke*, amely az ő évszázadok alatt kialakult kulturális, mentális, habituális karakterisztikumait viseli magán, vagy pedig készen kapott, idegen panelekből külföldi tanácsadók és helyi szakértők tervei szerint felhúzott modern lakóépület igényeseknek, melybe a többség eleve nem fog beköltözni vagy feszengve, idegenül fog mozogni benne. Mivel a demokráciának a legújabb – 1945 utáni – nyugati innovációkat is magában foglaló modellje így az istenadta nép *kifejezésre juttatott politikai akarata, tevőleges részvétele nélkül* – került meghonosítás-

ra, szükségképpen ferde lett és dőlésnek indult, míg valóban le nem dőlt 2010-ben. Romjain egy új, illiberális rendszerváltást hirdető és megvalósító ellen-elit jelent meg, amely rájátszva széles népi rétegek frusztráltságából fakadó elitellenes érzületére, csalódottságára, arra a bizonyos ressentiment-ra felhatalmazást kapott a régi rendszer maradványainak eltávolítására és egy tekintélyelvű populista demokrácia – választásos autokrácia – bevezetésére. Az ilyen rendszerek természetéből fakad, hogy az egyszer megszerzett választási felhatalmazást a hatalomra került párttól többé nem lehet visszavonni. Így jutott el az ország az első rendszerváltásban csalódott – és ténylegesen meg is csalt – nép elvárásait *látszatra* kielégítő második – populista – rendszerváltásig, amely a 2010-es „fülkeforradalommal” vette kezdetét, a liberális alkotmányosság védműveinek lebontásával folytatódott és a leválthatatlan, tehát *korlátlan* hatalom autokratikus rendszerének kiépítésében tetőzött. Ami ferdén állt – ledőlt.

3

De ami ledől, nem azonnal dől le. A dőlés sokáig eltarthat. A konstrukciós hiba – a ferdeség – látható, a dőlés sokáig észrevehetetlen. Ha már észrevehető, még mindig lehet lassítani, a dőlni készülő építményt kívülről-belülről aládúcolni és így tovább. Idővel a ferdeséget megszokják, normális állapotnak kezdik tartani, az elferdült demokráciát

„létező demokráciaként” fogadják el, megtanulnak benne élni: ferdén járni, ferdén gondolkodni, ferdén politizálni, ferdén vállalkozni és így tovább. Az elferdülés új norma lesz, a ferde hatalom mindenkitől elvárja, hogy hozzáferdüljön. A ferdeség lesz az új zsinórmérték, amelyhez igazodni kell. A többség – lojalitásból vagy gyávaságból – felveszi a ferdeséget. Aki elferdült demokráciában él, többé vagy kevésbé hozzáferdül a ferde hatalmi rendszerhez, együtt dől vele, osztozik a folyamatos szétesésben és szétmenésben. Se szeri, se száma az 1989-es rendszerváltás óta eltelt harminchat év alatt szétment embereknek, szétesett politikusoknak, értelmiségieknek, akik erkölcsileg elferdülve előbb omlottak össze, vagyis dőltek le, mint az elferdült demokrácia maga. A belülről vezérelt *egyres ember* morális integritása, a demokrata bátorsága: a *parrhészia* – a rettenthetetlen szókimondás – képessége kellett hozzá, hogy valaki kitartson, talpon maradjon, megőrizze egyenes tartását, személyes méltóságát, felvetett fejjel éljen, és mint szabad emberhez méltatlant utasítsa el a korrumpálódás – a rendszerhez hozzáferdülés – kísértését, ami – hatalmon innen és túl – elkerülhetetlenül intellektuális hanyatlással, erkölcsi szétmenéssel, morális megsemmisüléssel végződik.

A ferde demokráciában mindenki ferde utakon jár, ferdén tartja magát, ferdén néz a másokra, ferdén gondolkodik. Elkerülhetetlen, hogy a tömeggé – magáncsöcselékké – züllött és züllesztett nép

hozzáferdüljön a hatalomhoz. Hozzáferdüljön vagy hozzágörbüljön. E ferdeség összetevői: kleptokrácia, kriminalitás, korrupció. Aki ellenszegül az elferdülésnek, próbál állva maradni, az előbb-utóbb hanyatt vágódik, vagy ledönti lábáról a felheccelt lincstömeg. De hát, ahogy Simone Weil írta valaha: „Mindig úgy kell tekintenünk a hatalom embereire, mint veszedelmes *dolgokra*. A lehető legtávolabb kell maradnunk tőlük, amennyire ezt önmagunk megvetése nélkül tehetjük. Ha pedig egy napon, hogy gyávának ne bizonyuljunk, kénytelenek volnánk megtörni hatalmukon, akkor úgy kell magunkra néznünk, mint akiket a dolgok természete tört meg, nem emberek... Egyetlen esély arra, hogy a kényszerű alávetettségben megőrizzük méltóságunkat: úgy nézni a főnökre, mint egy dologra.”⁶

Az egyes ember csak akkor őrizheti meg tartását, méltóságát, politikai eszét és bátorságát, ha őrizkedik a hatalommal való együttműködéstől, távol tartja magát a hatalomtól és kivonul a hatalom részévé vált intézményes világból, ha minél kevesebbszer, minél kisebb felületen érintkezik a hatalommal. Az intézmények, szervezetek, egyesületek maguk azonban ezt annál kevésbé tehetik meg, minél intenzívebben érintkeznek – önként vagy kényszerűen – a hatalommal, illetve minél inkább rájuk tenyerel, ellenőrzése alatt tartja, magához láncolja őket a hatalom. Ha intézmények nem engednek a

---

6 Simone Weil: *Jegyzetfüzet II*. Hatodik Síp Alapítvány-Új Mandátum Könyvkiadó, 1995.113. l.

hatalmi nyomásnak, diktátumnak, ha szembeállnak a hatalmi kontroll terjeszkedésével és erősödésével, ha megpróbálnak kitartani függetlenségük, autonómiájuk mellett, akkor halálra vannak ítélve: vagy eltapossák, megfojtják, gleischaltolják őket, vagy olyan mértékben kiüresítik, hogy végül a hatalom részévé, leágazásává, eszközévé válnak.

Az elferdült demokráciában nemcsak a hatalom ferdül el, hanem a társadalmi lét összes alkotóeleme, minden intézménye, egész gyakorlata. Nem is lehet másként, hiszen az elferdült – társadalmi kontroll, fékek és ellensúlyok nélkül maradt – hatalom a kezében összpontosuló erőforrások felhasználásával mindent saját mágneses rezgésterébe von, így vagy úgy mindenki és minden ebben rezeg, többé-kevésbé mindenki a hatalom ferdeségéhez igazodik. A ferdeség úgyszólván kötelező normává válik. Elvárják, hogy mindenki ferdén tartsa magát, ferdén gondolkodjon, ferde utakon járjon. Aki vonakodik ettől vagy szembeáll ezzel, a legrosszabbra számíthat. Az elferdült hatalom ferde viszonyban áll mindennel: gazdasággal, civiltársadalommal, külvilággal. Egyes területek ebben a ferdült viszonyban nem is bírják tovább és a hatalom legnagyobb elégedettségére ledőlnek. A hatalom gondolkodása egy idő után már annyira ferde, hogy képtelen felfogni: a független intézmények, szakmai és civil szervezetek magához ferdítése, kiüresítése vagy ledöntése nem erősíti őt, hanem sietetti az egész elferdült rendszer összeomlását.

Összefoglalva: a szabadság hirtelen támadt lehetőségét 1989 tavaszán nem utcai tömegek, hanem elitcsoportok ragadták meg Magyarországon. A rendszerváltást nem alulról, hanem felülről kezdeményezték, és elitcsoportok alkui tartották mederben, egészen addig, amíg – ahogy az ilyen mélységű változások során lenni szokott – az egyik elitcsoport már nem elégedett meg annyi hatalommal, erőforrással, tulajdonnal, ami ezekben az alkukban juthatott neki, felrúgta az osztozkodás informális szabályait, kizárólagos hatalomra tört és ennek érdekében nem riadt vissza attól sem, hogy hadat üzenjen az összes többi elitcsoportnak. De ez már a magyar rendszerváltás vége: a 2006-ban a társadalom megosztásával és szembeállítással kirobbantott hideg polgárháború 2010-ig a hatalomszerzés módja volt, 2010-től kezdve pedig a kormányzás módja lett. Ezért nem juthatott el Magyarország mindmáig a konszolidált demokrácia világába, ami annyit jelent, hogy a poliarchikus, liberális alkotmányosságon, jogállamon alapuló versengő demokrácia rendszere visszafordíthatatlanná válik. Úgy látszik, konszolidált demokrácia nem születhet sem változó politikai konfigurációkat alkotó elitcsoportok hatalmi-politikai-üzleti alkuiból, sem valamelyik kizárólagos hatalomra törő elitcsoport magánambíciójából, hanem csak a többség, a politikai nép *saját* aktivitásából, együt-

tes cselekvéséből, közös akaratából. Csak ha ez az akarat politikai formát ölt és színre lép, akkor érhet véget a társadalom hideg polgárháborúval – folytonos rendkívüli állapottal, különleges jogrenddel, szükségállapottal – történő *igazgatása* (kormányzása helyett!) és jöhet el a konszolidált demokrácia korszaka Magyarországon. 2026 tavaszán minden jel arra mutat, hogy a helyzet megérett erre: a populista elitdemokrácia „ferdetornya” is ledőlőben van, de vele dőlnek, omlanak össze a 2010-es évjáratú választásos autokráciában menedéket, megélhetést találó régi és új ellenzéki maradványpártok is. Ha körülnézünk a politikai mezőn, az első rendszerváltás pártjainak csak romjaival találkozunk. Így érkezett el Magyarország a demokratikus rendszerváltást elnyelő tizenötéven át egyeduralkodó populista elitpárt ferde rendszerének ledőléséig. Nem azért kell ledőlnie, mert ez egyszer elveszítheti a parlamenti választást, hanem azért veszítheti el egyáltalán a választást, mert ledőlt. Az ország tizenötév után most kezd ocsúdni letaglózottságából és tehetetlenségéből. Az első rendszerváltásnak 1989-ben tárgya volt csupán, a másodiknak 2010-ben eszköze lett. Most először mutatkozik a rendszerváltás alanyának. Színre lépett, és az anti-demokratikus rendszerrel szemben lépett színre. A közeli napokban, hetekben válik el, meg is tud-e maradni alanyi szerepében és képes lesz-e saját politikai képére és hasonlatosságára formálva megteremteni a szabad emberekhez, szabad nem-

zethez méltó, liberális alkotmányosságon alapuló demokrácia rendszerét.

Az építést, föltéve, hogy a most már mindkét rendszerváltásban – az 1989-es elitárius-liberálisban és a 2010-es elitárius-populistában is – csalódott, frusztrált, romot romra halmozó országban maradt még politikai kezdeményező kedv, képzeletlő, innovációs képesség, előlről kell kezdeni. De nem harmadik rendszerváltásra van szükség, hanem a *rendszerváltás módjának* radikális megváltoztatására. A liberális demokrácia elitárius – lényegében aufklérista – bevezetésének és meghonosításának módja, amely az „adott”, „lecserélhetetlen” népet (ama „rettenetes tagságot”) zavaró tényezőnek, tudatlan, felvilágosítandó, orránál fogva vezetendő tömegnek tekintette („a népet nem hallal etetni kell, hanem megtanítani halászni”), nemcsak megbukott a „csökkent nép” ellenállásán, hanem lovat adott az éppannyira elitárius populista „népboldogítók” alá, akik irdatlan propagandagépezetet építve ki, az ideológiai „mesék tején” tartották a népet, miközben létrehozták a leváltathatatlan hatalom magánérdekeiket szolgáló rendszerét. A populista választásos autokrácia rendszerének leváltása nem kormányváltást igényel, nem is újabb és újabb elitárius innovációt, értelmiségi écékat és mindentudó vezéreket, hanem a nép, a politikai közösség – *a kritikus társadalmi többség* – öntudatra ébredését és tevőleges részvételét egy *magyar módon* működő liberális demokrácia

és piacgazdaság megalkotásában. A következő napokban és hetekben nem az dől el, létrejött-e Magyarországon a gazdaságilag becsődölt, morálisan leszerepelt, halálosan megunt populista rendszerrel szembehelyezkedő, lebontásában és eltakarításában aktív részt vállaló, szuverén *nép* (people), mert szemmel láthatóan létrejött; mégcsak nem is az a kérdés, kritikus tömeget képez-e, hanem az a kérdés, hogy ez a létrejött kritikus tömeg egy választásos autokráciában kifejezésre tudja-e juttatni a maga politikai akaratát, többséget, méghozzá meggyőző többséget szerezhet-e választásokon és kormányra kerülve, megtörheti-e a populista rendszer ellenállását, megteremheti-e Magyarországon a konszolidált liberális demokráciának azt a rendszerét, amely még soha nem volt, de ha valóban a többség – a kritikus többség – akarja, lehet.

Tartalom

Ráolvasás és hatalom	7
----------------------------	---

Pénteki ráolvasások

I. Ráolvasás az inflációra	23
II. Ráolvasás a világrendszerváltásra	26
III. Ráolvasás a nemzeti konzultációra	29
IV. Ráolvasás a szegénységre.....	33
V. Ráolvasás a migrációs paktumra	36
VI. Ráolvasás a gazdasági semlegességre	40
VII. Ráolvasás a bírói aktivizmusra	44
VIII. Ráolvasás a magyartiszteletre	49
IX. Ráolvasás a jogállamisági dzsihádra	54
X. Ráolvasás az egyetértési pontokra	59
XI. Ráolvasás egy népszínműre	62
XII. Ráolvasás a globális bégetőkre	65
XIII. Ráolvasás egy ereszcsonnára.....	69
XIV. Ráolvasás a pankrációra.....	74
XV. Ráolvasás a nevetésre	82
XVI. Ráolvasás a kedd reggelre.....	86
XVII. Ráolvasás a gendermarháskodásra.....	89
XVIII. Ráolvasás a mesére.....	94
XIX. Ráolvasás a rákosdubaji nagytoronyra.....	98
XX. Ráolvasás a szegények gazdagodására	103
XXI. Ráolvasás a taps-puccsra.....	109
XXII. Ráolvasás a szankciók és kvóták nyelvére.....	115
XXIII. Ráolvasás a Pride-ra.....	120

XXIV. Ráolvasás az árdragítókra	126
XXV. Ráolvasás a nagy tavaszi poloskázásra.....	131
XXVI. Ráolvasás az elszigetelésre.....	136
XXVII. Ráolvasás a kettős állampolgárságra.....	141
XXVIII. Ráolvasás a Névre.....	146
XXIX. Ráolvasás a Rendre	151
XXX. Ráolvasás az átláthatósági törvényre.....	157
XXXI. Ráolvasás a ketrekszabadságharcosok klubjára.....	163
XXXII. Ráolvasás Magyarország Nobel-díjára	169
XXXIII. Ráolvasás a tényekre	173
XXXIV. Mégis és Csakazértis	179
A ráolvasó epilógja	179

Paradisztánban élni

Je suis Dopeman!.....	187
Ami átadható és ami nem	191
A hatalom átadhatatlanságának vastörvényéről	191
A mélyközvélemény visszavág	196
Ellehetetlenítők ellehetetlenítése	201
A végénmagyarokról.....	206
Magyarország zaklatása.....	211
Majdnemszentek ideje.....	214
Ara Pacis	226
Arany hajnal hasad!.....	233
Magyarország biztonságba helyezése	239
Kis Ország nagy szuverenitással.....	252
A választási muppet-show vége.....	260
Grönland újra nagy lesz.....	264
Kétszázév kimaradás	269

Posztpolitikai virulmányok

Magyar hermák.....	277
A szuverenitás nyoma	285
Folyamodvány.....	287
Hazafélelem és filmbátorság.....	292
Egy szerény javaslat.....	294
A világ legjobb dolga.....	296
Keresztkérdés.....	299
Egy megfáradt ember utópiája.....	301
Elferdült demokrácia (Epilógus).....	310

Szilágyi Ákos

tanulmánykötetei:

- Nem vagyok kritikus! (1984)
- Ezerkilencszáznyolcvannégyen innen és túl (1988)
- Hamu és mamu (1989)
- A vágy titoktalan tárgya (1992)
- A tények és a lények (1995)
- Tetem és tabu (1996)
- Tarkovszkij (1997)
- Oroszország elrablása (1999)
- Borisz sztár és a sztárevicsek (2000)
- A szépfejedelem (2001)
- Halálbarokk (2007)
- A kékek és a zöldek (2010)
- A populista (2010)
- Túlrányított demokrácia (2011)
- A szuverenitás fantomja (2012)

3200,-Ft

